BENİ SEÇ
KIERA CASS

BENI SEC Kiera Gass

Selam
baba!
(el
sallar)

L Bölüm

Posca kutumuzdaki mektubu aldığımızda annem sevinçten çılgına dönmüştü. Tüm problemlerimizin çözülüp sonsuza dek yok olduğuna karar vermişti bile. Planındaki tek kusur bendim. Söz dinlemeyen bir evlat olduğumu düşünmüyordum ama bu konuda sınırı aşmıştım.

Kraliyet ailesinden olmak istemiyordum. Binncı sınıf olmak da istemiyordum. Hatta kılımı kıpırdatmak bile istemiyordum.

Odamda, tıka basa dolu evimizin gürültüsünden uzaklaşabildiğim tek yerde saklanarak, annemi ikna edebilecek bir neden bulmaya çalıştım. Elimde sadece samimi düşüncelerim vardı... Gerçi birini bile dinleyeceğini sanmıyordum.

Onu daha fazla görmezden gelemezdim. Akşam yemeği yaklaşıyordu ve evin en büyük çocuğu olarak, yemek yapmak benim sorumluluğumdaydı. Yataktan zar zor kalkıp, tımarhanemize doğru yürüdüm.

Annem ters ters baktı ama tek kelime etmedi.

Tavuk, soslu makarna ve elma dilimlerinden oluşan yemeğimizi hazırlayıp, beş kişilik masamızı kurarken mutfak ve yemek odası arasında sessizce, dans eder gibi gidip geldik, işten başımı kaldırıp ona baksaydım, onun istediklerini istemediğim ıçm beni suçlayan hiddetli bakışlarıyla karşılaşırdım. Bunu çok SIk yapardı. İşveren bir ailenin gereksiz yere kaba saba davranması sonucu çalışmak

istemediğimde yaptığı gibi. Ya da altıncı sınıflardan birinin yardımını karşılayacak maddi gücümüz olmadığında benden muazzam bir temizlik yapmamı istediğinde olduğu gibi.
Bazen bu işe yarardı. Bazen varamazdı. Ve işte bu konuda beni ikna edemezdi.
İnatçılık yaptığımda buna katlanamazdı. Fakat ben bu özelliğimi ondan almıştım, yani şaşırmaması gerekirdi. Gerçi bu sadece benimle ilgili bir konu değildi. Annem son zamanlarda çok gergindi. Yaz bitiyordu, yakında soğukla yüzleşecektik. Vç endişeyle de.
Annem, çaydanlığı masanın ortasına, sinirlenerek tak diye koydu. Limonlu çay fikri ağzımı sulandırdı. Fakat beklemek zorundaydım; şimdi içersem, yemek yerken su içmek zorunda kalırdım.
Kendini daha fazla tutamayarak, “Formu doldursan ölür müsün7“ dedi. “Seçim, senin için de hepimiz için de muhteşem bir fırsat olabilir."
Yüksek sesle iç çektim, o formu doldurmak benim için ölmekten de beterdi.
Asilerin -lUeadan, geniş ve görece genç ülkemizden nefret eden yeraltı kolonilerinin- saraya sık sık vahşi saldırılar düzenlediklerini herkes biliyordu. Onlan daha önce Carolina’daki eylemlerinde görmüştük. Devlet makaralanndan biri yakılıp yıkılmış ve bir avuç İkinci sınıfın arabalar, tahrip edilmişti. Bir keresinde, hapishaneden görkemli bi: kaçış gerçekleştirip, her nasılsa hamile kalmış genç bir kızla, Yedinci sınıfa mensup dokuz çocuk babası bir adamı sakrklanm öğrenince doğru yolda olduklarım düşünmüştüm.
Fakat potansiyel tehlikenin ötesinde, Seçim i düşünmenin bile kalbimi kıracağım hissediyordum. 3eni, şu anda olduğum yerde kaımak zorunda bırakan tüm o sebepleri düşündüğümde gülümsemeden edemiyordum
Annem, “Bu son birkaç sene baban için çok zorlu geçti," dedi dişlerini sıkarak. “Birazcık merhametin varsa babanı düşün."

Babam. Evet. Gerçekten babama yardım etmek istedim. Ve May ile Gerad'a. Ve sanırım, anneme bile. Bu şekilde konuştuğu zaman, ortada gülümsenecek bir şey kalmıyordu. İşler uzunca bir süredir zoraki ilerliyordu. Acaba babam da bunu normale dönmemiz içm bir yol olarak mı görüyordu ve herhangi bir meblağ işleri daha iyi hale getirebilir miydi diye merak ettim.
Bu şekilde hayatta kalamayacağımızdan korkuyoruz diyemem Yoksul değildik. Fakat sanırım yoksulluktan o kadar uzakta da değildik.
Sınıfımız, hiyerarşinin en dibinden sadece üç seviye yukarıda yer alıyordu. Bızler sanatçıydık. Ressamlar ve klasik müzisyenler dipten sadece üç adım yukarıdaydılar. Tam manasıyla Paramız kısıtlıydı ve

gelirimiz genellikle mevsime göre değişirdi.
Tüm büyük tatillerin kış aylarına toplandığını, zamanın yıprattığı bir tarih kitabında okuduğumu hatırlıyordum. Cadılar Bayramı denilen bir şeyin ardından Şükran Günü geliyormuş, daha sonra da Noel ve Yeni Yıl. Hepsi art arda.
Noel hâlâ aynıydı. Bir peygamberin doğum gününü değiştirecek değilsiniz, tabii. Fakat lllea, Çin ile büyük barış antlaşmasını yaptığından beri Yeni Yıl, ayın durumuna göre Ocak ta ya da Şubat'ta oluyordu. Dünyanın yaşadığımız kısmındaki tüm bireysel şükran ve bağımsızlık kutlamaları artık sadece Minnet Bay- ramı'ndaydı. Yazın olurdu. Bu, Illea'mn kuruluşunu, hâlâ burada oluşumuzu kutlama vaktiydi.
Cadılar Bayramı nedir bilmiyordum. Asla gün ışığına çıkmadı
Yani, en azından yılda üç kere ailecek ış sahibi oluyorduk Babamla May resim yaparlardı ve işverenler bunları, hediyelik olarak satın alırdı. Annem ve ben partilerde gösteriler yapardık -ben şarkı söylerken o piyano çalardı- yapabilecek gücümüz varsa tek bir işi bile gen çevirmezdik Çocukken, insanların önünde performans sergilemek beni korkuturdu. Fakat artık kendimi arka plan müziği ile örtüştürmeye çalışıyordum İşverenlerimizin gözünde biz buyduk işte duyulması gerekenler, görülmesi gerekenler değil. Gerad henüz kendi yeteneğim keşfedemedi. Sadece yedi yaşında Hâlâ vakti var.
Yakında yaprakların rengi değişecek ve küçük dünyamız düzensiz bir hale girecekti Beş ay ama sadece dört işçi. Noel vaktine kadar ış bulabileceğimizin garantisi yoktu.
Bunu bu şekilde düşündüğümde, Seçim sanki tutunabileceğim bir dal gibi gelmişti. O aptal mektup, beni karanlıktan çıkarabilirdi ve ben de ailemi peşim sıra sürükleyebilirdim.
Anneme baktım. Bir Beşinci sınıf için, tuhaf kaçacak kadar kilolu görünüyordu. Obur biri değildi, zaten fazlaca tüketebileceğimiz yiyeceğimiz de yoktu. Belki de beş çocuktan sonra vücut böyle görunuyordur. Saçı kızıldı benimki gibi ama onunki muhteşem beyaz tellerle doluydu. İki sene içinde

aniden, birçok yerde belirmişlerdi. Hâlâ çok genç olmasına rağmen gözlerinin kenarları kmşmıştı ve mutfakta görebildiğim kadarıyla, sanki görünmez bii yük omuzlarına binmiş gibi kambur duruyordu.
Birçok sorumluluğu olduğunu biliyordum. Neden özellikle beynimi yıkamak için bu kadar çabaladığını da biliyordum. Fazladan çaba göstererek savaşmıştık ama sonbahar sessizce yaklaşırken, eh boş kalmış, daha da asabı bir hale bürünmüştü. Küçük, salak bir formu doldurmayarak, mantıksızca davrandığımı dü- şündüğünü biliyordum anık.
Fakat bu dünyada sevdiğim bazı şeyler -önemli şeyler- vardı Ve o kâğıt parçası tüm arzularımla arama giren, kalın bir duvar gibi görünüyordu Belki istediklerim apıalcaydı. Belki bunlara sahip olamayacaktım Ama yme de benımdıler Ailem benim için ne kadar değerli olursa olsun, rüyalarımdan vazgeçebileceğimi düşünmüyordum. Ayrıca, zaten aileme birçok şey vermiştim.
Kenna evlendiği ve Kota gittiği için ailenin en büyük çocuğu artık bendim ve katkıda bulunabilmek için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Şarkı söylemenin yanı sıra birçok müzik aletini de gereğince çalabilmek için neredeyse tüm gün prova yapıyordum, arta kalan zamanda da evde öğrenim görebilmem için program yapmıştık.
Fakat bu mektup yüzünden çalışmalarımın hiçbiri önemli değildi artık. Annem şimdiden kraliçe oluşumun hayalini kuruyordu.
Eğer kafam çalışsaydı, babam, May ve Gerad gelmeden o aptal ilam saklardım. Fakat annemin cebine soktuğunu bilmiyordum; yemeğin ortasında birden çıkarıvermişti.
“Singer ailesinin dikkatine," diye şarkı söyler gibi şakıdı.
Elinden kapmaya çalıştım ama benden hızlıydı. Er geç öğreneceklerdi nasıl olsa ama böyle davranırsa hepsi onun tarafını tutacaktı.
“Anne lütfen!” Yalvardım.

“Duymak istiyorum!” May haykırdı. Hiç sürpriz olmadı. Küçük kız kardeşim aynı bana benzerdi, sadece benim üç yıl önceki halimdi. Fakat görünüşümüz her ne kadar tıpatıp olsa da kişiliklerimiz aynı değildi. Benim aksime o, cana yakın ve umut doluydu. Son günlerde de tam bir oğlan delisiydi. Tüm bu olay ona inanılmaz derecede romantik geliyordu.
Kızardığımı hissediyordum. Babam dikkatle dinliyordu ve May resmen sevinçten zıplıyordu. Gerad, tatlı küçük şey, yemeğini yemeğe devam etti. Annem boğazını temizledi ve devam etti.
“Güncel nüfus sayımı belirtiyor ki on altı ila yirmi yaşları arasında bekâr bir kız şu an itibarıyla evinizde konaklıyor. Sizleri, büyük Ilka milletini onurlandırabileceginiz bir fırsattan haberdar etmek istiyoruz.” May tekrar haykırdı ve bileğimi yakaladı. “Bu sensin!”
“Biliyorum, sem küçük maymun. Kolumu kırmadan kes şunu.” Fakat bu sefer de elimi tuttu ve birkaç kez

daha zıpladı.
“Sevgili prensimiz, Maxon Schreave,” annem devam etti, “bu ay rüştüne kavuşuyor. Hayatının bu yeni evresine adımım atarken, bir yoldaşı olsun istiyor, gerçek bir Illea Kızıyla evlenmek istiyor. Ege: münasip kızınız, kız kardeşiniz ya da görevliniz Prens Maxona gelin olmak ve Illea'nın tapacağı prensese dönüşmek istiyorsa, lütfen ilişikte gönderdiğimiz formu doldurun ve bölge hizmet binanıza bırakın. Prensle tanışmak üzere her bölgeden bir kışı rastgele seçilecektir.
Katılımcılar, kaldıkları süre boyunca Angeles’dakı güzel Illea Sarayında ağırlanacaklar. Her katılımcının ailesi, kraliyet ailesine karşı göreviennden ötürü cömertçe mûkâjaihndınlacakür.n Etki yaratabilmek için sor. Kelimeleri üzerine basa basa söylemişti.
Devam ederken gözlerimi devirdim. Oğullarına böyle yapıyorlardı işte. Kraliyet ailesinde doğan prensesler, diğer ülkelerle olan ilişkileri kuvvetlendirmek adına evlilik adı altında satılıyorlardı. Neden yapıldığım anlıyordum, müttefike ihtiyacımız vardı. Fakat hoşuma gitmiyordu. Böyle bir şeye tanık olmamıştım ve asla olmamayı umuyordum. Kraliyet ailesinden üç kuşaktır prenses çıkmamıştı. Prensler ise zaman zaman düşen morali yüksek tutmak için halktan biriyle evleniyorlardı. Seçim’m bizleri birbirimize yakınlaştırmak ve Illea’nın bile neredeyse hiçlikten doğduğunu göstermek içir, gerçekleştiğim sanıyordum.
Bu burnu havada, küçük pısırığın, içlerinde en gösterişli ve en sığ olan kızı sırf televizyonda yanında görünsün diye tüm ülkenin önünde seçtiği yarışmaya katılmanın... düşüncesi bile çığlık atmam .Çır. yeteniydi. Buncar. daha küçük düşürücü ne olabilirdi ki?
Ayrıca, İki ve Üçüncü sınıfın arasında yaşamak istemeyecek Kadar evlerine girip çıktım, Bınncı sınıf olmayı saymıyorum bık. Aç olduğumuz zamanlar hanç Beş olmaktan memnundum.
Annem

kast sisteminde tırmanmaya hevesli bir kadındı, ben değildim.
“Ve tabii ki America’yı sevecek! O kadar güzel
ki." Annem kendinden geçti. “Lütfen, anne. Güzel
falan değilim ben, olsam olsam sadece ortalama
biri olabilirim."
May, “Hiç de değil!” dedi. “Çünkü ben birebir sana benziyorum ve ben güzelim!” Gülümsemesi o kadar kocamandı ki kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. Bu doğruydu da. Çünkü May gerçekten güzeldi.
Sadece yüzü, çekici gülümseyişi ya da ışıldayan gözleri değildi onu güzel yapan; May enerji yayıyordu, sürekli yanında olmak istemenizi sağlayan bir azmi vardı. May mıknatıs gibiydi ve ben, açıkçası, onun gibi değildim.
“Gerad, ne düşünüyorsun? Sence ben
güzel miyim?” diye sordum. Tüm
gözler ailemizin en genç üyesine
kilitlendi.
“Hayır! Kızlar iğrenç!”
“Gerad, lütfen.” Annem, sabrı taşmış gibi iç çekti ama gerçekten kızgın değildi. Ona kızmak zordu. “America, çok tatlı bir kız olduğunu bilmelisin.”
“Madem o kadar tatlıyım, neden hiç kimse gelip beni dışarı çıkarmak istemiyor?”
“Ah, geliyorlar ama ben onları kışkışlıyorum. Benim kızlarım Beşlerle evlenmek için fazlasıyla güzeller Kenna bir Dörde sahip oldu ve eminim sen daha iyisini yapabilirsin.” Annem çayından bir yudum aldı. “Adı James. Ona numarayla seslenmeyi bırak. Ve ne zamandan beri oğlanlar kapıya geliyor?” Sesimin gittikçe yükseldiğini fark ettim
Babam, “Bir süredir,” dedi ve ilk defa konuşmaya katılmış oldu Sesinde üzgün bir tını vardı ve kararlı gözlerle bardağına bakıyordu Onu bu kadar Özenin ne olduğunu anlamaya çalışı, yordum. Oğlanların kapıya gelmesi mı? Annemle yine tartışıyor olmamı: mı? Yarışmaya katılmayacak olmam mı?

Katılırsam ne kadar dayanabileceğim mı?
Gözlerim bir anlığına görebildim ve aniden anladım. Benden bunu talep etmek istemiyordu Gitmemi istemiyordu. Fakat faydaları m, tek bir gur. iyin bile olsa, inkâr edemiyordu.
Annem “America mantıklı ol," dedi “Kızlarını buna ikna etmeve çalışan ülkedeki tek ebeveynler bızlerızdır kesin. Bu fırsatı düşün1 Bir gün kraliçe olabilirsin!”
"Anne Kraliçe olmak istesem dahi, kı kesinlikle istemiyorum, bölgede bu yarışmaya katılacak binlerce kız var. Binlerce. Ve diyelim kı bir şekilde kurada çekildim, yine de orada otuz beş ku daha olacak, hiç şüphe yok kı baştan çıkarma konusunda benim havai boyu sergileyebileceğimden çok daha iyilerdir.”
Gerad ın kulakları dikildi “Baştan çıkarma ne demek?"
Hep bir ağızdan Hiçbir şey," dedik
'tam, bemm bir şekilde
kazanabileceğimi düşünmek
saçma- lık “ Sözumu bitirdim

Annem sandalyesini çekip ayağa kalkarak masanın ÜzcriıidJgKi Dana doğru eğildi Bin kazanacak America. Senin de digerieri kadar şansın var' Peçetesini fırlatıp gitti. “Gerad, yemeğini bitirdikler, sonra banyo yapacaksın."
Gerad homurdandı
May sessizce yemeğin, yedi Gerad ıkına bır tabak istedi ÂI yoktu Kalktıklarında, babam çaymı yudumlarken ben de mas», meye başladım Saçında yine boya kalmıştı, beni irUf. 00)2 Goml^lndekl kınnulan silkeleyerek ayağa kalktı, zgunum baba Tabaklan loplarken mırıldandım. 1 alil bana rl°lma ^ Kolayca gülümJ*“Ben sadece...”
“Bana açıklaman gerekme: tatlım. Biliyorum" Alnımdan öptü. “İşe dönüyorum."
Bunun üzerine mutfağa gidip temizliğe başladım. Neredeyse hiç dokunmadığım tabağımı bir peçeteyle kapatıp buzdolabına koydum. Benden başka kimse kırıntıdan fazlasını bırakmamıştı.
İç çekip, yatmak için odamın yolunu tuttum. Tüm bu olay beni çileden çıkarıyordu.
Neden annem bu kadar üzerime geliyordu? Mutlu değil miydi? Babamı sevmiyor muydu? Neden bu onun için yeterli değildi?
Topaklanmış döşeğime uzandım, Seçim’i düşünmeye çalışıyordum. Sanırım avantajlı yönlen de vardı. Bir süre için karnımı iyice doyurmak fena olmazdı. Fakat yarışmayı umursamak için bir sebep yoktu ortada. Prens Maxon’a âşık olacak değildim. Illea Başkent Raporundan anladığım kadarıyla heriften hoşlanmamış- tım bile.
Gece yarısına kadar vakit sonsuzluk gibi geçmek bilmedi. Kapımdaki aynanın karşısına dikilip saçımın bu sabahki kadar iyi göründüğünden emin oldum; sonra yüzümde renk olsun diye biraz dudak parlatıcısı sürdüm. Annem, sadece gösterilerimizde ve insan içine çıktığımız zamanlarda kullanmamız için makyaj malzemelerimizi saklardı ama ben, bu gece olduğu gibi, bazı gecelerde biraz kullanırdım.
Elimden geldiğince sessizce mutfağa süzüldüm. Yemekten

artırdıklarımı kaptım, çıkınımı bayatlamaya başlayan biraz ekmek ve bir elmayla doldurdum. Saat geç olduğu için odama yavaşça geri gitmek çok zordu. Fakat bunları daha önce yapsaydım da sabırsızlamrdım.

Penceremi açtım ve küçük arka bahçemize baktım. Dışarıda ay görünmüyordu, yani hareket etmeden önce gözlerimin karanlığa alışmasını beklemem gerekiyordu. Bahçenin ilerisinde, ağaç evinin gölgesi gecenin içinde belli belirsizdi. Çocukken Kota ge mive benzesin diye dallarına çarşaf gererdi. O kaptan olurdu, ben de onun tayfası. Görevlerim, genellikle zemini paspaslamak ilç annemin tavalanna doldurduğum toprak ve çubuklardan oluşan bir yemek yapmaktan ibaret olurdu. Kota, bir kaşık dolusu toprak alırdı ve omzunun üstünden atarak “yerdi." Bu benim tekrar paspas yapmam gerektiği anlamına gelirdi ama umursamazdım Sadece Kota ile gemide olmaktan mutluydum.

Etrafıma bakındım. Tüm komşu evler karanlıktı. Kimse beni izlemiyordu. Pencereden dikkatlice çıktım. Hatalı çıkışlar yaptığım zamanlarda kamımda morluklar oluşurdu ama artık kolavdı; bu, senelerce üzerinde çalışıp geliştirdiğim bir yetenekti. Ve yiyecekleri rezil etmek de istemiyordum.

Çimenlerin üzerinden, en sevimli pijamalarımla aceleyle geçtim. Günümü üzerimdekilerle bitirebilirdim ama pijamalarım kendimi daha iyi hissettiriyordu. Ne giydiğimin önemli olduğunu düşünmüyordum ama minik kahverengi şortumun ve dar beyaz gömleğimin içinde kendimi güzel hissediyordum.

Artık, tek elle ağaca çakılı çıtaları tutmakta zorlanmıyordum. Bu yeteneği de geliştirmiştim. Her adım rahatlık sağlıyordu. Arada pek fazla mesafe yoktu ama buradayken, evrimin gürültüsü kilometrelerce uzakıa kalmış gibi hissediyordum. Burada kimsenin prensesi olmak zorunda değildim.

Kurtuluşum varsaydığım küçük kutuya tırmanırken yalnız olmadığımı biliyordum. Birisi gecenin içinde, en uzak köşede

saklanıyordu. Nefes alışım hızlandı, elimden bir şey gelmiyordu. Yiyeceklerimi zemine koydum ve gözlerimi kısarak baktım. Kişi hareket etti, pek işe varamayan bir mum yaktı. Çok aydınlık sağlamıyordu -evder. kimse göremezdi- ama yeterliydi. Sonunda davetsiz misafir konuşlu ve sinsi bir gülücük suratına yayıldı.
“Hey, güzdük."

2. Bölüm

Ağaç evinin derinliklerine doğru süründüm. Birkaç metre genişliğindeydi; Gerad bile burada ayakta duramazdı. Fakat burayı seviyordum. Sürünerek geçmek için bir girişi ve tam karşıda da ufak bir penceresi vardı. Eski bir tabureyi, mum konulacak bir masa işlevi görmesi için köşeye yerleştirmiştim ve

serdiğim paspas da o kadar eskiydi ki üzerinde oturmanın yerde oturmaktan pek farkı yoktu. Fazla bir şey yoktu ama burası benim cennetimdi. Bizim cennetimizdi.
“Lütfen bana güzellik deme. Önce annem, sonra May ve şimdi de sen. Artık sinirlerimi bozmaya başladı” Aspen bana bu şekilde bakarken, ‘ben güzel değilim’ tezimi savunacak halim yoktu. Gülümsedi.
“Elimde değil. Sen gördüğüm en güzel şeysin. Söyleyebileceğim tek anda, bunu söylediğim için beni yargılayamazsın.” Uzandı, yüzümü avuçlarına aldı ve ben de gözlerinin içine baktım.
Gerekli olan tek şey buydu. Dudakları benimkilerin üstündeydi ve artık hiçbir şey düşünemiyordum. Seçim yoktu, çaresiz ailem yoktu, Illöa bile yoktu. Sadece Asperiin, beni kendine doğru çeken sırtımdaki elleri, Aspen’in yanaklarımdaki nefesi vardı Ellerim siyah saçlarına gitti, hâlâ duştan kalma bir ıslaklığı vardı, daima geceleri duş alırdı ve saç telleri mükemmel, minik kıvrımlar halinde omuzlarına dökülürdü. Annesinin ev yapımı sabunu gibi kokuyordu. Bu kokuyu rüyalarımda duyardım Ayrıldık ve gülümsemeden edemedim.
Bacakları ayrıktı, ben de aralarına geçip sanki beşikte sallanmak isteyen bir çocuk gibi kıvrılıp oturdum. “Daha iyi bir ruh hali içinde olmadığım için üzgünüm, sadece.. Postadan şu aptal duyuruyu aldık bugün" “Ah, evet, mektup.” Aspen iç çekti. “Biz iki tane aldık.”
Tabii ki. İkizler on altı yaşına yem basmıştı.
Aspen, ben konuşurken suratımı inceliyordu. Birlikteyken hep böyle yapardı, sanki yüzümü kafasına kazımaya çalışırdı. Aradan bir haftadan fazla bir süre geçmişti; ikimiz de eğer birkaç gündür görüşmüyorsak tedirgin olurduk.
Ben de ona baktım. Hiçbir sınıf aynmı gözetmeden, Aspen, açık ara, kasabadaki en çekici adamdı. Koyu renk saçlan, yeşil gözleri ve sanki bir sır saklıyormuş gibi düşünmenizi sağlayan bir gülüşü vardı. Uzun boyluydu ama çok uzun değildi. Zayıftı

ama çok zayıf da değildi. Loş ışıkta, gözlerinin altında minik torbacıklar olduğunu gördüm; bu hafta geç saatlere kadar çalıştığına şüphe yoktu. Siyah tişörtünün birkaç yen ipliklenne kadar sökülmüştü, aynı neredeyse her gün giydiği paspal kot pantolonu gibi.

Keşke oturup Aspen için onları yamayabılseydim. Bu benim en büyük arzumdu. lllea'nın prensesi olmak değil. Aspen'in olmak ıslıyordum.

Ondan uzakta olmak bana acı veriyordu. Bazı günler ne yapıyor diye düşünmekten çılgına dönüyordum. Bununla başa çıkamadığım zamanlarda müzik alıştırmaları yapıyordum. Müzisyen olduğum ıçm Aspen'e gerçekten teşekkür etmeliyim. Dikkatimi başka yöne çekiyordu.

Ve bu kötü bir şeydi.

Aspen Altıncı sınıftı. Altılar hizmetçidir, daha ıyı öğrenim görmüş ve ıç mekânlarda çalışmak için eğitilmiş oldukları içir. Yedilerden sadece bir adım daha yukarıdadırlar. Aspen tanıdığım herkesten daha akıllı ve insanı mahvedecek kadar yakışıklıydı ama bir kadının kendinden daha aşağıdaki sınıftan binyle evlenmesi tipik bir davranış değildi. Daha aşağı bir sınıftan bir adam, evlenme teklifi edebilirdi ama cevap nadiren evet olurdu. Ve herhangi biri farklı sınıftan biriyle evlenmek istediğinde, evrak doldurmaları ve diğer resmi işlemlere başlamadan önce doksan gün kadar beklemeleri gerekirdi. Bunun, insanlara fikir değiştirmek için şans tanımak manasına geldiğini birden fazla kişiden duymuştum. Yanı, bizim bu kadar samimi ve Illea'mn sokağa çıkma saati hanemde dışarıda olmamız... Başımızı çok ciddi bir şekilde belaya sokabilirdik. Annemden göreceğim cehennem azabını saymıyorum bile.

Fakat Aspen'i seviyordum. Aspen'ı neredeyse ıkı senedir seviyordum. Ve o da beni seviyordu. O orada oturmuş saçımı okşarken, Seçım'e katıldığımı hayal edemiyordum.

"Bu konuda ne düşünüyorsun? Seçim hakkında yanı?" diye sordum.

"Olabilir, sanırım. Bir şekilde bir kız bulmalı, zavallı henf."

Sesindeki iğnelemeyi duyabiliyordum. Fakat gerçekten fikrim bilmek istiyordum.
"Aspen.”
“Tamam, tamam. Yani, bir yandan üzücü olduğunu düşünüyorum. Prens kimseyle çıkmıyor mu? Yanı cidden kimseyi bulamıyor mu? Dışarılarda bir yerlerde, ona layık binlen olmalı. Anlayamıyorum. İşte bunları düşünüyorum. Fakat diğer
yandan...”
içini çekti. "Bir yanım da iyi bir tıkır olduğunu düşünüyor.
Heyecan vencı bir şey. Herkesin gözü önünde âşık olacak. Ve binlerinin sonsuza dek muılu yaşaması ya da nasıl derler, hoşuma gidiyor. Herhangi bin yeni kraliçemiz olabilir. Bu umut verici. Benim de sonsuza dek mutlu olabileceğimi düşündürüyor."
Parmaklan dudaklarımda dolaşıyordu. Yeşil gözlen ruhumun dennliklenni yokluyordu ve sadece

onunlayken sahip olabileceğim o bağı hissedebiliyordum. Ben de sonsuza dek mudu olmamızı istiyordum.

“Yanı ikizlerin katılması fiknni destekliyorsun, öyleyse?" diye sordum.

“Evet. Yanı, hepimiz zaman zaman prensi görüyoruz; yeterince iyi bir herife benziyor. Ukalanın teki, ona şüphe yok ama dost canlısı. Ve kızlar çok istekli; onlan izlemek eğlenceli oluyor. Bugün eve geldiğimde etrafta dans ediyorlardı. Ve kimse ailem için iyi olacağını inkâr edemez. Annem umutlu, çünkü bir yenne iki katılım hakkımız var."

Bu korkunç yarışma hakkında duyduğum tek iyi haber buydu. Bu kadar kendime odaklanıp, Aspen’in kız kardeşlerini düşünmediğine manamıyordum. içlerinden bınsı ğderse, biri kazanırsa...

“Aspen bunun ne demek olduğunun farkında mısın? Ya Kamber ya da Celia kazanırsa?”

Bana daha da sıkıca sanldı, dudakları alnıma değiyordu. Bir eli sırtımda aşağı yukarı hareket ediyordu. “Bugün tek düşündüğüm buydu," dedi. Sesinin azimli tınısı kafamdaki tüm düşünceleri sildi. Tek istediğim Aspen’in bana dokunması, beni opmesıydı. Ve bu, gecenin tam olarak gideceği noktaydı ama kamı guruldadı ve bem bu düşüncelerden arındırdı.

“Ah. hey, sana abur cubur getirdim," dedim sakince.

“Ah, ûylc mı?” Heyecanlanmamış gibi konuşmaya çalışıyordu ama istekli olduğu biraz belli olmuştu. "Bu tavuğa bayılacaksın; ben yaptım.”

Küçük çıkınımı bulup Aspen’e getirdim, o da nezaket sahibi bırı olduğundan, azar azar yedi. Elmadan bir ısırık aldım, böylece ikimiz ıçm hazırladığımı düşünecekti ama daha sonra yere koyup hepsini yemesini sağladım.

Öğünler benim evimde endişe kaynağıyken, Aspenler- de tam bir felaketti. Bizden çok daha düzenli işleri olmasına rağmen onlara daha az para ödeniyordu. Asla ailesine yetecek kadar yiyecekleri olmuyordu. Yedi kardeşin en büyüğüydü ve ben aileme yardım edebilmek için nasıl harekete geçiyorsam o da

yardım edebilmek ıçm bir köşeye çekiliyordu. Azıcık yiyeceğini yemeyip kardeşleri ile sürekli işten güçten yorgun olan annesine yediriyordu. Babası üç sene önce ölmüştü ve Asperiin ailesi, neredeyse her şey için ona güveniyordu.
Aspen, parmaklarındaki tavuk baharatını yalayıp, ekmeği bölerken tatminkâr bir şekilde onu izledim. En son ne zaman yemek yediğini hayal edemiyordum.
“Sen iyi bir aşçısın. Birini bir gün çok şişman ve mutlu edeceksin,” derken ağzı elmadan aldığı ısırıkla doluydu.
“Sem şişman ve mutlu
edeceğim. Bunu biliyorsun.”
“Ah, şişman olmak!”
Kahkaha attık ve görüşmeyeli hayatında neler olduğunu anlattı. Fabrikalardan biri için kâtiplik yapmış ve gelecek hafta da idare edecek kadar para kazanmış. Annesi, sonunda bölgemizde bulunan birkaç İkinci sınıfın evi için rutin temizlik ışı almış. İkizlerin daha fazla çalışabilmeleri için anneleri, onları okul- sonrası drama kulübünden almış ama ikizler buna çok üzülmüşler.
“Pazar günleri de çalışıp, biraz daha para kazanabilir mıyım diye düşüneceğim. Çok sevdikleri bir şeyden vazgeçmeleri tik-
rinden nefret ediyorum." Umutla, sanki
gerçekten yapabilirmiş gibi söylemişti. “Aspen
Leger, sakın buna cüret etme! Zaten çok fazla
çalışıyorsun."
“Ah, Mer," diye kulağıma fısıldadı. Tüylerim diken diken olmuştu. “Kamber ve Ceîıa nasıldır, bilirsin. Dışarda olması gereken tiplerden. Tüm zamanlarını temizlik yapıp, ofis işleri yaparak geçiremezler. Bu onların doğasında yok."
“Fakat her şeyi senden beklemeleri de adil değil Aspen. Kız kardeşlerin hakkında nasıl hissediyorsun biliyorum ama kendine de dikkat etmelisin. Onları gerçekten seviyorsan, onlara bakan kişiye daha iyi göz kulak olmalısın”
“Sen endişelenme Mer. Ufukta iyi şeyler olduğunu

düşünüyorum. Sonsuza kadar bu işi yapmayacağım.” Fakat yapacaktı. Çünkü ailesi daima paraya ihtiyaç duyacaktı.
“Aspen, bunların üstesinden gelebileceğini biliyorum. Fakat sen süper kahraman değilsin. Tüm sevdiklerin için her şeyi sağlaman beklenemez. Sen sadece... Sen her şeyi yapamazsın."
Bir anlığına ikimiz de sessiz kaldık. Sözlerimi dikkate aldığını, eğer yavaşlamazsa kendini yıpratacağının farkına vardığını umuyordum. Yorgunluktan ölmek Altılar, Yediler ya da Sekizler için yeni bir şey değildi. Buna katlanamazdım. Göğsüne iyice sokuldum, kafamdan bu düşünceyi çıkarmaya çalışıyordum. “America7"

“Evet?” diye
fısıldadım.
“Seçime
katılacak
mısın?”
“Hayır! Tabii ki katılmayacağım! Tanımadığım biriyle evlenme)'' aklıma getirebileceğimi dahi, kimsenin düşünmesini istemem. Seni seviyorum.” Tüm kalbimle söylemiştim.
“Altılardan biri olmak mı istiyorsun? Daima aç kalmak?
Daima endişeli olmak?” diye sordu. Sesindeki acıyı da altında yatan asıl soruyu da duyabiliyordum: Sarayda, insanların benden emir beklediği bir yerde mi yoksa üç odalı bir dairede, Aspen’in ailesiyle birlikte mi uyumak isterdim?
“Aspen, bunu başaracağız. Zekiyiz. İyi olacağız." Gerçek olmasını diledim.
“O şekilde olmayacağını biliyorsun Mer. Hâlâ aileme destek olmam gerekecek; ben terk edecek biri değilim." Kollarına daha da sokuldum. “Ve eğer çocuklarımız olursa...”
“Çocuklarımız olduğunda... bu konuda dikkatli oluruz. Kim iki taneden daha fazlasına sahip olmamız gerektiğini söylüyor7”
“Biliyorsun bu kontrol edebileceğimiz bir şey değil!" Sesinde büyüyen asabiyeti duyabiliyordum.
Onu suçlayamazdım. Eğer yeterince zenginseniz, aile planlaması yapabilirdiniz. Eğer Dört ya da daha kötüsüyseniz, kendi başınızın çaresine bakmaya terk edilirdiniz. Son altı aydır, gerçekten birlikte olmanın bir yolunu ararken, birçok tartışmamızın konusu bu olmuştu. Çocuklar en zor konuydu. Ne kadar çok olursa, evde o kadar çok çalışan kişi olurdu. Fakat diğer yandan, çok fazla aç karın...
Tekrar sessizleştik, ikimiz de ne diyeceğimizden emin olamıyorduk. Aspen tutkulu bir insandı; tartışmalarda kendini biraz fazla kaptırabiliyordu. Çok fazla sinirlenmeden önce kendini tutmak konusunda artık biraz daha iyiydi ve o anda buna çabaladığını biliyordum.
Endişeli ya da üzgün olmasını istemedim; gerçekten bunu

başarabileceğimizi düşünmüştüm. Yapabileceklerimizi planlayabilirsek, yapamadıklarımızın üstesinden gelebilirdik. Belki ben fazla iyimserdim, belki de fazla âşıktım ama Aspen ile feci şekilde istediğimiz şeyleri yapabileceğimize, gerçekleştirebileceğimize cidden inanıyordum.
“Bence
yapmalısın,” dedi
birden. “Ne
yapmalıyım?”
“Seçime katıl. Bence katılmalısın."
Ona şöyle bir baktım “Sen aklını mı kaçırdın?”
“Mer dinle beni.” Ağzı kulağımın dıbindeydı. Bu hiç adıl değildi; dikkatimi dağıtacağım biliyordu. Nefes nefeseydi ve sesi usul usul çıkıyordu, sanki romantik bir şeyler söylüyor gibiydi ama aslında önerdiğinin romantizmle alakası yoktu. “Daha iyisi ıçm şansın varsa ve bu şansı sırf benim uğruma kullanmazsan, kendimi asla affetmem. Buna dayanamam.”
Hızlıca nefes verdim. “Çok komik Katılan binlerce kızı düşünsene. Seçilemem bile.”
“Seçilemeyeceksen, neden sorun olsun ki?” O anda, parmakları kollarımda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Bunu yaptığında onunla tartışamazdım. “Tek istediğim katılman. Sadece denemem istiyorum. Eğer gideceksen de gidersin. Gidemezsen, en azından seni bundan alıkoyduğum için kendime eziyet etmek zorunda kalmayacağım.”
“Ama ben onu sevmiyorum Aspen.
Hoşlanmıyorum bile. Tanımıyorum bile ”
“Kimse onu tanımıyor. Olay da bu, gerçi,
belki de ondan hoşlanırsın." “Aspen, bir
dakika Ben seni seviyorum.”
“Ve ben de seni seviyorum." Sözlerini ispatlamak için beni yavaşça öptü. “Ve beni seviyorsan, bunu yaparsın, ben de ‘eğer’ diyerek kafayı yemem."
Bunu kendisiyle ılışkılendırdıgmde, hiç şansım kalmamıştı.

Çünkü onu mcııemezdım. Hayatını kolaylaştırabilmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Ve haklıydım. Seçilmemin kesinlikle imkânı yoktu Yanı, sadece katılmalı, herkesi memnun etmeliydim ve seçilmediğimde, hepsi bunun peşini bırakırdı.
"Lütfen!" Nefesini kulağıma doğru verdi. Bu içimi titretti.
"Peki," diye fısıldadım. "Yapacağım. Ama prenses olmak istemediğimi bil. Tek istediğim senin eşin olmak."
Saçımı
okşadı.
"Olacak
sın."
Işıktandı. Ya da karanlıktan. Çünkü bunu söylerken gözlerinin dolduğuna yemin edebilirdim. Aspen'in başından birçok şey geçmişti ama onu sadece bir kez ağlarken görmüştüm, erkek kardeşini meydanda

dövdükleri zaman. Küçük Jemmy, pazardaki bir arabadan biraz meyve çalmıştı. Yetişkin biri, bu durumda kısa bir duruşmaya çıkarılır ve daha sonra, çalmanın değerine göre, ya kodese tıkılır ya da ölüme mahkûm edilirdi. Jemmy sadece dokuz yaşındaydı, bu nedenle dövülmüştü. Aspen'in annesinde, onu doğru dürüst bir doktora götürecek kadar para yoktu, bu olaydan dolayı Jemmy'nin tüm sırtında yaralar açılmıştı.
O gece, Aspen ağaç eve tırmanır mı diye penceremin başında beklemiştim. Tırmandığında ben de gizlice yanma gitmiştim. Bir saat boyunca kollarımda, biraz daha çok çalışsaydı, biraz daha iyisini yapsaydı Jemmy'nin çalmak zorunda kalmayacağını düşünerek ağlamıştı. Aspen başaramadı diye Jemmy'nin incinmesi ne kadar adaletsizdi.
Istırap vericiydi, çünkü doğru değildi. Fakat bunu ona söy-leyemedim; beni duymazdı. Aspen, sevdiği herkesin ihtiyaçlarını sırtında yük gibi taşırdı. Bir şekilde, mucizevi bir şekilde, ben de o insanlardan biri olmuştum. Bu nedenle, yükümü olabileceği kadar hafif tuttum.
"Uyumam için bana şarkı söyler misin?"
Gülümsedim. Ona şarkı söylemeye bayılıyordum. Yanına yaklaştım ve ktsık sesle bir ninni söyledim. Parmağı kulağımın altında serbestçe dolaşana kadar, birkaç dakika boyunca söylememe izin verdi. Gömleğimin yakasını çekip, iyice açtı ve boynumu, kulaklarımı öptü. Daha sonra, gömleğimin kısa kollarını çekti ve ulaşabileceği yere kadar kollarımı öptü.
Nefesimi kesmişti. Ne zaman şarkı söylesem, bunu yapardı. Kulak tırmalayan nefesimden, şarkı söylememden daha çok hoşlandığını düşünürdüm.
Aradan uzun süre geçmeden, sarmaş dolaş bir şekilde, pis, ince paspasın üzerine uzandık. Aspen beni üstüne çıkardı ve ben, dağınık saçlarını parmaklarımla tararken, verdiği hisle kendimden geçtim. Beni ateşli bir şekilde ve sertçe öptü. Parmaklarının belime, sırtıma, kalçama, kasıklarıma değdiğini hissettim. Üzerimde parmak şeklinde ufak morluklar

bırakmaması beni hep şaşırtırdı.
Dikkatliydik, gerçekten istediklerimizden utanarak kaçınırdık. Dışarı çıkma yasağını çiğnemek yeterince kötü değilmiş gibi. Yine de, sınırlamalarımız ne olursa olsun, Illda'daki kimsenin bizden daha tutkulu olduğunu düşünmüyordum.
"Seni seviyorum America Singer. Yaşadığım süre boyunca seni seveceğim." Sesinde derin bir duygu yüklüydü, beni hazırlıksız yakalamıştı.
"Seni seviyorum Aspen. Sen daima
benim prensim olacaksın." Ve beni,
mum bitip sönene dek öptü.
Saatler geçmiş olmalıydı, gözlerim ağırlaşmıştı. Aspen asla uykusu için endişelenmiyordu ama hep benim uykumu almam için kaygılanırdı. Bu nedenle, kuruşumu ve tabağımı alarak, bitkin bir şekilde merdivenden aşağı indim.
Şarkı söylediğimde Aspen adeta içine çeker, buna bayılırdı. Zaman zaman, eğer parası varsa, şarkımın ücretini ödemek için bana bir kuruş verirdi. Eğer bir kuruş almayı başardıysa, bunu ailesine vermesini isterdim. Her bir kuruşa ihtiyaçları olduğuna şüphe yoktu. Fakat yine de, bu kuruşlara sahip olmak - harcamaya dayanamayacağım için- Aspen'in benim için yapmak istediği her şeyi, onun için ne kadar kıymetli olduğumu hatırlatıyordu
Odama geri döndüğümde, kuruşlarımı sakladığım küçük kavanozumu, gizlediğim yerden çıkardım ve arkadaşlarına kavuşan yeni kuruşun çıkardığı mutlu sesi dinledim. On dakika boyunca pencereden dışanyı izleyerek bekledim, ta ki Aspen'in gölgesi aşağı inip, arka yoldan geri koşana kadar.
Bir süre daha uyanık kalıp. Aspen'i, onu ne kadar sevdiğimi ve onun tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Özel, paha biçilemez, yerine başkası konamaz biri gibi hissettim. Hiçbir tahttaki kraliçe benim hissettiğimden daha önemli hissedemezdi kendini.
Bu düşünce kalbimde güvenle dururken uykuya daldım.

3.Bölüm

Aspen beyazlar içindeydi. Meleklere benziyordu. Hâlâ Carohna'daydık ama etrafımızda kimseler yoktu. Baş başaydık ve kimseyi özlemiyorduk. Aspen, benim için çalı çırpıdan bir taç yapmıştı; artık birlikteydik.

"America," annem karga gibi öterek, beni rüyalarımdan uzaklaştırdı. Işıklan yaktı, gözlerimi dağladı; ellenmle gözlerimi ovuşturmaya başlayarak, ışığa alışmaya çabaladım. "Uyan America, sana bir teklifim var." Çalar saate baktım. Saat sabahın yedisini henüz geçmişti. Yani bu... Yatakta beş saat geçirdim demekti.

"Daha fazla uyku mu?" Mırıldandım.

"Hayır tatlım, otur. Seninle konuşmam gereken ciddi bir şey var."

Yatağın içinde oturdum, kıyafetlerim buruşmuş ve saçlarım tuhaf açılardan kabarmıştı. Annem, sanki hareketlerimi hız-iandırabıiecekmiş gibi defalarca ellerini şaklattı.
“Hadi, America.
Uyanman gerek."
Esnedim, iki kere.
“Ne istiyorsun?" dedim
“Adını Seçım'e yazdırmanı. Bence
harikulade bir prenses olursun.” Bunun
için vakit fazlasıyla erkendi.
“Anne, gerçekten, ben sadece..." Aspen’e dün gece ne söz verdiğimi hatırlayınca iç çektim: En azından deneyecektim. Fakat şimdi, gün ışığı alımda, kendimi bunu yapmaya zorlayabileceğimden emin değildim. “Karşı çıktığını biliyorum fakat fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için seninle bir anlaşma yapmaya karar verdim."
Kulak kabarttım. Bana ne önerebilirdi ki?
“Babanla dün gece konuştuk ve senin, tek başına iş yapabilecek kadar büyüdüğüne karar verdik. Benim kadar iyi piyano çalabiliyorsun, eğer biraz daha çabalarsan kemanda neredeyse kusursuz olabilirsin. Ve sesin, eh, bana soracak olursan, bölgede daha iyisi yok.”
Ona uykulu uykulu gülümsedim. “Teşekkürler anne. Gerçekten." Tek başıma çalışmak pek umurumda değildi, aslında. Bunun beni nasıl ayartacağını anlamamıştım.
“Yani hepsi bu değil. Artık kendi başına çalışabilir ve... kazandığın miktarın yarısını alabilirsin.” Bunu derken biraz suratı ekşidi.
Gözlerim dört açıldı.
“Tabii Seçime kaydını yaptırırsan.” Artık gülümsemeye başlamıştı. Bunun beni ikna edeceğini biliyordu, gerçi, sanırım kavga etmemizi daha çok umuyordu. Ama nasıl kavga edebilirdim ki? Zaten kaydımı yaptıracaktım ve şimdi bir de üstüne kendi paramı kazanabilecektim!

“Biliyorsun kı sadece kaydımı yaptırmayı kabul edebilirim. Beni seçmelerim saglayamam" “Evet, biliyorum. Ama denemeye değer"
“Vay be. anne." Kafamı salladım, hâlâ şoktaydım. “Tamam, bugün formu dolduracağım. Para konusunda ciddi misin?"
“Tabii ki. Er geç kendi yoluna gidecektin zaten. Ve kendi paranın hesabını bilmek senin için iyi olacaktır. Sadece, aileni unutma lütfen. Sana hâlâ ihtiyacımız var."
“Seni unutmayacağım anne. Bunca dırdırla nasıl unutabilirim ki?" Göz kırptım, kahkaha attı ve böylece anlaşmaya vardık.
Duş alırken yirmi dört saatten az bir süre içinde neler olduğunu gözden geçirdim. Sadece formu doldurarak ailemin onayını alacak, Aspen’i mutlu edecek ve Aspen ile evlenmemizi sağlayacak parayı kazanabilecektim!
Para hakkında pek endişelenmiyordum ama Aspen, öncelikle biraz birikimimiz olması konusunda ısrar etmişti. Resmi işleri yapmak biraz para gerektirecekti ve düğünümüzden sonra da ailemizle birlikte ufak bir parti yapmak istiyorduk. Hazır olduğumuza karar verdiğimizde bu kadarını biriktirmenin fazla vakit almayacağını düşünüyordum ama Aspen daha fazlasını istemişti. Belki sonunda, birkaç ciddi iş yaparsam, hep darda olacağımızı düşünmezdi.
Duştan sonra saçımı yaptım ve olanları kutlamak için azıcık süslendim, ardından giyindim. Çok fazla seçeneğim yoktu. Çoğu şey bej, kahverengi ya da yeşildi. Çalıştığımızda giydiğim daha hoş birkaç elbisem vardı ama bunların modası çoktan geçmişti. Hep böyledir zaten. Altılar ve Yediler daima kot kumaşı ya da daha dayanıklı şeyler giyerlerdi. Sanatçılar her işi gömlekle yaptıkları ve şarkıcılar ile dansçıların, sadece gösteri sırasında özel görünmeleri gerektiği için. Beşler çoğunlukla daha yumuşak kumaşlar giyerlerdi. Ûst sınıflar, zaman zaman görünüşlerini değiştirmek için keten ve kot kumaşı giyerlerdi am2 bu daima materyali daha değerli hale getiren bir şekilde olurdu. Sanki istediklerinin çoğuna sahip

olabildikleri yetmiyormuş gibi
izim zorunluluklarımızı kendi lükslerine dönüştürürlerdi.
Keten şortumu ve yeşil tuniğimi giydim -sahip olduğum açık ara en heyecan verici gündelik giysilerdi bunlar- ve oturma odasına gitmeden önce kendime şöyle bir baktım. Bugün kendimi güzel hissediyordum. Belki de bu sadece gözlerimdeki heyecandan dolayıydı.
Annem, mutfak masasında babamla birlikte oturmuş, mırıldanıyordu. Bana birkaç kez baktılar ama onların uzunca bakışları bile beni rahatsız etmedi.
Mektubu elime aldığımda biraz şaşırmıştım. Ne kadar yüksek kaliteli bir kâğıttı. Hiç böyle bir şeye

¿okunmamıştım. Kalın ve hafif işlemeliydi. Bir anlığına kâğıdın ağırlığı, yapmakta olduğum şeyin büyüklüğünü bana hatırlattı. Kafamın içinde bir kelime dolanıp duruyordu: Eğer?.. Fakat bu düşünceden silkindim ve kalemi kâğıda götürdüm.
Yeterince açıktı. Adımı, yaşımı, sınıfımı ve iletişim bilgilerimi doldurdum. Boyumu, kilomu, saç, göz ve ten rengimi de yazmam gerekti. Üç dil bildiğimi yazmaktan memnuniyet duydum. Çoğunluk iki dil konuşabilir ama annem Fransızca ve İspanyolca da öğrenmemiz konusunda ısrar etmişti, çünkü o diller hâlâ ülkenin bazı yerlerinde konuşuluyordu. Ayrıca şarkı söylemek konusunda da yardımı dokunmuştu. Fransız dilinde birçok güzel şarkı vardı. En yüksek not ortalamamızı da yazmamız gerekiyordu ki sadece Altılar ve Yediler devlet okuluna gittiği ve gerçek not ortalamalarına sahip oldukları için, bu çok değişken bir durumdu. Eğitimimi neredeyse tamamlamıştım. Özel yetenekler kısmına şarkı söyleyebildiğimi ve tüm müzik aletlerimi yazdım.
“Fazla uyuma becerisi de özel yetenekten sayılır mı sence?" Kararsızlık içindeymişim gibi bir ses tonuyla babama sordum.
“Evet, bunu da listene ekle. Ve beş dakikanın altında tüm bir öğünü yiyebildiğini de yazmayı unutma," diye cevap verdi. Kahkaha attım. Doğruydu; yemeğimi bir nefeste yutma eğilimim vardı.
“Ah. siz ikiniz! Neden batıl inançların olduğunu da yazmıyorsun!" Annem hışımla odadan çıktı. Bu kadar sinirlendiğine inanamıyordum; sonuçta istediğini elde ediyordu.
Babama sorgulayan bir bakış attım.
“Senin için en ipsini istiyor, hepsi bu.” Sandalyesine sırtını yasladı, bu ay sonuna kadar yetiştirmesi gereken resmi yapmadan önce biraz gevşedi.
“Sen de öyle istiyorsun ama hiç kızmıyorsun," diye belirttim.
“Evet. Fakat annenle benim, senin için en iyisinin ne olduğu hakkında farklı görüşlerimiz var." Bana bir gülücük gönderdi.

Ağız yapımı ondan almışım: hem görünüşümü hem de başımı belaya sokan masum sözler söyleme eğilimimi. Asabiyet annemin işiydi ama o cidden önemli olduğunda çenesini tutmayı bilirdi. Benim gibi değildi. $u anda olduğu gibi...

“Baba, eğer bir Altıyla, hatta bir Yediyle evlenmek isteseydim ve gerçekten beni seven biri olsaydı, bana izin verir miydin?"

Babam kupasını geri bıraktı ve gözlerini bana dikti. Bakışlarımla bir şeyleri ele vermek istemiyordum. İç çekişi ağır ve hüzün doluydu.

“America, eğer bir Sekizi sevseydin, onunla evlenmeni isterdim. Fakat şunu bilmelisin ki aşk, evliliğin stresinde yok olup gidebilir. Şu anda sevdiğini düşündüğün birinden, sana baka- madığı zaman nefret edebilirsin. Ve eğer çocuklarına bakamayacak durumda olursan, her şey daha da kötü olur. Aşk, her zaman bu şartlar altında varlığını koruyamaz.”

Babam elini, elimin üzerine koydu, gözlerime bakıyordu. Endişemi gizlemeye çalıştım.

“Fakat ne olursa olsun, senin sevilmeni istiyorum. Sevilmeyi hak ediyorsun. Ve umanm aşk için evlenirsin, bir sayı uğruna değil.”

Bilmek istediğimi söyleyemezdi -aşk için evleneceğimi, sayı uğruna değil- ama bu umabileceğimin en iyisiydi.

“Teşekkürler baba.”

“Annenin üzerine gitme. Doğru olanı yapmaya çalışıyor." Başımdan öptü ve çalışmaya gitti.

İç çekip formu doldurmaya devam ettim. Bu olay, ailemin, kendime ait bir şeyler isteyebilme hakkım olmadığını düşündüğünü hissettiriyordu. Beni rahatsız ediyordu ama biliyordum ki bunu uzun süre, onlara karşı savunamazdım. Bir şey isteme lüksümüz yoktu. İhtiyaçlarımız vardı.

Tamamladığım başvuru formumu aldım ve annemi bulmak için arka bahçeye gittim. Orada oturmuş, May ağaç evin gölgesinde derslerini çalışırken, bir kumaşın kenannı dikiyordu. Aspen eskiden devlet okullarındaki öğretmenlerin katılığından şikâyet

ederdi. Onlardan herhangi birinin annemle yarışabile- ceğinden cidden şüpheliydim. Yaz aymdaydık. Tanrı aşkına.
“Gerçekten yaptın mı?” May,
dizlerinin üstünde zıplayarak sordu.
“Kesinlikle yaptım.”
“Fikrini ne değiştirdi?"
“Annemiz zorlayıcı olabiliyor,” diye iğneleyici bir şekilde söyledim ama annemin rüşvet teklifinden utanmadığı ortadaydı. “Sen hazır olur olmaz Hizmet Binasına gidebiliriz, anne."
Birazcık gülümsedi. “İşte benim kızım. Git alacaklarını al da yola çıkalım. Olabilecek en kısa zamanda formunu teslim etmek istiyorum."

Söylenildiği gibi, ayakkabılarımı ve çantamı almak için gittim ama Gerad'm odasının önünden geçerken duraksadım. Boş bir kanvasa dik dik bakıyor, kızgın görünüyordu. Gerad ile ilgili seçenekleri sürekli gözden geçiriyorduk ama hiçbiri kalıcı olmuyordu. Köşedeki yıpranmış futbol topuna ya da bir Noel gösterisinde kazandığımız ikinci el mikroskoba tek bir bakışla, kalbının sanat için atmadığı ortaya çıkıyordu.
"Bugün pek ilham almış gibi hissetmiyorsun, ha?"
Odasından içen adım atarken sordum. Bana doğru
baktı ve kafasını salladı.
"Belki de Kota gibi, heykel yapmayı denemelisin. Harika ellerin var. Bence bu işte iyi olurdun."
"Ben bir şeyleri heykele dönüştürmek istemiyorum. Ya da resim yapmak ya da şarkı söylemek ya da piyano çalmak. Ben top oynamak istiyorum." Ayağını eski halıya vurdu.
"Biliyorum. Ve eğlenmek için top oynayabilirsin ama hayatını kazanabilmek için iyi olduğun bir zanaat bulmalısın. İkisini aynı anda yapabilirsin."
"Ama neden?" Sızlandı.
"Neden olduğunu biliyorsun. Yasalar böyle."
"Ama bu hiç adıl degıl!" Gerad kanvası yere fırlattı, kanvas pencereden gelen ışığın içinde toz kaldırdı. "Büyük-büyük babamızın ya da her kimse, fakir olması bizim suçumuz değil."
"Biliyorum." Herkesin hayat tercihlerinin, atalarının devlete yardım edebildiği ölçüde sınırlandınlması gerçekten mantıklı görünmüyordu ama işler bu şekilde ayarlanmıştı. Sanırım sadece güvende olduğumuz için memnun olmam gerekiyordu. "Galiba o zamanlar işlerin yoluna konması için yapılması gereken tek şey buydu."
Konuşmadı Nefes alarak, içimi çektim ve kanvası yerden alıp yerme koydum. Bu onun hayatıydı ve mahvedemezdi.
"Hobilerinden vazgeçmek zorunda değilsin dostum. Ama annemizle babamıza yardım etmek, büyümek ve evlenmek istiyorsun, degıl mı?" Onu dürtükledım

İğrenmiş gibi yaparak dilini çıkardı
ve ikimiz de kıkırdadık “America!”
Annem holden sesleniyordu.
“Nerede kaldın?"
“Geliyorum," diye bağırdım ve sonra Gerad’a döndüm. "Zor olduğunu biliyorum. Ama hayat böyle, tamam mı?"
Fakat durumun iyi olmadığını biliyorum. Hem de hiç iyi değildi.
Annemle yerel binamıza doğru tüm yolu yürüdük. Bazen, çalışıyorsak ya da çok uzağa gideceksek halk otobüslerine binerdik. İkinci sınıftan birinin evine terli gitmek kötü izlenim yaratırdı. Zaten bize tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Fakat bu güzel bir gündü ve mesafe pek de uzun sayılmazdı.
Görünen o ki derhal kayıt yaptırmak isteyen tek biz değildik. Oraya vardığımızda, Carolina Bölgesi Hizmet Binasının önündeki sokak kadın kaynıyordu.
Sırada dikilirken, mahallemden birkaç kızın içeri girmek için beklediğini görebiliyordum. Kuyruk neredeyse dört insan genişliğindeydi ve tüm sokak boyunca uzanıyordu. Bölgedeki tüm kızlar kayıt yaptırıyordu. Rahatlasam mı dehşete mi düşsem bilemedim.
“Magda!" Birisi seslendi. Annemin adını duyunca, ikimiz de döndük.
Celia ve Kamber, Aspen’m annesiyle birlikte arkamızdan geliyorlardı. Buraya gelebilmek için işten izin almış olmalıydı. Kızları, güçlerinin yettiği ölçüde düzgün giyinmişlerdi, çok temiz görünüyorlardı. Üstlerinde pek kayda değer bir şey yoktu ama ne giyerlerse giysinler güzel görünürlerdi, aynı Aspen gibi. Kamber ve Celia’nm da onun gibi siyah saçları ve güzel birer gülümseyişi vardı.
Aspen'in annesi bana gülümsedi ve ben de ona sırıttım. Ona tapıyordum. Sadece ara sıra onunla konuşabiliyordum ama bana daima nazik davranırdı. Ve bunun ondan daha üst sınıftayım diye olmadığını biliyordum; neredeyse hiçbir şeyi olmayan ailelere, çocuklarına artık olmayan kıyafetleri

verdıgmı görmüştüm. O gerçekten kibar binydı.
“Merhaba Lena. Kamber, Celıa,
nasılsınız?" Annem onları selamladı.
"iyi!" Kızlar bir ağızdan şakıdılar.
“Çocuklar çok güzel görünüyorsunuz," derken, Celıa'nın buklelennden birim kulağının arkasına attım. “Fotoğrafımı güzel çıksın istedik," diye açıkladı Kamber.
“Fotoğraf mı?” diye sordum.
“Evet." Aspen'in annesi kısık sesle konuştu. “Dün bakanlıklardan bınnı temizliyordum. Bu çekiliş aslında pek de çekiliş değil. Bu nedenle fotoğraf çekiyor ve bir sürü bilgi alıyorlar. Rast- gele çekıiış olacaksa, kaç dil bildiğinin neden önemi olsun ki?"

Bu bana da tuhaf gelmişti ama daha sonrası için gerekecek bilgilerden sanıyordum. ‘Bir şeyler dışarı sızdı gibi; etrafına bak. Kızların çoğu aşırı derecede süslenmiş."

Kuyruğu gozlenmie taradım. Asperiın annesi haklıydı ve bu durumu bilenler ile bilmeyenler arasındaki fark barizdi. Tam arkamızda bir kız vardı, muhtemelen bir Yediydi, hâlâ ış kıyafetleri üzerindeydi. Çamurlu botları fotoğrafta görünmeyebilirdi ama ış tulumundaki tozlar muhtemelen görünecekti. Birkaç metre ötede bir başka Yedide alet kemeri vardı. Onunla ilgili söyleyebileceğim en ıyı şey yüzünün temiz olduğuydu.

Diğer yandan, önümdeki kızın saçı, birkaç teli yüzüne değecek şekilde topuz yapılmıştı. Yanındaki kız, kıyafetlerine bakacak olursak kesinlikle bir İkiydi, tüm dünyayı göğüs dekoltesinde boğmak istiyormuş gıbv görünüyordu. Birkaçında çok fazla makyaj vardı, palyaço gibi görünüyorlardı. Fakat en azından şanslarını deniyorlardı.

Düzgün görünüyordum ama o kadar ileriye de gitmemiştim. Yediler gibi, ben de durumu umursayacak kadar bilmiyordum. Aniden bir endişe dalgasına kapıldım.

Fakat neden? Durdum ve düşüncelerimi toparladım.

Ben bunu istemiyordum. Hem yeterince güzel değildim ve bu tabii ki iyi bir şeydi. Aspen’in kardeşlerinden biraz daha gerideydim. Onlar doğuştan güzeldi ve azıcık makyajla bile daha da tatlı görünüyorlardı. Kamber ya da Celia kazanırsa, Aspen’in tüm ailesi seviye atlayacaktı. Tabii ki annem, sırf prens değil diye Birinci sınıftan biriyle evlenmeme karşı çıkamazdı. Çekilişle ilgili haberleri duymamış olmam büyük bir şanstı.

“Bence haklısın,” dedi annem. “Şu kız sanki Noel partisine hazırlanmış gibi duruyor.” Kahkaha attı ama dezavantajlı olmamdan nefret ettiği belliydi.

“Neden bazı kızlar bu kadar ileri gidiyor bilmiyorum.

America’ya bak. Çok güzel. Sizin de o yoldan gitmediğinize memnun oldum,” dedi Bayan Leger.
“Ben özel biri değilim. Kamber ve Celia varken beni kim seçer ki?" Kızlara göz kırptım ve onlar da gülümsediler. Annem de zorlanarak gülümsedi. Sırada kalmak ile beni zorla eve götürüp, üstümü başımı değiştirmek arasında kalmış olmalıydı.
Aspen’in annesi, “Saçmalama! Ne zaman Aspen erkek kardeşine yardım ettikten sonra eve dönse, hep Singerlann. genetik miraslarına düşen yetenek ve güzellikten daha fazlasına sahip olduklarını söyler,” dedi.
Annem, “Gerçekten öyle mi der? Ne kadar kibar bir çocuk!" diye öttü.
“Evet. Bir anne daha iyi bir erkek evlat isteyemezdi. Bize hep destek oluyor ve çok çalışıyor"
“Bir gün bir kızı çok mutlu edecek," dedi annem. Yarışmayı düşündüğü için muhabbetin tam farkında değildi.
Bavan Leger hızlıca etrafına baktı. "Aramızda kalsın, bence zaten aklında biri var."
Dondum. Yorum yapsam mı yapmasam mı bilmiyordum, cevabım beni ele verir mi emin olamıyordum. “Nasıl biri?" diye sordu annem. Beni, tamamen yabancı biriyle evlendirmeyi planlıyor da olsa hâlâ dedikoduya ayıracak vakti vardı.
“Emin değilim! Aslında onunla tanışmadım. Sadece biriyle görüştüğünü tahmin ediyorum ve son zamanlarda mutlu görünüyor," diye cevap verirken gözleri ışıldıyordu.
Son zamanlarda mı? Biz neredeyse iki senedir görüşüyoruz. Neden sadece son zamanlarda ki? “Sürekli mırıldanıyor," dedi Celia.
“Evet, şarkı da söylüyor," diye onayladı Kamber.
“Şarkı mı söylüyor?" diye aniden bağırdım.
“Ah evet," diye koro halinde yanıtladılar.

“O halde kesin biriyle görüşüyordur!" Annem lafa karıştı. “Kim olduğunu merak ettim."
“Aynen. Fakat bence harika bir kız olmalı. Son birkaç aydır çok çalışıyor; her zamankinden daha çok. Ve para biriktiriyor. Sanırım evlenmek için birikim yapmaya çalışıyor."
Ağzımdan çıkan ani nefesi engelleyemedim. Şansıma, genel haberlerin heyecanından kaynaklandığına yoruldu.
“Ve bundan daha fazla memnuniyet duyamazdım," diye devam etti. “Bize kim olduğunu söylemek için hazır değilse bile ben bu kızı şimdiden seviyorum. Yüzü gülüyor ve tatminkâr görünüyor. Herrick’i kaybettiğimizden ve Aspen çok fazla sorumluluk aldığından beri her şey çok zordu. Onu mutlu eden herhangi bir kız şimdiden benim kızım sayılır."
“Şanslı biT kız olacak! Senin Aspen harika bir çocuk,” diye cevap vçrdı annem.

Buna manamıyordum. Burada ailesi ay sonunu getirmeye çalışıyordu ama o benim için bir kenara para atıyordu' Onu azarlasam mı öpsem mi bilemedim. Ben sadece... diyecek söz bulamadım.
Bana gerçekten evlenme teklifi edecekti!
Düşünebildiğim tek şey buydu. Aspen, Aspen, Aspen. Sıra bana geldi, formumda yazılan her şeyin doğru olduğunu onaylamak için imza attım, saçımı canlandırmak için birkaç kez sağa sola savurdum ve yüzümü fotoğrafçıya döndüm.
lllöa'daki herhangi bir kızın benden daha çok

gülümseyebildiğim hiç sanmıyorum. 4.Bölüm

Günlerden Cumaydı, dolayısıyla lika Başkent Raporu saat sekizde yayınlanacaktı. Aslında izlemek zorunda değildik ama kaçırmak da pek mantıklı olmazdı. Sekizler bile -evsizler, sokaklarda dolananlar- Raporu izleyebilecekleri bir dükkân ya da kilise bulurlardı. Ve Seçim'in de yaklaşmasıyla. Rapor artık van-gerekli bir sorumluluktan fazlasıydı.
May, ağzına patates püresi doldururken, "Bu akşam kazananları açıklayacaklar mı, sence?" diye sordu. "Hayır, canım. Katılabilecek durumdaki herkesin kaydını vaptırabilmesi için hâlâ dokuz gün var. Biz öğrenene kadar iki hafta daha geçer sanırım." Annemin sesi, yıllardır olduğundan daha sakindi. Kesinlikle huzurluydu, gerçekten istediğini elde ettiğine memnundu.
May, "Aa! Beklemeye dayanamam," diye yakındı.
Beklemeye dayanamaz mıydı? Ellerinde ismi olan bendim!
"Annen kuyrukta çok beklediğini söyledi." Babamın konuşmamıza katılmak istemesine şaşırmıştım.
"Evet," dedim. "Bu kadar çok kız beklemiyordum. Neden insanlara dokuz gün süre tanıyorlar bilmiyorum; bölgedeki herkesin kaydını yaptırdığına yemin ederim."
Babam kıkırdadı. "Rekabeti izlerken eğlendin mi7"

Açık yüreklilikle, “Umursamadım," dedim. “Bunu anneme bıraktım.”
Annem onaylamasına kafa salladı. “Ben eğlendim, ben eğlendim. Bu elimde değildi. Ama bence America iyi görünüyordu. Süslenmiş ama doğal. Çok güzelsin tatlım Eğer rastgele seçmek yerine gerçekten inceleme yapacaklarsa, sandığımdan çok daha fazla şansın var."
“Bilmiyorum,” diye lafı çevirdim. “O kadar çok kırmızı ruj sürmüş bir kız vardı ki ağzı kanıyor gibiydi. Belki prens o tarz şeylerden hoşlanıyordur "
Herkes kahkaha attı ve annemle gördüğümüz kıyafetler üzerinde yorumlar yaparak onları eğlendirmeye devam ettik. Gerad orada oturmuş yemeğini yerken gülümsedi, May’se hepsini yalayıp yutmakla meşguldü. Gerad etrafındaki dünyada neler olup bittiğini anladığı sürece, evdeki işlerin stres dolu olduğunu unutmak bazen kolaylaşıyordu.
Saat sekizde oturma odasına doluştuk -babam koltuğunda, May ikili koltukta, kucağında Gerad'ı alan annemin yanında ve ben de yerde yayılarak- ve televizyonda ulusal kanalı açtık. İzlemek için para ödemediğiniz tek televizyon kanalıydı, yanı eğer televizyonları olsaydı Sekizler bile izleyebilirlerdi.
Milli marş çaldı. Belki aptallık ama ben hep marşımızı sevmişimdir Söylemeyi en çok sevdiğim şarkılardan biriydi Kraliyet ailesinin fotoğrafı ekranda belirdi. Podyumda ayakta duran Kral Clarkson’dı. Altyapı ve çevre sorunlarıyla ilgili gelişmelerden bahsedecek olan danışmanları, bir köşede yerlerini aldılar; kamera da onları göstermek için açı değiştirdi Bu akşam birçok duyuru yapılacak gibiydi Ekranın solunda, kraliçe ve Prens Maxon, tipik taht benzeri koltuklarında, zarif kıyafetler içinde oturmuş, tam kraliyet ailesi gibi ve önemli görünüyorlardı.
May, "İşte senin erkek arkadaşın. Ames," diye ilan etti ve herkes kahkahalarla güldü.
Maxcn'a yakından baktım. Sanırım, kendi çapında yakışıklıydı.

Aspen ile alakası yoktu gerçi. Saçları bal rengiydi, gözleriyse kahverengi. Yaz mevsimine benziyordu, bunun da bazı insanlara çekici geldiğini tahmin edebiliyordum. Saçı kısa kesilmiş ve derli topluydu, gri takım elbisesi üzerine mükemmel bir şekilde oturmuştu.

Fakat koltuğunda hiç hareket etmeden oturuyordu. Çok gergin görünüyordu. Temiz saçları aşırı derecede mükemmel, terzi işi takım elbisesi fazlasıyla düzgündü. İnsandan çok portreye benziyordu. Neredeyse, onunla birlikte olacak kıza acıyacaktım. Bu hayal edilebilecek en sıkıcı hayat olacaktı.

Annesine odaklandım. Sakin duruyordu. O da koltuğunda dik oturuyordu ama buz gibi katı da değildi. Kral ve Prens Maxon'm aksine, onun sarayda büyümediğini fark ettim. O, meşhur Illea Kızıydı. Benim gibi biri olmalıydı.

Kral konuşmasına başlamıştı bile ama benim bunu öğrenmem gerekiyordu. “Anne?" diye fısıldayarak babamın dikkatini dagıtmamaya çalıştım. “Evet?"
“Kraliçe... Neydi o7 Sınıfı, yani."
Annem ilgilendiğim için gülümsedi. “Dört.”
Dört. Önceki hayatını bir fabrikada, dükkânda ya da belki bir çiftlikte çalışarak geçirmiş olmalıydı. Hayatını merak ettim. Büyük bir ailesi var mıydı? Muhtemelen yiyecek için endişelenmek zorunda kalmıyordu. O seçildiğinde, arkadaşları kıskanmış mıydı? Benim de gerçekten yakın arkadaşlarım olsaydı, beni kıskanırlar mıydı?
Bu çok aptalcaydı. Ben seçilmeyecektim ki. Bunun yerine, kralın sözlerine odaklandım.
"Henüz bu sabah. Yeni Asya’daki bir saldırı karargâhlarımızı salladı. Birliklerimizi sayıca bir nebze geride bıraktılar ama gelecek ay yapılacak olan asker alımlarımn moral yükselteceğine ve kuşkusuz gücümüzü artıracağına olan inancımız tamdır.” Savaştan nefret ederdim. Maalesef, genç bir ülke olarak kendimizi her şeyden savunmak zorundaydık. Bu toprakların, bir başka saldırıdan sağ salim kurtulacağı şüpheliydi.
Kral, asi kamplarından birine düzenlenen güncel baskm hakkında gelişmeleri aktardıktan sonra. Finans Takımı borç seviyemiz hakkındaki son durumu bildirdi ve Altyapı Komitesi lideri, bazıları Dördüncü Dünya Savaşından beri ellenmemiş olan kimi otoyolların tekrar inşa edilmesi projesine iki sene içinde başlamayı planladıklarını duyurdu. Sonunda Gösteri Ustası podyuma geldi.
“İyi akşamlar Illealı baylar ve bayanlar. Hepinizin bildiği gibi, Seçime katılmak için hazırlanan duyurular yakın zamanda postaya verildi. İlk katılımcıların bilgileri elimize ulaştı ve

Illea'nm binlerce güzel kadınının. Seçim çekilişine adlarını yazdırdıklarını söylemekten memnuniyet duyuyorum!"
Arka köşede Maxon, koltuğunda hafifçe kıpırdandı. Terliyor muydu yoksa?
"Kraliyet ailesi adına, hevesiniz ve vatanseverliğiniz için sizlere teşekkür etmek isterim. Şans birazcık bizden yana olursa. Yeni Yıl'a kadar sevgili Prens Maxoriimızm, büyüleyici, yetenekli ve zeki bir Illea Kızı'yla nişanını kutluyor olacağız!"
Orada oturan birkaç danışman alkışladı. Maxon gülümsedi ama rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Alkışlar durulduğunda. Gösteri Ustası tekrar başladı.
"Tabii ki, Seçim'deki genç kadınlarla tanışmak için birçok program hazırladık, saraydaki yaşamlarına dair öze! gösterimIeri saymıyorum bile. Bu heyecanlı anımızda, bizleri Bay Gavril Fadave'imizden daha ustalıkla yönlendirebilecek bir rehber olduğunu düşünemiyoruz!"
Daha cılız bir alkış duyuldu ama bu sefer alkışlayan annem ve May'di. Gavril Fadaye bir efsaneydi. Yaklaşık son yirmi yıldır. Minnet Bayramı kutlamalarında, Noel gösterilerinde ve saray kutlamalarında yorumculuk yapmıştı. Kraliyet ailesi üyelerinin ya da en yakın arkadaşlarının ve ailelerinin ondan başka biriyle röportaj yaptıklarını hiç görmemiştim.
Annem, "Ah America, Gavril ile tanışabilirsin!" diye mırıldandı. May kollarını sallayarak, "Geliyor!" dedi.
Az sonra Gavril belirdi, düzgün mavi takım elbisesiyle yavaşça sete adım attı. Belki de kırklı yaşlarındaydı ama daima hoş görünürdü. Sahneye geçerken, ışıklar yaka mikrofonundaki iğneyi aydınlattı, altın parıltılı piyanoda çaldığım müziklerdeki forte işaretine benziyordu.
"İyi akşamlaaaaaar lllöa!" diye şakıdı. "Seçim'in bir parçası olmaktan gurur duyduğumu söylemeliyim. Ne şanslıyım, otuz beş tane güzel kadınla tanışacağım! Hangi ahmak benim işimi yapmak istemez ki7" Kameradan bizlere göz kırptı. "Ama bu

tatlı levdilerle. ki aralarından biri bizim yeni prensesimiz olacak, tanışmadan önce günün adamı Prens Maxoriımızla konuşma zevkini yaşayacağım”
Böylece, Maxon halılar kaplanmış sete çıkarak, Gavril ile birlikte oturması için hazırlanmış sandalyelere doğru yürüdü. Sanki biraz daha süslü görünmesi gerekiyormuş gibi kravatını ve lakım elbisesini düzeltti. Gavril’in elini sıktı ve bir mikrofon alarak karşısına oturdu. Sandalye epey iniksek olduğundan, Maxon tek ayağını sandalyenin orta ayak çubuğuna yerleştirdi. Bu şekilde çok daha rahat görünüyordu.
"Sızı tekrar görmek güzel Ekselansları"
“Teşekkür ederim Gavnl. O zevk bana ait." Maxon'ın sesi de diğer her şeyi gibi dengeliydi. Üzerinden resmiyet dalgalan yayılıyordu. Onunla aynı odada olma fikriyle kaşlarımı çattım.
“Bir aydan daha kısa bir süre içinde, otuz beş kadın evinize taşınacak. Bu konuda nasıl hissediyorsunuz?” Maxon kahkaha attı. “Dürüst olmak gerekirse bu biraz sinir bozucu. Bu kadar çok misafir olduğunda çok daha fazla gürültü olacağını tahmin ediyorum. Yine de heyecanla bekliyorum”

“Sevgili yaşlı babana, onun zamanında, bu kadar güzel bir eşe nasıl sahip olduğunu sorup tavsiyelerde bulunmasını istedin mı?”
Hem Maxon hem de Gavnl dönüp kral ile kraliçeye baktılar, kamera da onlara çevrildi ve birbirlerine gülümseyerek, ei tutuştuklarını gösterdi. Gerçekçi görünüyordu ama nasıl emin olabilirdik ki?
“Sormadım aslında. Bildiğiniz gibi, Yeni Asya'daki durum giderek yoğunlaşıyor ve ben onunla, daha çok işlerin askeri boyutuyla ilgili çalışıyordum. Kızlar hakkında görüşecek pek vakit yok."
Annem ve May kahkaha attılar. Sanırım bu biraz komikti.
“Pek fazla vakumu kalmadı, bu nedenle son bir soru daha sormak istiyorum. Hayalinizdeki mükemmel kızı tarif edebilir misiniz?”
Maxon dalmış gibiydi. Tam olarak anlamak zordu ama kızarıyor olabilirdi.
“Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Sanırım Seçim’m güzelliği de bu. Katılan iki kadın bile aynı olmayacak; görünüşte, tercihlerde ya da mizaçta. Ve onlarla tanışma ve görüşme evresinde, ne istediğimi keşfetmeyi, bu yolda aradığımı bulmayı umuyorum.” Maxon gülümsedi.
“Teşekkür ederim Ekselansları. Çok güzel sözler bular. Ve size, tüm Illöa adma. bol şanslar diliyorum.'' Gavril, tekrar el sıkışmaları için elini uzattı.
Maxen, “Teşekkür ederim beyefendi," dedi. Kamera tam zamanında yayını kesemediği için anne- babasına bakıp, doğru şeyleri söyleyip söylemediğini merak ettiğini görebilirdiniz. Kamera Gavril'in yüzünü yakından çekmeye başlayınca da ne cevap verdiklerini anlamanın yolu kalmadı.
“Korkarım ki bu gecelik süremiz bu kadardı. Illöa Başkent Raporunu izlediğiniz için teşekkür ederim, gelecek hafta görüşmek dileğiyle."
Bövlece, müzik çaldı ve yapımda emeği geçenlerin adı belirdi.
May, “America ve Maxon bir ağaçta oturuyorlar.” diye şarkı

söylüyordu. Bir yastık kapıp fırlattım ama kendimi tutamayıp kahkahalarla güldüm. Maxon çok katı ve sessizdi. Bu kadar kendini beğenmiş biriyle herhangi birinin mutlu olmasını hayal etmek zordu.

Gecenin geri kalan kısmını, Mav'in sataşmalarını duymazdan gelerek geçirdim ve sonunda yalnız kalmak için odama gittim. Maxon Schreave'e yakın olma fikri dahi beni rahatsız ediyordu. May'in ufak tefek alayları tüm gece kafama takıldı ve uykuya dalmamı zorlaştırdı.

Beni uyandıran sesin kaynağını saptamak zor oldu ama farkına vardığım anda, tamamıyla sessiz olan odamı, içeride binleri var mı diye iyice gözden geçirdim.

Par, pat, pat.

Pencereme bakmak için yavaşça döndüm ve işte Aspen orada durmuş, bana sırıtıyordu. Yataktan çıkıp parmak uçlarımda kapıya kadar yürüdüm, kapıyı sıkıca kapatıp, kilitledim. Yatağa geri döndüm, kilidim çekerek, yavaşça penceremi açtım.

Aspen pencereden tırmanıp, yatağıma geçerken, yaz mevsimiyle alakası olmayan bir sıcaklık dalgası vücudumdan akıp, geçti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldarken, karanlıkta gülümsüyordum.

"Seni görmem lazımdı." Nefesini yanağıma verirken, kollarıyla beni sardı, yatakta yan yana yatar hale gelene kadar beni çekti.

"Sana anlatmam gereken çok şey var Aspen."

"Şşş, tek kelime etme. Binleri duyarsa karşılığı cehennem olur. Sadece sana bakmama izin ver."

Ve boyun eğdim. Aspen gözlerimin içine bakarken, sessizce ve kıpırdamadan durdum. İsteği yerine gelince, burnunu boynuma ve saçlarıma gömdü. Daha sonrasında, elleri belimde ve kalçamda ileri geri hareket etmeye başladı, tekrar ve tekrar. Nefesinin ağırlaştığını duyabiliyordum ve bununla ilgili bir şey beni de içine çekti.

Boynumda sakladığı dudakları, beni öpmeye başladı. Kesik

kesik nefes alıyordum. Engel olamıyordum. Aspen'in dudakları çeneme doğru çıktı ve ağzımı kapattı, soluklarımı etkileyici bir şekilde kesti. Kendimi ona doladım, acele dokunuşlarımız ve gecenin nemi ikimizi de terle kapladı.

Bu çalınmış bir andı.

Aspen'in dudakları sonunda yavaşladı, gerçi ben durmak isteyecek bir noktadan çok uzaktaydım fakat akıllı olmamız gerekiyordu. Eğer biraz daha ileri gidersek, ortada delil olurdu ve ikimiz de hapsi boylardık.

İnsanların gençken evlenmelerinin bir diğer sebebi de buydu: Beklemek işkenceydi. "Gitmem gerek," diye fısıldadı.

“Ama kalmam istiyorum.” Dudaklarım kulaklarındaydı. Yine sabununun kokusunu alabiliyordum.

'America Sınger, bir gün gelecek, her gece kollarımda uy kuya dalacaksın. Ve her sabah öpücüklerimle uyanacaksın. Ve sonra, biraz daha fazlası...’’ Bu düşünceyle dudağımı ısırdım. “Ama şimdi ¿itmem gerek. Şansımızı zorluyoruz.” İç çektim ve kollarımı
serbest bıraktım Haklıydı.
“Sem seviyorum, America.”
“Seni seviyorum, Aspen."
Bu gizli anlar, beni gelecekte karşılaşacağım her şeye hazırlıklı kılabilirdi: Seçilmediğimde annemin yaşayacağı hayal kırıklığı, Aspen’m para biriktirebilmesi için yapacağım iş, babamdan beni istediğinde yaşanacak yıkım ve evlendikten sonra karşılaşacağım her türlü çile. Hiçbiri önemli değildi. Aspen’e sahipsem eğer

5.Bölüm

Bir hafta sonra. Asperii, ağaç eve kadarki yarışımızda geçtim. Ağaç evde olmasını istediklerimi taşımak biraz zor oldu ama başardım. Birinin ağaca tırmandığını duyunca, tabaklan son bir kez daha düzenledim.
“Böö."
Aspen sıçrayıp kahkaha attı. Bizim için satın aldığım yeni mumu yaktım. Beni öpmek için ağaç eve girdi ve hemen sonra ona, bu hafta neler olduğunu anlatmaya başladım.
Haberlerin heyecanıyla, “Sana hiç kayıt sırasında yaşananları anlatmadım,” dedim. “Nasıl gitti?
Annem çok kalabalık olduğunu söylemişti."
“Çılgmcaydı Aspen. İnsanların neler giydiğini görmeliydin! Ve eminim ki kazanmaya çalıştıklarının piyangodan bile daha zor olduğunu biliyorsundur. Yani ben hep haklıydım. Carolina’da,

seçmek için benden daha ilginç insanlar var. tüm bu olanlar kocaman bir hiç içindi.”
“Yine de bunu yaptığın için teşekkür ederim. Benim için anlamı büyük.” Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Ağaç eve şöyle bir bakmaya tenezzül etmemişti. Beni gözleriyle içiyordu, her zamanki gibi.
"Eh, en iyi kısmı da annemin, sana söz verdiğimden haberi olmadığından, katılmam için bana rüşvet vermesi oldu." Gülümsemeden duramadım. Bu hafta, aileler kızlan için partiler vermeye başlamıştı. Seçime katılabileceklerinden emindiler. En az yedi farklı kutlamada şarkı söylemiş, kendi paramı ka- zanabilmek için gecede ikişer iş yapmıştım. Ve annem sözüne sadık kalmıştı. Kendime ait param olması özgür hissetmemi sağlamıştı.
“Sana rüşvet mi verdi? Neyle?" Yüzü heyecanla aydınlanmıştı.
“Tabii ki parayla. Bak, senin için bir ziyafet hazırladım!" Yanından aynlıp tabakları dizmeye başladım. Günlerdir hamur işi pişiriyordum ve sırf ona da kalsın diye çok fazla yemek yapmıştım. May ile tatlıya karşı felaket bir bağımlılığımız vardı zaten ve paramı bu şekilde harcamayı seçtiğim için sevinçten çıldırmıştı.
“Tüm bunlar da ne?"
“Yiyecek. Ben yaptım." Çabalarımdan ötürü çok gururlan- mıştım. Sonunda bu gece, Aspehin karnı tamamen doyacaktı. Fakat tabak tabak yemek yerken gülümsemesi de soldu.
“Aspen, sorun nedir7'
“Bu doğru değil." Kafasını salladı ve
bakışlarını ikramlarımdan uzağa çevirdi. “Ne
demek istiyorsun?"
“America, benim sana bakmam lazım. Buraya gelip, sana
benim için bunlan yaptırtmak utanç verici." “Ama ben sana
her zaman yemek veriyorum."
“Yediklerinden arta kalan ufak tefek şeyleri. Sence ben
farkında değil miyim7 Senin istemediğin bir şeyi alırken kötü

hissetmiyorum. Fakat bunlan yapmana neden olmak... benim aslında yapmam gereken..." “Aspen. sen her zaman bana bir şeyler verirsin. Bana bakıyorsun. Bir sürü kuruş..."
“Kuruş mu? Şimdi bundan bahsetmek sence iyi bir fıkır mi? Şarkı söylemeni seviyorum. Sana herkes karşılığını öderken benim ödeyemiyor olmamdan, bu durumdan ne kadar nefret etliğimi biliyor musun?” “Bana ödeme yapman gerekmez! Bu bahşedilmiş bir hediye. Benim olan her şey senin de olabilir!" Sesimizi kısık tutmamız gerektiğini biliyordum. Fakat o anda bunu umursamıyordum.
“Ben bağış yapılacak biri değilim America. Ben bir erkeğim. Benim karşımdakine bakıyor olmam lazım."

Aspen ellerini saçına götürdü. Hızla nefes aldığını görebiliyordum. Her zaman olduğu gibi, tartışmada kendi görüşlerini düşünüyordu. Fakat bu sefer, gözlerinde farklı bir şey vardı. Dikkatini toplaması gereken yerde, yüzündeki kafa karışıklığı her an büyüyordu. Onu orada, düşüncelere dalmış görünce sinirim sönüp, yok oldu. Yerine, kendimi suçlu hissettim. Onu şımartmak istemiştim, utandırmak değil. “Seni seviyorum," diye fısıldadım.
Kafasını salladı.
“Ben de seni seviyorum America." Fakat hâlâ bana bakmıyordu. Yaptığım ekmekten bir parça alıp eline bıraktım. Kendini tutamayacak kadar açtı.
“Seni incitmek istemedim. Bunun seni mutlu edeceğini düşünmüştüm."
"Elbette Mer, buna bayıldım. Benim için bunca şey yaptığına inanamıyorum. Bu sadece... Benim senin için bunları yapamayacak olmamın ne kadar rahatsız edici olduğunu bilemezsin. Daha iyisini hak ediyorsun." Neyse ki, konuşurken yemeye devam etti.
“Benim hakkımda bu şekilde düşünmeye bir son vermeli sin. Sadece sen ve ben varken, ben Beş değilim ve sen de Altı değilsin. Biz sadece Aspen ve America’yız. Ve ben dünyada senden başka hiçbir şey istemiyorum."
“Ama bu şekilde düşünmeye bir son veremiyorum.” Bana baktı. "Ben bu şekilde yetiştirildim. Küçüklüğümden beri, 'Altılar hizmet için doğmuştur’ ve ’Altıların görülmemesi gerekir’ denildi. Tüm hayatım boyunca, görünmez olmam söylendi.” Elimi mengene gibi kaptı. “Eğer birlikteysek Mer, sen de görünmez olacaksın. Ve ben sana bunun olmasını istemiyorum."
“Aspen, bunu konuşmuştuk. İşlerin daha farklı olacağını biliyorum ve hazırlıkîıyım. Bunu daha açık nasıl anlatabilirim bilmiyorum." Elimi kalbine koydum. “Sormaya hazır olduğun anda, evet demeye hazırım” Kendimi böylece ortaya koymam, duygularımın derinliğini apaçık ortaya sermem korkunçtu.

Fakat eğer kendimi incinmeye açık bir hale getirdiğimde cesaretini toplayacaksa, buna katlanırdım. Gözleri gözlerimde bir şeyler aradı. Şüphe aradıysa, vaktini boşa harcıyor demekti. Aspen, emin olduğum tek şeydi. “Olmaz.”
“Ne?”
“Olmaz." Kelime
suratımda tokat gibi
patladı. “Aspen?”
“Bu işin yürüyeceğine kendimi nasıl inandırdım bilmiyorum." Yine parmaklarını saçında gezdirdi, sanki benimle ilgili tüm düşüncelerini kafasından atmaya çalışıyor gibiydi.
“Fakat beni sevdiğini söylemiştin."
“Seviyorum, Mer. Zaten konu da bu. Benden hoşlanmam sağlayamam. Aç, üşümüş ve korkmuş olduğun düşüncesiyle yaşayamam. Seni bir Altıya dönüştüremem.”
Gözyaşlanmın aktığım hissedebiliyordum. Bunu demek istememişti. Diyemezdi. Fakat ona sözlerini geri almasını söyle-yemeden, Aspen agaç evden aşağı inmeye başlamıştı bile.
“Nereye... Nereye gidiyorsun?"
“Ayrılıyorum. Eve gidiyorum. Sana bunu yaptığım için üzgünüm America. Artık her şey bitti.” “Ne?"
“Bitti. Artık buraya gelmeyeceğim. Bu şekilde değil" Ağlamaya başladım. “Aspen lütfen. Hadi bunu konuşalım. Sadece sinirlisin." “Gördüğünden daha sinirliyim. Ama sana karşı değil. Bunu yapamam Mer. Yapamam." “Aspen, lütfen...”
Beni sıkıca kendine çekti ve son kez öptü... gerçekten öptü. Daha sonra geceye karıştı. Bu ülke böyle olduğundan; saklanmamızı sağlayan tüm kurallar yüzünden, arkasından seslenemedim bile. Onu sevdiğimi bir kez daha söyleyemedim.
Sonraki birkaç gün, ailemin bir sorunum olup olmadığını sorabileceğinin farkmaydım ama sanırım Seçim’den dolayı gergin olduğumu sanmıştılar. Bin defa ağlamak istedim, yine

de kendimi tuttum. Cumaya kadar dayandım. Başkent Raporunda isimler duyurulduğunda her şeyin normale döneceğini umuyordum.
Kafamda bunları hayal ediyordum: Celia'nın ya da Kamber'm adını anons edecekler, annem hayal kırıklığına uğrayacak ama tamdık olduklarından fazla hayal kırıklığı yaşamayacaktı. Babam ve May onlar için heyecanlanacaklardı; ailelerimiz yakındı. Benim onu düşündüğüm gibi Aspen in de beni düşüneceğini biliyordum. Program daha bitmeden burada olacağına, affedilmek için yalvaracağına ve bana evlenme teklifi edeceğine bahse girebilirdim. Biraz çocukça olacaktı, kızlar için herhangi bir şeyin

garantisi olmayacaktı ama günün genel heyecanıyla hesap kitap yapmış olacaktı.Bu olay, muhtemelen birçok şeyi kolaylaştıracaktı.
Kafamda, her şey mükemmel bir şekilde işliyordu. Kafamda, herkes mutluydu...
Rapor'un yayınlanmasına on dakika vardı ve hepimiz erkenden yerlerimize geçmiştik. Duyurunun bir anını bile kaçırmamayı tek isteyenler bizler değildik.
"Kraliçe Amberly'nin seçildiği anı hatırlıyorum! Ah, daha en başından başaracağını biliyordum." Annem, sanki bu bir filmmiş gibi patlamış mısır hazırlıyordu.
Gerad, "Sen de bu çekilişe katılmış miydin anne?" diye sordu.
"Hayır tatlım, annen bu çekiliş için iki yaş küçüktü. Fakat şanslıyım ki yerine babanızı kazandım." Gülümsedi ve göz kırptı.
Vay be. İyi bir ruh hali içinde olmalıydı. Babama, en son ne zaman bu kadar sevgiyle yaklaştığını hatırlamıyordum.
May, "Kraliçe Amberly en iyi kraliçe. Çok güzel ve zeki. Onu ne zaman televizyonda görsem, ben de aynı onun gibi olmak istiyorum." derken iç çekti.
'İyi bir kraliçe," diye sessizce ekledim.
Sonunda saat sekizi vurdu ve milli marşımızın sadece çalgılardan oluşan versiyonuyla birlikte ekrana milli gül armamız geldi. Gerçekten titriyor muydum? Bunun sona ermesi için fazlasıyla hazırdım.
Kral göründü ve savaşla ilgili kısa, güncel bilgiler sundu. Diğer duyuru da kısaydı. Sanki herkes iyi bir ruh hali içindeymiş gibiydi. Bunun, onlar için de heyecan verici olduğunu tahmin ettim.
Sonunda Gösteri Ustası geldi ve Gavril'i davet etti, o da kraliyet ailesine doğru yürüdü. Krala, "İyi akşamlar Majesteleri," dedi.
"Gavril, seni görmek ne güzel."
Kral yerinde duramıyordu.

“Duyuru için heyecanlı mısınız?"
“Ah, evet. Dün, birkaç isim çekilirken ben de odadaydım, hepsi çok tatlı kızlar." Gavril, “Yani, şimdiden kimler olduğunu biliyor musunuz7" diye bağırdı. “Sadece birkaçını, sadece birkaçını."
“Sizinle de bu bilgileri paylaştılar mı. elendim?" Gavril, Maxon'a döndü.
“Kesinlikle hayır. Ben de onları herkesle beraber göreceğim." Maxon cevapladı. Kendine hâkim olmaya çalıştığını görebilirdiniz.
Avuçlarımın terlediğini fark ettim.
"Majesteleri." Gavril, kraliçeye doğru yürüdü. “Seçime girenlere tavsiyeniz var mı?”
Kraliçe, her zamanki sakin gülümseyişini gönderdi. O Seçim’den geçerken, diğer kadınlar nasıl görünüyordu bilmiyordum ama kimsenin, onun kadar zarif ve tatlı olabileceğini sanmıyordum.
“Sıradan bir kız olarak geçireceğiniz son gecenin keyfini çıkarın. Yarın, ne olursa olsun, hayatınız sonsuza dek değişmiş olacak. Ve eski ama iyi bir öğüt: Kendiniz olun."
“Bilgece sözler kraliçem, bilgece sözler. Ve bunu da duyduktan sonra, hadi Seçime katılmak üzere seçilen otuz beş genç leydiyi ortaya çıkaralım. Bayanlar ve baylar, lütfen benimle birlikte, göreceğiniz Ulöa’nın Kızlarını tebrik edin!”
Ekran, milli armamızı gösterdi. Sağ, üst köşede, fotoğraflar monitörden yansıtıldığında ifadesini görebilmemiz içm Maxon’m yüzünün olduğu ufak bir kutucuk vardı. Hepimizin yapacağı gibi o da şimdiden haklarında vargıya varacaktı.
Gavril’in elinde bir kart destesi vardı, dünyaları, kraliçeye göre, sonsuza dek değişecek olan kızların adını okumaya hazırdı.
"Hansport'tan Elayna Stoles, Üç.” Porselen cildi olan ufak tefek bir kızın fotoğrafı belirdi. Leydi gibiydi. Maxon'ın gözleri ışıldadı.

“VVaverly’den Tuesday Keeper, Dört.” Çilleri olan bir kız belirdi. Daha olgun, daha yaşlı duruyordu. Maxon, krala bir şeyler fısıldadı.
“Paloma'dan Fıona Castley, Üç.” Alev alev gözlen olan bir esmer belirdi. Belki benimle yaşıttı ama daha... deneyimli görünüyordu.
Koltuktaki anneme ve May e döndüm.
“Sizce de korkunç derecede..."
“Carolina'dan America Singer, Beş ”
Kafamı geriye çevirdim ve işte oradaydı. Bu, Aspen’m benimle evlenmek için birikim yaptığını öğrendiğimde çekilen fotoğrafımdı. Fotoğraftaki kız ışıldıyordu, umutlu ve güzeldi. Âşık gibiydi. Ve ahmaklardan bin bu aşkın Prens Maxon’a duyulan aşk olduğunu düşünmüştü.

Annem kulağımın dibinde bağırdı ve May zıplayarak, her yere patlamış mısır saçtı. Gerad da heyecanlandı ve dans etmeye başladı Babam... söylemek güç ama sanırım o da kitabının ardından gizlice gülümsüyordu.
Maxon'ın ifadesinin ne olduğunu göremedim.
Telefon çaldı.
Ve günlerce susmadı.

6. Bölüm

Ertesi hafta evimize doluşup, bent Seçime hazırlayan resmi görevlilerle birlikte dopdolu geçti. Başvurumun yarısında yalan söylediğimi düşünen iğrenç bir kadın vardı, ardından, askerlerle birlikte evimizi araştırıp, güvenlik konusunda bilgiler veren gerçek bir saray muhafızı geldi. Görünen o ki potansiyel asi saldırılarından endişelenmeye başlamam için sarayda olmama gerek yoktu. Şahane.
Silvia adında bir kadın -aynı anda hem neşeli hem de iş kadını gibi konuşabilen biri- iki kere telefon ederek, bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını öğrenmek istedi. En sevdiğim ziyaretçi, yeni kıyafetlerim için vücut ölçümü almaya gelen zayıf, keçi sakallı bir adamdı. Sürekli kraliçeninkiler gibi resmi kıyafetler giymeye yönelik ne hissedeceğimi bilemiyordum ama herhangi bir değişikliği de dört gözle bekliyordum. Bu ziyaretçilerin sonuncusu, evimden ayrılmadan iki gün önce, Çarşamba günü öğleden sonra geldi. Tüm resmi kuralları bana anlatmakla görevliydi. İnanılmaz derecede zayıftı, geriye doğru yatırılmış yağlı siyah saçları vardı ve sürekli terliyordu. Eve girince, özel olarak görüşebileceğimiz bir yer olup olmadığını sordu. Bu, bir şeyler döndüğüne dair aldığım ilk ipucuydu.
Annem, "Eh. eğer sizin için de uygunsa, mutfakta oturabi- liriz," diye önerdi. Adam kafasını mendille sildi ve May e doğru baktı.
"Aslında, herhangi bir yer uygun. Sadece, yaşça ufak olan kızınızın

odadan ayrılmasını isteyebileceğinizi düşünmüştüm."
May'in duymaması gereken ne söyleyebilirdi ki?
May, bir şeyler kaçıracağı için üzülerek, “Anne?” diye sordu
“May, sevgilim, git ve resimlerin üzerinde çalış. Geçen hafta işlerini biraz ihmal ettin."
"Ama..."
“Hadi seni geçireyim May," diye önerirken, gözlerinde beliren yaşlara bakıyordum.
Holden geçip, kimsenin duyamayacağı bir yere gittiğimizde, onu kendime doğru çekip, kucakladım.
“Endişelenme," diye fısıldadım. “Sana bu gece her şeyi anlatacağım. Söz.”
Şansıma, her zamanki gibi yukarı aşağı zıplayarak gizliliğimizi bozmadı. Sıkıntıyla kafasını salladı ve babamızın stüdyosundaki küçük köşesine gitti.
Annem, Sıska için çay yaptı ve konuşmak için mutfakta oturduk. Bir yığın kâğıdı vardı ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir dosyanın yanında da bir kalem duruyordu.
Evraklarını düzenledi ve konuştu. “Gizli saklı konuştuğum için üzgünüm ama söylemem gereken bazı sözler genç kulaklar için uygun değil.”
Annemle birbirimize hızlıca bir bakış attık.
“Bayan Singer, bu kulağa biraz sen gelecektir ama son Cuma itibarıyla, artık siz lllea’nın malı sayılırsınız. Bundan sonra vücudunuza göz kulak olmalısınız. Bu bilgilere göz atarken, imzalamanız gereken birkaç form olacak. Olası herhangi bir uygunsuz durum, Seçim’den elenmenizle sonuçlanacaktır. Anlıyor musunuz?"
Dikkatlice, “Evet," dedim.
“Çok güzel. Hadi basit olanlarla başlayalım. Vitaminler var Beş olduğunuz için, her zaman gerekli besinlere ulaşamadığınızı varsayıyorum. Her gün bunlardan bir tane almalısınız. Şu anda kendi başmasımz ama sarayda size yardım edecek bırılen olacak." Bana büyük bir ilaç şişesi uzattı ve

yanında da kabul ettiğime dair imzalamam gereken form vardı. Kahkaha atmamak için kendimi tuttum. Hap yutmak için kimin yardıma ihtiyacı olabilir ki? “Doktorunuzdan aldığım rapor yanımda. Burada endişelenecek pek bir şey yok. Mükemmel derecede sağlıklı görünüyorsunuz fakat pek uyumadığınızı söyledi?.."
“Hımm, yani... Heyecandan dolayı, uyumak biraz zorlaştı" Gerçeğe yakındı. Günler, saray için hazırlıklarla kasırga gibi geçiyordu ama geceleri, sakinleştiğimde, Aspen'i düşünüyordum. Aklıma gelmesine mani olamayacağım tek an buydu ve aklımdan çıkmaya pek gönlü olmadığı da ortadaydı.
"Anlıyorum. Eh, bu gece ihtiyacınız olursa diye bazı uyku ilaçlan alabilirim. İyice dinlenmiş olmanızı

istiyoruz."
“Hayır, gerek yok."
“Evet var." Annem araya girdi. “Üzgünüm, tatlım ama çok yorgun görünüyorsun. Lütfen, ona uyku ilacı alın."
“Peki efendim." Sıska, dosyama bir not daha aldı. “Devam ediyoruz. Şimdi, bu özel bir konu biliyorum ama her katılımcı ile konuşmamız gerekiyor, o nedenle lütfen utanmayın." Duraksadı. “Sizin bakire olduğunuza dair onayınıza ihtiyacım var"
Annemin gözleri yerlerinden fırladı. Demek bu nedenle May'in gitmesi gerekiyordu. “Ciddi misiniz?" Bunu yapmak için birini gönderdiklerine manamıyozdum. en azından bir kadın gönderselerdi...
"Üzgünüm, ciddiyim. Değilseniz, bunu acilen öğrenmemiz gerekiyor."
lyy. Ve odada annem de var. "Yasaları biliyorum efendim. Aptal değilim. Tabii kı öyleyim." "İyice düşünün iütl'en. Eğer yalan söylediğiniz ortaya çıkarsa..."
Annem, “Tanrı aşkına, America'mn erkek arkadaşı bile olmadı!" dedi. "Doğru." Bu ipe sarılıp konunun kapanmasını umut ediyordum.
"Cok iyi. Sözlerinizi onaylamak için bu formu imzalamanız ğerekiyor."
Gözlerimi devirdim ama itaat ettim. Bu toprakların neredeyse yok olacağını düşününce. Illea'nın varoluşuna memnunsam da kuralları, ooğuluyormuşum, sanki görünmez zincirlerle bağlanmışım gibi hissettirmeye başlamıştı. Kimi seveceğinize karar veren yasalar, bekâretinizi korumanızla ilgili yasalar; insanı çileden çıkarıyorlar.
"Kuralları size tekrar anlatmam gerekiyor. Gayet açıklar ve uymakta zorluk çekmemelisiniz. Eger herhangi bir sorunuz

varsa, sadece sorun."
rorm yığınından gözlerim kaidınp bana baktı. "Sorarım," diye mırıldandım.
"Kendi başınıza saraydan ayrılamazsınız. Prens tarafından gortaeriimış olmanız gerekir. Kral ve kraliçe biie sizi zorla dışarı atamazlar. Prense, sızı onaylamadıklarını söyleyebilirler ama kimin kalıp, kimin gideceğiyle ılgıii tüm kararlan prens verir. Seçim için belidi bir sure yoktur. Günler içinde de son. bulabi- lir. yıllara ûa yayılabilir*
"Yıllar mı?" diye korkuyla sordum. Bu kadar uzun süre olması ııkübcm germişti.
“Endişeye gerek yok. Prens, bu kadar uzun süre almasına pek razı olmaz. Bu, onun kararlılığını gösterecek bir an ve Seçim’in uzun zamana yayılması dışarıdan pek hoş görünmez. Fakat o şekilde olmasını isterse, Prens kararını verene kadar kalmanız gerekecektir.”
Korkum belli olmuş olmalı, çünkü Annem uzanıp, elime hafifçe vurdu. Sıska, öte yandan, şaşırmamış». “Prens ile görüşeceğiniz vakitleri siz belirlemeyeceksiniz. İsterse, teke tek görüşmeleri kendisi ayarlayacaktır. Eğer daha geniş bir sosyal çevredeyseniz ve o da oradaysa, farklı olacaktır. Fakat davet edilmeden ona gitmeyeceksiniz.
Kimse sizin diğer otuz dört katılımcıyla iyi geçinmenizi beklemese de onlarla kavga etmeyecek ya da sabotaj girişiminde bulunmayacaksınız. Eğer başka bir katılımcıya zarar verirken yakalanırsanız, onu rahatsız eder, bir şeyini çalarsanız ya da prensle olan kişisel ilişkisini zedeleyecek bir şey yaparsanız, sizi o anda evinize gönderme yetkisi prenstedir. Sadece Prens Maxon’la romantik bir ilişki kuracaksınız. Birine aşk notları yazarken ya da saraydaki başka biriyle ilişki kurarken yakalanırsanız, ihanet sayılacak ve ölümle cezalandırılacaksınız.”

Bu kuralı duyunca, annem gözlerini devirdi ama beni endişelendirebilecek tek kural buydu.

“Eğer Illea'nın yazılı herhangi bir kuralını çiğnerken yakalanırsanız, suçunuz ölçüsünde ceza göreceksiniz. Seçim'den biri olmanız, sizi kanunların üstünde bir konuma taşımaz.

Saray tarafından, size özel olarak hazırlanmamış hiçbir kıyafeti giymeyecek, hiçbir yemeği yemeyeceksiniz. Bu bir güvenlik önlemidir ve katı şekilde uygulanır.

Cuma günleri, tüm Başkent Raporlarında hazırda bulunacaksınız. Bazen, ama daima önceden belirtilecek şekilde, sarayda kameralar ve fotoğrafçılar olacak ve si: de nazik davranacak ve prens ile geçirdiğini: hayatı görmelerine i:in vereceksiniz.

Sarayda geçirdiğiniz her hafta, ailenize maddi yardım sunulacak. Gitmeden önce ilk çekinizi vereceğim. Ayrıca sarayda kalmayacak olsanız dahi Seçim'den sonraki hayatınıza uyum sağlayabilmeniz için maddi yardım alacaksınız. Maddi yardımınız, yeni yerleşim yeri ve çalışma ortamınız da ayarlanırken, saraydan ayrılmadan önceki son hazırlıklarınız sırasında verilecek.

İlk ona girerseniz. Elit sayılacaksınız. Bu statüye eriştiğinizde. prenses olarak sahip olacağınız hayata dair özel bilgiler ve kısıtlamaları öğrenmeniz talep edilecektir. Vakti gelmeden bu detaydan araştırmanız yasaktır.
Şu andan itibaren, sosyal statünüz Üçtür.” “Üç mü?" Annemle hep bir ağızdan bağırdık.
“Evet. Seçim'den sonra kızların eski hayatlarına dönmeleri zordur. İkiler ve Üçler için sorun olmaz ama Dörtler ve daha aşağıdakiler sorun yaşarlar. Artık Üçsünüz ama ailenizin diğer üyeleri Beş olarak kalacak. Eğer kazanırsanız, tüm aileniz, kraliyet ailesinin fertleri olarak Bir savılacaklar.”
“Bir.” Kelime annemin dudaklarında soldu.
“Ve sonuna kadar gidebilirseniz, Prince Maxon ile evlenecek, Illea’nın veliaht prensesi olacak ve bu unvanın getirdiği tüm haklar ile sorumluluklara sahip olacaksınız. Anlıyor musunuz?”
“Evet.” Bu kısım, ne kadar kulağa büyük gibi gelse de katlanılacak en basit kısımdı.
"Çok iyi. Eğer şu formu imzalayıp, tüm resmi kuralları duyduğunuzu belirtebilirseniz ve Bayan Singer siz de bu formu, çekinizi aldığınıza dair imzalayabilirseniz, lütfen."
Miktarı görmemiştim ama annemin gözlerini yaşartmış»-
Gidiyor olma fikri beni perişan ediyordu ama bir sonraki gün gen gönderilecek dahi olsam, sadece bu çek bile bize çok rahat bir yıl yaşatmaya yetecekti. Gen geldiğimde herkes şarkı söylememi isteyecekti. Çok fazla ışım olacaktı. Fakat bir Üç olarak da şarkı söylememe izin verilecek mıydı? Eğer Ûçlenn kariyer yollarından birim seçmem gerekecekse, sanırım öğretmenlik yapardım. Belki en azından diğerlerine şarkı söyleme konusunda yardım ederdim.
Sıska formlarım copladı ve gitmek üzere ayağa kalktı, vakit ayırdığımız ve çay ikramımız için teşekkür etti. Aynlmadan önce sadece tek bir görevliyle daha temasa geçmem

gerekiyordu; o bemm yardımcım olacaktı, evimden alınıp, havaalanına varana kadar rehberlik edecek olan kişiydi. Ve sonra... sonra tek başıma olacaktım.
Konuğumuz, ona kapıya kadar eşlik etmemi istedi ve annem de akşam yemeğine başlamak istediği için onayladı. Onunla tek başıma kalmak istemiyordum ama kısa bir yoldan geçirecektim zaten.
Sıska, eli kapıdayken “Bir şey daha var,” dedi. “Bu aslında bir kural değil ama görmezden gelmeniz de akılsızlık olur. Prens Maxon ile bir şey yapmaya davet edildiğinizde, itiraz etmeyeceksiniz. Ne olursa olsun. Akşam yemeği, dışarıya çıkmak, öpüşmek -öpüşmekten fazlası- herhangi bir şey. Onu reddetmeyin"
“Pardon?” Maxon’ın isterse her şeyimi alabileceğim söyleyenle, bekâretimi onaylamam içm bana form imzalatan adam aynı kışı miydi?
“Biliyorum, kulağa... yakışıksız geliyor. Prensi, herhangi bir durumda reddetmek yaranmzâ olmaz. Iyı akşamlar Bayan Singer.” iğrenmiş, tıksınmışiim. Yasa, Illea yasası, evlenene kadar beklemenizi buyuruyordu. Bu, hastalıklardan korunmanın ç(. kili birvoiuydu vç sosyal sınıfların bozulmamasını sağlıyor^ Gayri meşru çocuklar. Sekiz olmaları için sokağa atılıyorlardı ve biri tarafından ya da hamilelik nedeniyle keşfedilmenin çç. zasj hapisti. Binleri şûphelense dahi birkaç geceni hapishane, de geçirirdin. Doğru, kanun, sevdiğim insanla samîmi olma, mı yasaklamışa ve bu beni rahatsız ediyordu. Fakat şu anda Aspen ile aramızdakiler bitmişti ve kendimi sakladığım içjn memnundum.
Çileden çıkmıştım. Illöa yasasını çiğnersem cezalandıracağımı söyleyen bir formu henüz imzalamamış mıydım? Kurallardan muaf değildim; az önce söylediği buydu. Fakat görünen o ki prens öyleydi. Vç kendimi kirli, bir Sekizden bile daha aşağı hissettim.
“America tatlım, bu senin için." Annem şakıdı. Kapının

çalındığım ben de duymuştum ama açmak için acelem yoktu. Eğer yine biri imzalı fotoğraf isteyecekse, bununla başa çıkabileceğimden emin değildim. Holden geçip köşeyi döndüm. Orada, işte bir avuç dolusu kır çiçeği vardı. Aspen'dendi.

'Merhaba America." Ses tonu mesafeliydi ve neredeyse sadece iş amaçlı konuşuyordu. "Merhaba Aspen." Benim ses tonumsa zayıftı.

"Bunlar Kamber ve Celia'dan. Sana şans dilemek istediler." Aramızdaki mesafeyi kapattı ve çiçekleri bana uzattı. Çiçekler kız kardeşlerindendi, ondan değil.

Annem, "Çok tatlılar!" diye bağırdı. Odada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Aspen, burada olduğuna sevindim." Sesimin, onunkisi kadar mesafeli olması için uğraşıyordum. "Hazırlanmaya çalışırken ertalığı dağıttım. Temizlemem için bana yardım eder mısın?" Annem oradayken, kabul etmek zorundaydı. Genel bir kural olarak, Altılar verilen ışı geri çevirmezler. Bu konuda bizim gibiydiler.

Burnundan soludu ve başıyla onayladı.
Aspen, beni hol boyunca takıp em. Bunu kaç defa istediğimi düşünüyordum: Aspen'm evimde yürümesini ve odama girmesini. Durum bundan daha beter olabilir mıydı?
Odamın kapısını açtım ve
Aspen kahkahayı bastı.
“Eşyalarını bir köpeğe mi
toplattın?"
“Kapa çeneni! Aradığımı bulmakta biraz zorluk çektim."
Durumuma rağmen, gülümsedim. Çalışmaya başladı, bir şeyleri topluyor ve gömlekleri katlıyordu. Ben de
yardım ettim, tabii ki. “Bu kıyafetlerden hiçbirini
almayacak mısın?" diye fısıldadı.
“Hayır. Yarından itibaren beni
onlar giydirecekler." “Ah. Vay
be.”
“Kız kardeşlerin hayal kırıklığına uğradı mı?"
“Aslında, hayır." Inanamayarak kafasını salladı. “Senin yüzünü gördükleri anda tüm ev yıkıldı. Senin için çıldırıyorlar. Özellikle annem.”
“Anneni seviyorum. Bana karşı daima kibar."
Odam normal haline dönerken, birkaç
dakika sessizlik içinde geçti.
“Fotoğrafın...” diye başladı, “Kesinlikle
güzeldi."
Ona, güzel olduğumu söyletmek canım acıttı. Bu hiç adıl değildi. Yaptığım onca şeyden sonra. “Senin içindi,"
diye fısıldadım.
“Ne?"
“O an sadece... Bana yakında evlenme teklifi edeceğini düşünmüştüm." Sesim senti.
Aspen bir anlığına sessiz kaldı, kelimelerini seçiyordu. “Bunu düşünüyordum ama artık bir önemi yok.“ "Önemi var. Neden bana söylemedin7"

Ensesini ovuşturarak karar vermeye
çalışıyordu. "Bekliyordum." "Ne için'"
Beklemeye değecek ne olabilirdi ki7
“Orduya alınmayı."
Konulardan biri buydu. Orduya katılmaya karar vermek zordu, ttlda'da, on dokuz yaşındaki her erkek seçilebilirdi. Yıl- da iki kere, herkesin doğum gününe altı ay kala, rastgele asker seçiliyordu. On dokuz yaşından yirmi üç yaşma kadar askeri vazifeni yerine getiriyordun. Vakit yaklaşıyordu.
Bundan konuşmuştuk tabii ki fakat gerçekçi değildik. Sanırım ikimiz de eğer biz orduya alımları yok sayarsak, onlann da bizi yok sayacağını umuyorduk.
Asker olunca otomatik olarak İki olabilmen kutsanma gibiydi. Devlet seni eğitir ve hayatının sonuna kadar maaşa bağlardı. İşin olumsuz tarafı, nereye gideceğini asla bilemeyecek olmand Kendi bölgenden gönderirlerdi, tabii ki. Tanıdığın insanlara karşı daha hoşgörülü olacağını varsayarlardı. Kendini sarayda veya başka bir bölgenin vere! polis kuvvetinde görevde bulabilirdin Ya da kendini orduda bulabilirdin ve savaşa gönderilirdin. Savaşa gönderiler, adamlardan çoğu evine geri dönemezdi.
Eğer bir adam, orduya çağrılmadan önce evlenmediyse, muhtemelen ben beklerdi En iyi ihtimalle, eşinden dört sene ayrı kalman gerekirdi En kötü ihtimalle ise eşin genç yaşta dul kalırdı.
‘Ben sadece... Ben sana bunu yapmak
istemedim,” diye fı- suçladı.
"Anlıyorum.-'
Doğruldu, konuyu değiştirmeye çalışıyordu. “Eh, saraya ne götüreceksin7’
"Beni sonunda kovduklarında giyeceğim kıyafetleri. Bazı fotoğrafları ve kitapları. Enstrümanlarıma ihtiyacım olmayacağı söylendi. İstediğim her şey orada hazır bulunacakmış. Yani, şuradaki küçük çantamı alacağım, hepsi

bu."
Şimdi oda derli topluydu ve sırt çantam bir anda, nedense bana kocaman göründü. Sahip olduğum mat renkli şeylere karşın bana getirdiği çiçekler masamda parlıyordu. Belki de şu anda artık her şey daha soluk görûndüğündendir... Her şey bittiği için.
“İçinde pek bir şey yok," dedi.
“Mutlu olmak için hiçbir zaman çok fazla şeye ihtiyaç duymadım. Bunu bildiğini sanıyordum" Gözlerini kapadı. “Kes artık America. Ben doğru olanı yaptım."
“Doğru olanı mı? Aspen, beni yapabileceğimize inandırdın. Bana kendini sevdirdin. Ve sonra beni bu lanet yarışmaya soktun. Beni, Maxon’ın oyuncaklanndan biri olayım diye yolladıklarım biliyor muydun?" Benimle yüzleşmek için kafasını kaldırdı. “Ne?"
“Onu geri çevirmeme izin vermeyecekler. Hiçbir şey için."
Aspen hastalıklı, sinirli görünüyordu. Elleri yumruk halini almıştı. “Seninle evlenmek istemese... bile... yapabilir mi?"

“Evet.”
“Üzgünüm. Bilmiyordum." Birkaç kere derin nefes aldı.
“Fakat seni seçerse... iyi olacak. Sen mutlu olmayı hak ediyorsun."
Bu yetmişti. Suratına tokadı bastım. “Seni aptal'" Fısıltıyla kanşık bağırıyordum. “Senden nefret ediyorum' Seni sevmiştim! Seni istemiştim; tek istediğim şendin!”
Gözleri doldu ama umursamadım. Beni yeterince incitmişti ve artık sıra ondaydı.
“Gitmeliyim," dedi ve kapıya yöneldi.
“Bekle. Sana ödeme yapmadım'
"America bana ödeme yapman gerekmez." Yine gitmek için davrandı.
“Aspen Lcger. sakın kıpırdama!" Sesim öfkeliydi. Vç durdu sonunda bana dikkatini veriyordu.
"Bir olduğunda işe yarayacak bir alıştırma." Gözlerini görmeşeydim, hakaret ettiğini değil, şaka yaptığım düşünürdüm
Sadece kafamı salladım ve masama giderek kendi başıma kazandığım tüm paramı çıkardım. Her bir kuruşu ellerine koydum.
“America, bunları almıyorum.”
“Almazsan canın cehenneme. Benim bunlara ihtiyacım yok ama senin var. Eğer beni bir kez olsun sevdiysen alırsın. Gururun bize yapacağını yapmadı mı?" Bir yanının vazgeçtiğini biliyordum. Kavga etmeye son vermişti.
-İyi’
“Vç bunları da." Yatağımın arkasına uzandım, kuruş kavanozumu çıkardım ve hepsini eline döktüm. Asi bir kuruş kavanozun dibine yapışıp, kaldı. "Bunlar daima şenindi. Kullanmalısın."
Artık ona ait hiçbir şeyim kalmamıştı. Ve umutsuz kalıp, o kuruşları da harcadığında onda da bana ait hiçbir şeyi kalmayacaktı. Acının başladığım hissettim. Gözlerim doldu ve hıçkırıklarımı bastırabilmek için zorla nefes aldım.
"Üzgünüm Ver. İri şanslar." Paran ve kuruşları cebine sokarak dışarı

koştu.
Bu şekilde ağlayacağımı düşünmemiştim. Kocaman, sarsan hıçkırıklar bekliyordum, yavaşça akan, ufak gözyaşları değiL
Tam kavanozu bir rafa kaldırıyordum ki o ufak kuruşu tekrar fark ettim. Parmağımı kavanoza soktum ve yapıştığı yerden kurtardım. Camın içinde kendi başına takırdadı. İçi boş bir sesii ve yankısını göğüs kafesimde hissedebiliyordum Biliyordum ki iyi de olsa kölü de olsa, Aspehden kurtulamamışım, henüz değil Belki de asla kurtulamayacaktım. Sırt çantamı açtım, kavanozu içine koyup fermuarını kapattım May odama sessizce girdi ve o aptal haplardan birini yuttum. May e sarılırken uykuya daldım, sonunda hissızleşım

7.bölüm

Ertesi sabah Seçime katılanların üniformasını giydim: siyah pantolon, beyaz gömlek, saçımda bölgemin sembolü olan çiçek, bir zambak Ayakkabılarıma kendim karar verecektim. Eskimiş, kırmızı, topuksuz ayakkabılarımı seçtim. Bende prenses kumaşı olmadığını en başından belli etmem gerektiğini kavramıştım.
Kısa sûre sonra, meydana gitmek için ayrılmamız planlanmıştı. Seçilmişlerden her biri bugün kendi bölgelerinde ağırlanacaklardı ve ben kendi törenimi iple çekmiyordum. Ben ayakta dikilmekten başka hiçbir şey yapmazken, dik dik bana bakan onca insan. Güvenlik amacıyla birkaç kilometre için arabaya bin- dirildıgımde, tüm bunlar şimdiden komik gelmeye başlamıştı.
Gün huzursuzlukla başladı. Kenna, James ile birlikte beni yolcu etmek için geldi ki yorgun ve hamile olduğunu hesaba katarsak, bu çok kibar bir davranıştı. Kota da uğradı ama onun varlığı sakinlik yerine gerginlik yarattı. Bizim için tedarik edilen arabaya yürüdüğümüzde, Kota açık ara en yavaşımızdı, birkaç fotoğrafçının ve iyi dileklerde bulunanların ona iyice

bakmasını sağlıyordu Babam kafasını sağa sola salladı.
May tek teselli kaynagımdı. Elimden tuttu ve coşkusunun bir kısmını bana aktarmaya çalıştı. Kalabalık meydana vardığımızda hâlâ kopmamışıık. Görünen o kı Camlına bölgesindeki herkes beni yolcu etmek için gelmişti. Ya da bu kadar önemli olan neymiş görmek için.
Yerden yüksekteki sahnede dururken kastlar arasındaki sınırlan görebiliyordum. Margareıa Stmes Üçtü

ve ebeveynleriyle birlikte gözlerinden hançer fırlaıırcasına bana bakıyordu. Tenile Dıgger Yediydi ve öpücükler atıyordu. Daha üstte yer alan sosyal sınıflar sanki onlara ait olan bir şeyi çalmışım gibi bakıyorlardı. Aşağıdaki Dörtler benim için tezahürat yapıyorlardı; yükselen sıradan kız için. Sanki her bin için bir şeyleri cemsıl edıyormuşum gibi buradaki herkese neyi ifade ettiğimin farkına vardım.

Başımı dik tutarak, bu suratlara odaklanmaya çalıştım. Bu işi layıkıyla yapmaya niyetlendim. Aramızdakilenn en iyisi olacaktım, Alt Tabakanın En iyisi. Bu bana bir tür amaç sağladı. America Smger: alt tabakanın şampiyonu.

Belediye başkanı böbürlenerek konuştu.

“Ve tüm Carolına, Magda ile Shalom Singer’ın güzel kızlan, yeni Leydi America Sınger’a tezahürat yapacak!"

Kalabalık alkışladı ve tezahürat yaptı. Bazıları çiçek fırlattı.

Bir anda sesi idrak ettim, gülümsüyor ve el sallıyordum, daha sonra tekrar kalabalığı araştırmaya koyuldum ama bu kez farklı bir amacım vardı.

Onun yüzünü son bir kez daha görmek istiyordum, şayet görebilirsem. Gelecek miydi bilmiyordum. Dün güzel göründüğümü söylemişti ama ağaç evde olduğundan bile daha mesafeliydi ve gardım almıştı. Aramızdakıler bitmişti ve bunu biliyordum. Fakat bir insanı neredeyse iki sene boyunca sevip, btr gecede her şeyi tersine çevıremezsin.

Kalabalıkta birkaç kişiye baktıktan sonra onu buldum.

Anında bulmamış olmayı diledim. Aspen orada, önünde Brenna Butler ile duruyor, kızın beline gelişigüzelce sarılıyor ve gQ. lûmsüyordu.

Belki de bazı insanlar bir gecede her şeyi tersine çevirebiliyordun Brenna Altıydı ve benimle yaşıt sayılırdı. Yeterince güzeldi, sanırım, gerçi bana bir nebze olsun benzemiyordu. Benim için planladığı düğüne ve hayata sahip olacağım tahmin ettim. Ve görünen o ki artık Aspen. orduya atımları da pek umursamıyordu. Kız ona gülümsedi ve ailesinin yanma doğru

yürüye- rek, uzaklaştı.
Bunca zaman bu kızdan mı hoşlanmıştı? O her gün gördüğü, bense haftada bir kere gördüğü, onu besleyen ve öpücüklere boğan kız mıydım? Yasak konuşmalarımızın, sadece uzun, sıkıcı saatler süren ıvır zmrdan ibaret olduğunu düşünmüş olabileceği aklıma geldi.
Ağlayamayacak kadar sinirliydim.
Ayrıca, burada ilgimi bekleyen hayranlarım vardı. Yani, Aspen onu gördüğümü bilmeden ben bana taparcasına bakan suratlara yöneldim. Her zamankinden daha büyük olan gülümsememi tekrar takınıp el sallamaya başladım. Artık Aspen, kalbimi kırarak tatmin olamayacaktı. Beni buraya o getirmişti ve ben de bu durumdan yararlanacaktım.
Belediye başkanı, “Bayanlar ve baylar, en sevdiğimiz lika Kızını, America Singer’ı lütfen hep birlikte uğurlayalım!’’ diye seslendi. Arkamda, küçük bir bando milli marşımızı çaldı.
Daha fazla tezahürat, daha fazla çiçek. Aniden belediye başkanı kulağımın dibinde bitiverdi. “Bit şeyler söylemek ister misin canım?"
Kabalaşmadan nasıl haşır diyeceğimi bilmiyordum. “Teşekkür ederim ama bu iş beni aştı. bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum.’
Ellerimi avuçlarına aldı. “Tabii ki canım kızım. Sen hiç endişelenme, ben her şeyi halledeceğim. Sarayda seni bu tarz şeyler için eğitecekler. Buna ihtiyacın olacak."
Daha sonra, belediye başkanı kalabalığa vasıflarımı anlattı, sinsice benim bir Beşe göre ne kadar zeki ve çekici olduğumu belirtti. Fena bir adama benzemiyordu ama bazen üst sosyal sınıfların en nazik üyeleri bile insanları hor görebiliyordu.
Gözlerim kalabalığı tararken, Aspen'in yüzünü bir kez daha gördüm. Acı çekiyor gibiydi. Bu, birkaç dakika önce Brenna ile birlikteyken takındığı ifadenin taban tabana zıttıydı. Yine mi oyun7 Gözlerimi kaçırdım.
Belediye başkanı konuşmasını tamamladı, gülümsedim ve herkes, sanki adam bilinen en ilham verici konuşmayı yapmış

gibi tezahürat yaptı.
Ve aniden hoşça kal deme zamanı geliverdi. Mitsy, yardımcım. vedalanmın sessiz ve kısa olması gerektiğini söyledi ve daha sonra beni, havaalanına ulaştıracak arabaya kadar götürdü.
Kota, gurur duyduğunu söyleyerek bana sarıldı. Akabinde, abartılı bir şekilde, resimlerinden Prens Maxon'a bahsetmemi söyledi. Bu kucaklaşmadan, elimden geldiğince zarif görünerek sıyrıldım.
Kenna ağlıyordu.

“Seni zaten nadiren görebiliyordum.
Gittiğinde ne yapacağım7” diye haykırdı.
“Endişelenme. Yakında eve dönmüş olurum.”
“Tabii ya kesin! Sen, Iltea’daki en güzel kızsın. Seni sevecek’”
Neden herkes bunun güzelliğe bağlı olduğunu düşünüyordu ki? Belki öyleydi. Belki Prens Ma.xon, konuşabileceği bir eş aramıyordu, sadece güzel görünecek birini arıyordu. Aslında, geleceğimin bu olduğunu düşününce ürperdim. Ama benden çok daha çekici kızlar da gidiyordu.
Kenna'ya hamile kamı nedeniyle sarılmak zordu ama ba. çarcım. Aslında pek tanımadığım James de bana sarıldı. sorira sıra Gerad'davdı.
“Uslu bir çocuk ol tamam mı7 Piyanoyu dene. Bahse girç. rim müthişsindir. Eve döndüğümde dinlemek istiyorum.” Gerad sadece başım salladı, bir anda üzüldü. Minik kolla, rıyia beni sardı.
“Seni seviyorum America."
“Ben de seni seviyorum. Üzülme. Yakında evde olacağım." Yine kafasını salladı ama kollarım kavuşturarak suratım astı. Evden ayrılışıma bu tepkiyi vereceğini hiç düşünmemiş, tim. May’in tam tersiydi. O. zıvanadan çıkmış gibi parmak uç. lannda zıplıyordu.
“Ah America, prenses olacaksın1. Biliyorum!"
“Ah. hişşş1 Bunun yerine. Sekiz olup, her gün seninle kalmayı tercih ederim. Sadece benim için uslu ol ve çok çalış.” Kafasını sallayıp, biraz daha zıpladı ve daha sonra, neredeyse ağlayacak olan babamın sırası geldi.
“Babacığım’ Ağlama." Kendimi kollarına attım.
“Dinle beni kuzucuk. Kazan ya da kaybet, sen daima benim prensesim olacaksın.”
“Ah babacığım" Sonunda ağlamaya başladım. Korkuyu, üzüntüyü, endişeyi, gerginliğimi ortaya saçmak için bu kadan - bunların hiçbirinin önemi olmadığını anlatan tek bir cümle- yeterlıvdi.

Kullanılsam, islenmesen ve geri gelsem dahi benimle gurur duyardı. Bu kadar çek sevilmek dayanılacak gibi değildi. Sarayda etraflın muhafızlarla çevrili olacaktı ama babamın kollarından daha güvenli bir yerm olacağına inanmıyordum. Kendimi geri çektim ve anneme sarıldım.

“Sana ne derlerse yap. Somurtmayı kes ve muüu olmaya bak. Uslu ol. Gülümse. Bızı haberdar et. Ah1. Senin özel bin olacağını biliyordum.”

Tatlı bir laf etmek istemişti ama bu benim duymaya ihtiyacım olan şey değildi. Keşke bana zaten, aynı babam için olduğum gibi, onun ıçm de özel bin olduğumu söyleseydi. Fakat sanırım asla benim için daha fazlasını istemeye, benden daha fazlasını istemeye bir son vermeyecekti. Belki de tüm anneler böyleydı.

"Leydi Amenca, hazır mısınız?" Mıısy sordu. Suratım kalabalıktan uzaktaydı ve hızlıca gözyaşlarımı sildim.

“Evet. Tamamen hazırım.”

Çantam, parlayan beyaz arabada bent bekliyordu, işte hepsi buydu. Sahnenin köşesine, merdivenlere doğru yürümeye başladım.

“Mer!”

Döndüm. Bu sesi
nerede olsa tanırdım.

“America!”

Aspen’m çırpman kollarını gördüm. Kalabalığı yarıyordu, insanlar onun bu pek-de-kıbar-olmayan itiş kakışlarına isyan ediyordu.

Gözlerimiz buluştu.

Durdu ve baktı. Suratını okuyamıyordum. Endişe mı? Pişmanlık mı? Her neydıyse, bunun için çok geçti. Kafamı sağa sola salladım. Aspen'm oyunlarına karnım toktu.

“Bu taraftan Leydi America," Mıtsy, merdivenlerin aşağısından yolu tarif ediyordu. Yeni adımı hazmetmek için kendime kısa bir süre tanıdım.

Annem, “Güle güle

hayatım!” diye seslendi.
Ve yola koyuldum.

8. Bölüm

Havaalanına varan ilk kişi bendim ve yaşadığım korku tarif edilemezdi. Kalabalığın çılgın heyecanı yok olmuştu ve artık korkunç uçma deneyimi ile yüzleşiyordum. Seçilmiş üç kızla birlikte yolculuk yapacaktım ve sinirlerime hâkim olmaya çalışıyordum. Onların gözü önünde panik atak geçirmeyi cidden istemiyordum.

Şimdiden tüm Seçilmişlerin adlarını, suratlarını ve sosyal smıflannı ezberlemiştim. Terapi etkili bir egzersiz olarak başlamıştı, beni yatıştırıyordu. Bilmeceleri ve çarpım tablosunu da bu şekilde ezberlerdim. Aslında, orada bulunacağım sûre içinde vakit geçirmek isteyebileceğim, dostane yüzler arıyordum. Hiç arkadaşım olmamıştı. Çocukluğumun çoğunu Kenna vc Kota ile oynayarak geçirmiştim. Eğitimimi annem vermişti vc birlikte çalıştığım tek insan da oydu. Diğer kardeşlerim kendi yollarına gittiklerinde, kendimi May ve Gerad'a adamıştım. Ve Aspen'e...

Fakat Aspen'le hiçbir zaman sadece arkadaş değildik. Onun farkına vardığım andan itibaren ona âşık olmuştum.

Şimdi başka bir kızın elini tutuyordu.

Tanrıya şüküT yalnızdım. Diğer kızların yanında gûzyaşıanmla başa çıkamazdım. Canımı acıtıyordu. Canım yanıyordu.

Ve yapabileceğim bir şey yoktu.

Buraya hangi cehennemden gelmiştim ki? Bir ay once, hayatımdaki her şeyden emindim ve şimdi bu bilinirliğin her bir parçası yok olmuştu. Yeni ev, yeni kast, yeni hayat. Hepsi aptal bir kâğıtla fotoğraf yûzûndendı. Oturup, kaybettiğim her şey için ağlamak istiyordum.

Bugün, diğer kızlardan bin de üzgün müdür diye merak ediyordum. Ben hariç herkesin kutlama yaptığını hayal ettim. Ve en azından benim de öyle görünmem gerekiyordu, çünkü herkes izleyecekti.

Gelecek her şey için kendimi hazırladım ve cesaretimi topladım. Tüm geride kalanlar ıçm yapmaya karar verdiğim tek şey şuydu: geride bırakmak. Saray benim mabedim olacaktı. Aspen'in adını ne düşünecek ne de söyleyecektim. Benimle birlikte oraya gelmeye izni yoktu; bu küçük macera için koyduğum kural buydu.

Daha
fazlası
değil.

Hoşça kal,
Aspen.
Yarım saat kadar sonra, aynı benimkiler gibi beyaz gûmlek ve siyah pantolon giymiş iki kız daha kapıdan içen girdi, yanlarındaki yardımcıları çantalarına mukayyet oluyordu. İkisi de gülümseyerek, bugün Seçilmişler arasında depresıf olan tek kişi olabileceğim yönündeki düşüncemi onaylıyor gibiydiler.
Sözümü tutma zamanı gelmişti. Yüzüme bir
gülümseme yerleştirip orada durarak el sıkıştım. Canlı
bir şekilde "Selam," dedim. "Ben America."
Sağdaki kız "Biliyorum!" dedi. Kahverengi gözlü bir sarışındı.
Anında, onun Kent'ten Marlee Tames olduğunu anladım.
Uzattığım elimi umursamadı; samimi bir şekilde kucaklaş^ için yaklaştı.
"Ahr Nefes verdim. Bunu hiç beklemiyordum. Gerçi Marlç, samimi ve arkadaş canlısı görünen kızlardan biriydi. Anne^' geçen hafta boyunca kızlan düşman olarak görmemi söyleş' durmuştu ve bu saldırgan tavn bana da geçmişti. Yani, burada tanımadığım biri uğruna benimle ölümüne kavga etmek istt' yen kızlardan, en iyi ihtimalle samimi bir hoş geldin bekliyor dum. Bunun yerine kucaklandım.
"Ben Marlee ve bu da Ashley" Evet, Allens'dan Ashley Brouillette. Üç. Onun da saçları sarıydı ama Marlee'ninkilerden daha açık bir tondaydı. Gözleriyse masmaviydi, huzurlu yüzij. ne çok yakışmıştı. Kız. Marlee nin yanında narin duruyordu.
İkisi de Kuzeydendi; bu nedenle birlikte geldiklerini tahmin ettim. Ashley, hafifçe, valin bir şekilde el salladı ve gülümsedi ama tüm yaptığı buydu. Utangaç mıydı yoksa bizi şimdiden çözmeye mi çalışıyordu emin olamadım. Belki de doğuştan Üç olduğu ve nasıl daha iyi davramlması gerektiğini bildiği içindi
"Saçını sevdim'" Marlee bir anda patladı. "Keşke ben de kızıl saçla doğsaymışım. İnsanı capcanlı gösteriyor. Kızıl saçlı insanların sinirli olduklarını duydum. Doğru mu?"
Berbat günüme rağmen, Marlee'nin davranışı o kadar haya

doluydu ki gülümsemem daha da büyüdü. “Sanmıyorum. Yani bazen sinirlenebilirim ama kız kardeşim de kızıl kafa ve dünyadaki en tatlı insan.’ Bövlece. bizi delirten ve ruh halimizi düzelten şeyler hakkında rahat bir sohbete daldık. Marlee filmleri seviyordu, nadiren film izlevebilsem de ben de seviyordum. Dayanılmaz dert cede çekici aktörler hakkında konuştuk. Maxon’m kız arkada? grubu olmak üzere yola çıktığımızdan bu biraz garip kaçmısö-
Ashley ara sıra kıkırdadı ama hepsi bu kadardı. Kendisin*^ rudan bir soru yöneltildiğinde kısa bir cevap veriyor ve tekrar gülümseme gardım alıyordu.
Marlee ile kolayca anlaşıyorduk ve bu bana, belki bu işten, herkese gösterebilecek bir arkadaş edinerek çıkabileceğim umudunu verdi. Muhtemelen sadece yarım saat konuşmuştuk ama zaman uçup gitmişti. Yüksek topukların zemine vurmasıyla çıkan ses olmasaydı, konuşmayı kesmezdik. Kafalarımız aynı anda döndü ve Marlee’nin şaşkınlıktan ağzı açık kaldığım gördüm.

Orada, güneş gözlüklü bir esmer bize doğru yürüyordu. Saçında papatya vardı ama rujuyla uyumlu olsun diye kırmızıya boyanmıştı. Yürürken kalçası sallanıyordu ve sekiz santimlik topuğunun her bir vuruşu kendine güvenen adımlarını vurguluyordu. Marlee ve Ashley nin aksine, gülümsemedi.
Mutsuz olduğundan değildi. Hayır, hedefe odaklanmıştı. Girişi gözdağı verme amaçlıydı. Ve yeni kız gelirken sessizce "Ah hayır," diyen hanım hanımcık Ashley'nin üzerinde işe yaradı.
Clermont'dan Celeste Newsome, İki, olduğunu anladığım bu kişi beni rahatsız etmedi. Aynı şey için savaştığımızı sanmıştı. Fakat istemediğin bir şeye de seni kimse zorlayamaz.
Celeste sonunda yanımıza geldi ve Marlee, gözdağma rağmen arkadaşça davranmaya çabalayarak tiz bir sesle "Merhaba," dedi.
"Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordu.
Korkusuzca, "Bilmiyoruz," diye cevap verdim. "Gösteriyi uzatmışsın."
Bu hiç hoşuna gitmedi ve beni tepeden tırnağa kadar süzdü. Etkilenmemişti.
"Üzgünüm, beni uğurlamak isteyen çok fazla kişi vardı. Buna engel olamadım" Sanki tapılmak için yaratıldığı ortadaymış gibi kocaman gülümsedi.
Yakmda etrafım bunun gibi kızlarla dolacaktı. Harika. İpucu verir gibi, solumuzdaki kapıda bir adam belirdi. "Duyduğuma göre, dört Seçilmiş kırın da burada galiba?" Celeste tatlı bir şekilde "Eminiz." diye cevapladı. Adam san. ki biraz eridi, bitti, bunu gözlerinde görebiliyordunuz. Ah. Dç mek kızın oyunu buydu.
Pilot bir an duraksadı ve sonra şakıdı. "Pekâlâ, Leydiler beni takip ederseniz, sizi uçağa bindirecek ve yeni evinize gön. dereceğiz."
Sadece kalkışta ve inişte gerçekten korkutucu olan uçuş sadece birkaç saat sürdü. Bize yiyecek ve izlemek için filmler sunuldu ama benim tek yapmak istediğim camdan dışan bak- maktı.

Yukarıdan ülkeyi izledim ve ne kadar büyük olduğuna hayret ettim.
Celeste uçuş boyunca uyumayı seçti ve biraz dua etti. Ash- ley, şimdiden katlanılabilir bir masanın üzerinde maceralanm anlatan mektuplar yazmaya başlamıştı. Yanında kâğıt getirmiş olması akıllıcaydı. Bahse girerim May. prensi içermese de yolculuğun bu kısmını öğrenmeye can atardı.
“Çok zarif." Marlee, kafasıyla Ashley’yi göstererek fısıldadı Küçük uçağın ön kısmında, karşılıklı dizilmiş pelüş koltuklarda oturuyorduk. “Tanıştığımız andan itibaren ölçülü davranmaktan başka bir şey yapmadı. Zorlu bir rakip olacak," diye içini çekerek ekledi.
“Bunu bu şekilde algılama," diye cevapladım. “Evet, sonuna kadar gitmek istiyorsun ama birilerini yenerek değil. Kendin olmak zorundasın. Kim bilir? Belki Maxon daha rahat bililerini tercih edecektir." Marlee bunu düşündü. “Sanırım bu iyi bir nokta. O kızdan hoşlanmamak zor. Dehşet kibar biri. Ve çok güzel" Sözlerine katılarak, kafamı salladım. Marlee'nin sesi fısıltıya dönüştü-
“Öte yandan, Celeste..."
Gözlerimi iyice açıp, kafamı sağa sola salladım. “Biliyorum. Sadece bir saat oldu ve ben şimdiden evine döneceği anı iple çekiyorum."
Marlee kahkahasını gizlemek için ağzını kapattı. “Kimse hakkında kötü konuşmak istemiyorum ama çok saldırgan biri. Ve Maxon henüz etrafımızda bile değil. O kız beni biraz geriyor."
“Gerilme,” diye cesaretlendirdim. “Onun gibi kızlar, onlar kendilerini yarışmadan diskalifiye ederler.” Marlee iç çekti.
“Umarım öyledir. Bazen diyorum ki keşke..."
“Ne?”
“Eh, bazen keşke İkiler bize karşı sergiledikleri tavrın nasıl hissettirdiğini bilseler diyorum."
Kafamı salladım. Kendimi asla Dörtlerle aynı kefeye koymazdım ama sanırım birbirimize yakın bir konumdaydık.

İki ya da Üç değilsen, kötünün türevlerinden birisindir.
“Benimle konuştuğun için teşekkürler,” dedi. “Herkesin kendi işine bakacağını sanıyordum ama sen ve Ashley bana karşı çok naziktiniz. Belki de her şey eğlenceli olur." Sesi umutla aydınlandı.
Emin değildim ama ben de ona gülümsedim. Marlee'den çekinmek ya da Ashley’ye kaba davranmak için bir sebebim yoktu. Diğer kızlar bu kadar kafa dengi olmayabilirlerdi.
İniş yapıp, korumalarla uçaktan terminale kadar olan yolu yürüdüğümüz sırada ortam sessizdi. Fakat kapılar açılır açılmaz kulak tırmalayan çığlıklarla karşılaştık.
Terminal zıplayan ve tezahürat yapan insanlarla doluydu. Bizim için altın halı serilmiş ve halatlarla çevrilmiş bir yol hazırlanmıştı. Kanal boyunca, etrafa endişeyle bakan ve tehlikeli olabilecek bir durumda saldırmak için hazırda bekleyen koaunalar vardı. Yapacak bundan daha önemli işleri yok muy^ cidden?

Şansıma, Ceieste öndeydi ve el sallamaya başladı. Eu«^ benim düşündüğüm gibi tırsıp kalmak yerine verilmesi gei(.’ kerı doğru tepki olduğunu hemen anladım. Ve her yapug^ hareken yakalayan kameralar olduğundan, sürüye önderi^ eden kışı olmadığım için çifte memnuniyet yaşadım.
Kalabalık sevinçten çılgına dönmüştü. Bunlar, en yakının^ yaşayacağımız insanlardı ve hepsi de kasabalarına gelen kızlan incelemek için sabırsızlanıyorlardı. İçimizden biri, bir gün k». liçeleri olacaktı. Ağzına kadar dolu terminalde insanlar bana seslenirken, niyeler içinde kafamı bırçoK kez çevirdim.
Adımın yazılı oldu- gu afişler de vardı. Hayrete düşmüştüm. Şimdiden burada, c*. nim kazanmamı isteyen insanlar vardı; benim kastımdan yad* bölgemden olmayan insanlar. Hepsini yüz üstü bırakacagutu düşündüğümde ufak bir suçluluk daıgası karnımda dolandı.
Kafamı bir anlığına eğdim ve tırabzana yaslanmış küçük bir kız gördüm. On iki yaşından dana büyük olamazdı. Kiwjf minik yıldızlarla bezenmiş ve köşesine minik bir taç kondurulmuş YAŞASIN KIZIL KAFA.Ln.il! yazan bir pankart vardı. Yanş-maoakı tek kızıl kafa olduğumu biliyordum ve kızın saçlarının benimkilerle neredeyse aynı tonda olduğunu fark ettim.
Kız imzalı bir fotoğraf istedi. Yanındaki bırikri fotoğraf iste- di ve onun yanındaki bir adam da elimi sıkmak istedi. Böylece, resmen tüm sırayı, birkaç kez sağa sola dönerek adadım ve halının diğer tarafında kalan insanlarla da Konuştum.
Kızları en az yirmi dakika Doyunca bekleterek en geç ayrılan kışı bcnnım. Aslında, diğer kızlan taşıyan uçağın geldiğim görmeseydim ou 'Kanar erken ayrılmazdım ama oniann vaktini çalmak bana kabalık gibi görünmüştü.
Arabaya binerken Celesle'nın gözlerim devirdiğini gördüm ama umursamadım. Hâlâ, beni birkaç dakika öncesine kadar korkutan bir duruma nasıl bu kadar çabuk uyum sağlayabildiğime şaşırıyordum. Vedalaşmak, ilk kızlarla tanışmak, uçuşum ve hayran kitlemizle etkileşime girmek

Hepsini kendimi utandırmadan yapmıştım.
Beni terminalde takip eden kameraları düşündüm ve girişimi televizyondan izleyen ailemi gözümün önünde canlandırdım. Gurur duymalarını umuyordum.

9. bölüm

Havaslarımdaki yoğun karşılama partisinden sonra bile sarara giden yol, iyi dileklerini sunan bir yığın insanla doluydu. Onları selamlamak için camları indirmemizin yasaklanmış olması üzücüydü. Öndeki koruma, kendimizi kraliyet ailesinin bir parçası olarak görmemiz gerektiğini söyledi. Çoğu bize tapıyordu ama dışarıda, prensi incitmek ya da monarşiyi zedelemek için bizi incitmekten kaçınmayacak insanlar da vardı.
Arabada Celeste'nin yanma tıkılıp kalmıştım -siyah camlan olan, ikişerli grupların karşılıklı oturacağı şekilde tasarlanmış özel bir araçtı- Ashley ve Marlee önümüzde, yan yana oturuyorlardı. Marlee camdan dışarı bakarken ışıldıyordu ve sebebinin ne olduğu açıktı. Adı birçok pankartta yazılıydı. Ne kadar çok hayranı olduğunu saymak imkânsızdı.
Ashley'nin adı da oraya buraya serpiştirilmişti, neredeyse Celeste'ninki kadar çoktu ve benim adımdan açık ara öndeydi. Daima leydi gibi davranan Ashley, geçitte favori olmadığı için telaşlanmadı. Celeste ise, görebildiğim kadarıyla gıcık olmuştu.
"Ne yaptı sence7" Marlee ve Ashley birbirlerine evlerinden bahsederken, Celeste kulağıma fısıldadı. Karşılık olarak,
"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadım.
"Bu kadar popüler olmak için. Sence birilerine rüşvet mi verdi?" Sanki kafasında, kızm değerini ölçüp biçermiş gibi gözleri Marlee'nin üzerinde odaklandı.
Şüpheyle "O bir Dört," dedim. "Birilerine rüşvet verecek imkânı olmaz."

Celeste dudaklarını ısırır gibi yaptı. “Lütfen. Bir kız, birden fazla yolla karşılığını vererek istediğini elde edebilir," dedi ve camdan dışarı bakmak için kafasını çevirdi

Ne kastettiğini anlamak bir dakikamı aldı ve bu pek içime sinmedi. Marlee kadar masum birinin, öne geçmek uğruna biriyle yatmayı -ya da bir yasağı çiğnemeyi- asla düşünmeyecek olmasından değil, saraydaki hayatın hayal ettiğimden daha acımasız olabileceğinden dolayıydı.

Sarayı pek seçemiyordum ama duvarlarını görebildim. Açık sarı sıvalı ve çok, çok yüksektiler. Yaklaştığımızda açılan kapıların her iki tarafında da muhafızlar vardı. İçerinde, resmi görevlilerin bizleri karşılamak üzere beklediği, ortasında fıskiye olan, uzun, çakıl taşlı bir yolla karşılaştık.

Belli belirsiz bir merhabalaşmanın ardından, iki kadın beni kollarımdan tutarak içeri götürdü.

Biri, “Acele ettiğimiz için çok üzgünüm hanımefendi ama grubunuz geç kalıyor," dedi. “Ah, korkarım ki bu benim suçum. Havaalanında biraz fazla gevezelik ettim."
Diğeri şaşkınlık içinde, “Kalabalıkla mı konuşuyordunuz7” diye sordu.
Yerleri göstermeye başlamadan önce, anlamadığım bir şekilde birbirlerine baktılar.
Yemek odası sağda, demişlerdi ve Büyük Oda ise solda. Cam kapılardan, gelişigüzel serpilmiş bahçenin birazını gördüm ve hemen orada durabilmeyi diledim. Daha r.ereye gittiğimizi bile anlayamadan, beni kıpır kıpır insanlarla dolu bir odaya çektiler Sürünün bir kısmı dağıldı ve kızların saçlarını yapıp, tırnak, lannı boyayan insanlann önünde durduklan bir dizi ayna g^. düm. Kıyafetler raflarda asılıydı ve insanlar yüksek sesle "Boyayı buldum'" ve “Bu onu tıknaz gösterdi," gibi şeyler söylüyorlardı.
“İşte buradalar!" Bir kadının bize doğru geldiğini gördüm bu işten sorumlu olduğu ortadaydı. Kendini tanıtmak amacıy. la, “Ben Silvia. Telefonda konuşmuştuk," dedi ve daha sonra hemen işe koyuldu. “İlk önce yapılacakları yapalım. Bize öncesi fotoğrafları gerekiyor. Buraya gelin," diye emretti ve düz bir arka planın önünde duran köşedeki sandalyeyi işaret etti. “Kameraları umursamayın leydiler. Bugün işimiz bittiğinde Iüöa’daki herkes size benzemek isteyecek, bu nedenle size özel bir makyaj uygulayacağız." Odada kameralı bir sürü insan dolaşıyor, kızların ayakkabılarını yakın çekime alıyor ve sorular soruyorlardı. Fotoğraf çekimi biter bitmez, Sılvıa emir yağdırmaya başladı. “Leydi Celeste yi dördüncü masaya al. Leydi Ashley’yi de beşinciye...
Ve görünen o ki onuncuda işleri bitmiş. Leydi Marlee’yi oraya götür ve Leydi America’yı da altıya." Kısa, siyah saçlı bir adam, “Durum şu ki," diyerek beni, arkasında altı yazan bir koltuğa çekti. “İmajın hakkında konuşmamız gerek." İşine

odaklanmıştı.
“İmajım mı?" Ben sadece kendim gibi değil miydim? Beni buraya getiren de bu değil miydi?
“Nasıl görünmeni istiyoruz? Bu kızıl saçlarla, seni vamp yapabiliriz ama göze batmasın istiyorsan, bunu da yapabiliriz, diye net bir şekilde konuştu.
“Tanımadığım bir adamın keyfi olsun diye kendimle ilg^ her şeyi değiştirecek değilim.” Ya da hoşlanmadığım bir adan için, diye kafamda ekledim.Sanki çocukmuşum gibi, “Ah Tanrım. Nevi şahsına münhasır bınsı mi var yanımızda?” diye şakıdı.
“Hepimiz öyle değil mıyız?"
Adam bana gülümsedi. "Iyı öyleyse. Görümünü değiştirmeyeceğiz, sadece belırgınleştıreceğiz. Seni biraz süslemem lazım ama sahte olan her şeyden tiksinmen en büyük anın olabilir. Buna sıkı sıkıya tutun tatlım" Sırtıma hafifçe vurdu ve yürüyerek uzaklaşırken, üzerime bir grup kadının üşüşmesini sağladı. "Süsleyeceğim,” dediğinde, kelime anlamını kastettiğini fark etmemiştim. Kadınlar vücudumu ovalıyorlardı çünkü görünen o kı benim kendi başıma iyi bir ış çıkaracağıma inanmıyorlardı. Akabinde, açıkta kalan tenimin her bir noktası losyonlar ve vanilya kokan yağlarla kaplandı; uygulamayı yapan kıza gore bu Maxon’ın favori kokularından biriydi.
Beni, yumuşak ve kaygan bir hale getirdikten sonra dikkatleri tırnaklarıma yöneldi. Törpülenip, cilalandılar ve kenarlarındaki sert, küçük deri parçalan mucizevî bir şekilde yumuşatıldı. Tırnaklarımın boyanmamasını tercih ettiğimi söyiedım ama o kadar hayal kırıklığına uğramış bir haldeydiler kı ayak tırnaklarımı boyayabıleceklerini söyledim. Kızlardan bin hoş, doğal bir ton seçti, yanı çok da kötü olmadı. Tırnaklanın üzerinde çalışan ekip beni başka bir kızla baş başa bıraktı ve ben de sessizce koltuğumda oturup, hır sonraki güzelleştirme seansını bekledim. Kamera ekiplerinden bin yanımdan geçerken ellerimi yakın çekime aldılar.

Bir kadın, “Kıpırdama," emn verdi. Tırnaklanma gözlerini kısarak baktı. “Tırnaklarında hiçbir şey var mı?"
“Hayır?"
İç çekti, çekimini yaptı ve uzaklaştı.
Ben de derin derin içimi çektim. Tam sağımda gözüme bir kıpırdanma takıldı. Bakınca, üstüne örttükten uzun örtünün altından bacağını yukarı aşağı doğru sallayan ve boş boş baka bir kız gördüm.
“İyi misin?" diye sordum.
Sesim, kızı sarsarak, dalmış olduğu derinlikten çıkardı i çekti.
“Saçımı sarıya boyamak istiyorlar. Ten rengime daha uyacağını söylediler. Sadece gerildim, sanırım.”
Dişlerini sıkarak, bana doğru gülümsedi ve ben de ona lümsedim.
“Sen Sosie'sin, değil mi?"
“Evet.” Bunun üzerine samimiyetle gülümsedi. “Ve sen d» America'sın?” Kafamı salladım. “Senin, şu Celeste denen kiz]j birlikte geldiğini duydum. Korkunç biri!”

Gözlerimi devirdim. Geldiğimizden beri, birkaç dakikada bir, tüm oda Celeste'nin zavallı bir hizmetçiye, ona bir şeyler ge. tirmesi ya da yolundan çekilmesi için bağırdığını duyuyordu.
“Tahmin bile edemezsin,” diye mırıldandım ve ikimiz dç kıkırdadık. “Dinle, bence saçların çok güzel." Öyleydi .de. Ç0k koyu da değildi çok açık da. hem ayrıca çok dolgundu.
“Teşekkürler.”
“Eğer değiştirmek istemiyorsan, bunu yapmak zorunda olmamalısın."
Sosıe gülümsedi ama görünen o ki ona karşı dostça mı davranıyorum yoksa onu kasti olarak engelliyor muyum, emir, olamadı. Henüz bir şey diyemeden, üzerimizde çalışmak içir ekiplerce insan geldi, birbirlerini yönlendirmek için o kadar gürültü yapıyorlardı ki konuşmamızı tamamlamamızın imkânı yoktu.
Saçım yıkandı, kremlendi, düzleştirildi ve pürüzsüzle?:!- rildi. Geldiğimde uzun ve düz kesimliydi - genellikle annen keserdi ve yapabileceğinin en iyisi de buydu- ama işlerini bitirdiklerinde, birkaç santim daha kısa ve kat kattı. Bu katlan beğenmiştim; saçımın ilginç şekillerde ışığı yansıtmasını sağ hyorlardı. Bazı kızlara gölge demlen şeyden yaptılar ve diğerlerinin, Sosıe gibi, saç renkleri tamamen değiştirildi. Fakat biz, yardımcılarımla, saç rengımın değişünlmemesıne yönelik anlaşmaya varmıştık.
Makyajımı çok güzel bir kız yaptı. Ona hafif bir makyaj yapmasını söylemiştim ve sonuç hoş oldu. Diğer kızlann çoğu makyajdan sonra daha yaşlı, daha genç ya da daha hoş görünmüşlerdi. Işım bittiğinde ben hala kendim gibiydim. Tabii kı Celeste de öyle, ne de olsa abamda hep ısrarcıydı.
Tüm bu süreç boyunca üzerimde cüppe vardı ve çalışmayı bitirdiklerinde, kıyafetlerin asılı olduğu raflara yöneltildim. Adım, bir halta boyunca gıyılebılecek elbiselerin asılı olduğu bir rafta yazıyordu. Hazırlık- aşamasındaki-prenseslerin pantolon giymediğini tahmin ettim.

Sonunda krem rengi bir elbiseyle kalmıştım. Omuzlarımdan düşüyor, belime sımsıkı oturuyor ve tam dizlerimde biliyordu. Giymeme yardım eden kız, bunu ‘gündelik gıysT olarak adlandırmıştı. Gece elbiselerimin odamda hazır bulunduğunu ve geri kalan bu elbiselerin de odama götürüleceğini söyledi ve sonra da elbisemin üst kısmına gümüş bir rozet tutturdu. Üzerinde adım ışıldıyordu. Sonunda, ince topuk dedıgı ayakkabıları ayağıma giydirdi ve beni, “sonrası" fotoğrafımı çekılebümem için köşeye geri yolladı. Orada, duvara karşı konumlandırılmış dört küçük bölmeden birine gitmem emredildi. Her birinde, arka fonun önüne konulmuş birer sandalye ile kamera vardı.

Belirtildiği gibi oturdum ve bekledim. Elinde bilgilerin olduğu pano tutan bir kadın geldi ve bana ait belgeleri bulana kadar sabırlı olmamı istedi.

“Bu ne için?” diye sordum.

“Makyaj özel çekimi. Bu akşam saraya varışınızı, Çarşamba günü makyajınızı yayınlayacağız ve Cuma günü de ilk Raporunuza çıkacaksınız. İnsanlar fotoğraflarınızı gördü Vç başvuru formlarınızda yazanları da biraz biliyorlar,” diyerç^ evraklarını düzenledi ve panosuna yerleştirdi. Daha son^ parmaklarını kavuşturdu ve devam etti. “Fakat onların sij, desteklemesini istiyoruz. Eğer sizi tanımazlarsa, destekleme yeceklerdir. Yani, burada kısa bir röportaj yapacağız, siz <jç Raporunuzda elinizden gelenin en iyisini yapın ve bizi saray, da gördüğünüzde utangaçlık etmeyin. Her gün burada değüj; ama etrafta olacağız." Sessizce “Tamam," dedim. Kamera ekipleriyle gerçekten ko- nuşmak istemiyordum. Bu gerçekten zorbalıktı.

Kameranın tepesinde kırmızı bir ışık yanar yanmaz “Pekâlâ, America Singer'dı, değil mi7" diye sordu. “Evet.” Sesimdeki gerginliği bastırmaya çalışıyordum.

“Dürüst olmalıyım, bana pek değişmiş gibi görünmediniz. Bugün makyajınız yapılırken neler oldu, bizlere anlatabilir

misiniz?’1 Düşündüm. “Saçlarımı kat kat kestiler. Bu hoşuma gitti.” Parmaklarımı kızıl tellerin üzerinde gezdirdim, profesvonel bakımdan sonra ne kadar yumuşak olduklarını hissedebili- yordum. “Ve beni vanilyalı losyonla kapladılar. Kurabiye gibi kokuyorum," derken kolumu kokladım.

Kahkaha attı. “Bu çok hoş. Ve o elbise de üzerinize gerçekten uymuş.”

“Teşekkürler,” derken yeni kıyafetlerime baktım. “Genellikle elbise giymem, yani bu duruma biraz alışmam gerek.” Röportajcım “Doğru,” dedi. “Seçim’deki üç Beşten birisiniz Bu deneyim şu ana kadar nasıl geçti?"

Bugün olanların, kendimi nasıl hissettirdiğini açıklayabilecek bir şeyler bulmak için beynimi yokladım. Meydandaki hayal kırıklığımdan, uçuş heyecanına, Marlee’nin sağladığı rahatlığa kadar.

“Şaşırtıcı," dedim.

“Sanırım daha çok şaşırtıcı günler
göreceksiniz," diye yorum yaptı. “Umuyorum
ki bugün olduğundan biraz daha sakin geçer."
derken iç çektim. “Şu ana kadar ki rekabet
hakkında ne hissediyorsunuz7"

Yutkundum. “Kızlar gerçekten hoş." Göze batan tek bir istisna hariç.
“Hımm," derken, cevabımın manasını anlıyordu.
“Peki, makyajınızın son hali hakkında ne hissediyorsunuz? Diğerleri içinde, dış görünüşü sizi kaygılandıran biri oldu mu?”
Bunu iyice düşündüm. Hayır dersem kibirli görünecektim, evet dersem de muhtaç gibi. "Çalışanların, her kızın içindeki güzelliği ortaya çıkarmak konusunda iyi bir iş çıkardığını düşünüyorum.”
Gülümsedi ve “Pekâlâ, sanırım bu yeterli olacaktır,” dedi. “Hepsi bu mu?”
“Otuz beşinizi bir buçuk saate sığdırmamız gerekiyor, yani çok bile oldu.” “Tamam.” O kadar da kötü değildi.
“Vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederim. Oradaki koltuğa geçebilirsiniz, sizinle ilgilenilecektir.”
Ayağa kalktım ve oturmak için köşedeki yuvarlak koltuğa doğru yöneldim. Henüz tanışmadığım iki kız orada oturmuş, sessizce konuşuyorlardı. Odanın etrafına şöyle bir baktım ve son partinin geldiğini duyuran birini gördüm. Odada yeni bir telaş başladı. Buna yoğunlaşmıştım ve Marlee’nin yanıma oturduğunu neredeyse fark etmiyordum.
“Marlee! Saçına bak!”
"Biliyorum. Eklemeler yaptılar. Sence Maxorim hoşuna gidecek mi?” Gerçekten endişelenmiş gibi görünüyordu.
Oyuncu bir gülümsemeyle, “Tabu ki! Hangi erkek şahar^ bir sarışından hoşlanmaz ki?” dedim. “America, çok naziksin. Havaalanındakı tüm o insanlar sana bayıldı."
“Ah, ben sadece dostane davranıyordum. Sen de insanlar^ tanıştın," diye karşılık verdim. “Evet, ama senin kadar çok kişiyle değil.”
Kafamı eğdim, besbelli ortada olan bir şey için iltifat edildiğinden biraz utandım. Kafamı kaldırdığımda, bizimle oturan

diğer iki kıza döndüm. Emmıca Brass ve Samantha Lowell; bu kızlarla tanıştınimamıştım ama kim olduklarını biliyordum ikinci bakışımı attım. Bana tuhaf bir şekilde bakıyorlardı. Sebebim tahmin edemeden, Sılvıa, önceden tanıştığım kadın, ya- nıımza yaklaştı.

“Pekâlâ kızlar, hepimiz hazır mıyız?" Saatine göz attı ve cevap bekler gibi baktı. "Sizinle kısa bir tur yapacağım ve önceden belirlenmiş odalarınıza götüreceğim."

Mariee ellerim çırptı ve dördümüz birden gitmek için ayağa kalktık. Sılvıa, süslenmek için kullandığımız alanın Kadınlar Odası olduğunu söyledi. Genellikle kraliçe, hizmetçileri ve bir avuç aile üyesi kadın kendilerini burada eğlendirilermiş.

"Bu odaya alışın, burada çok vakit geçireceksiniz. Simdi, genellikle partiler ve yemek davetleri için kullanılan Büyük Oda’nm yanından geçtiniz. Sız leydiler, sayıca fazlaysanız yemek yiyeceğiniz yer orası. Ama günlük yemek odası da ihtiyaçlarınızı karşılayacak kadar büyüktür. Haydi, oraya doğru da hızla gidelim”

Bize, kraliyet ailesinin, tek başlarına bir masada yemek yedikleri yer gösterildi. Biz her ıkı yanında yer alan uzun masalara oturtulacaktık, böylece düzen düzgün bir U şeklinde olacakn. Yerlerimiz henüz belirlenmiş, zarif isimlikler yerleş- tirilmıştı. Ashley ve daha önce Kadınlar Odası'ndan geçtiğim gördüğüm Tiny Lee'nın yanında, Kriss Ambersin çaprazında oturacaktım.

Yemek odasından çıkıp merdivenlerden indik ve lika Başkent Raporu’nun yayınlandığı odayı gördük. Yol göstericimiz, yukarı kattaki holün sonunda, kral ve Maxon’m çalışmak için en çok vakit geçirdikleri yeri işaret etti. Bu alan bizim için sınır dışıydı.

“Sınırlarınız dışında kalan bir yer daha, üçüncü kat. Kraliyet ailesinin özel odaları o katla ve davetsiz gidildiğinde tolerans gösterilmeyecektir. Size ait tüm odalar ikinci katta yer alıyor. Misafir odalarının çoğunu kullanıyor olacaksınız. Endişeye

gerek yok tabii; gelecek olan misafirler için hâlâ odalarımız var. Buradaki bu kapılar arka bahçeye açılır. Merhaba Hector, Markson.” Kapılardaki iki muhafız başlarıyla hızlıca selam verdiler. Sağımızdaki kemerli kapının Büyük Odaya açıldığını, yani Kadınlar Odası’mn hemen köşede olduğunu fark etmek için duraksamam gerekti. Bunun farkına vardığım için kendimle gurur duydum. Saray gösterişli bir labirent gibiydi.
“Ne olursa olsun dışarıya çıkmayacaksınız," Silvıa devam etti. “Gün içinde bahçeye çıkabileceğiniz anlar olacak ama izinsiz değil. Bu tamamen bir güvenlik önlemidir. Ne kadar önlem alsak da asiler daha önce de alanımıza girdi.”
Vücudumdan bir ürperti geçti.
Köşeden döndük ve ikinci kata giden devasa merdivenlerden yukarı çıktık. Ayakkabılarımın altındaki halılar çok kalındı, sanki her adım attığımda birkaç santim dibe batıyordum. Yüksek pencereler ışık

sızdırıyordu, içeride güneşin ve çiçeklerin kokusu vardı. Duvarlarda, eski kralları, birkaç eski Amerikalı ve Kanadalı lideri resmeden büyük tablolar vardı. En azından lider olduklarını düşünmüştüm. Taç takmamışlardı.

“Eşyalarınız odalarınızda hazır bulunuyor. Eğer dekor Uy gunsuz gelirse, hizmetçilerinize söylemeniz yeterlidir. Hepln. zın üçer hizmetçisi var ve onlar da şu an odanızda. Yerleşip ve akşam yemeği için giyinmek isterseniz, yardım edecekler Bu akşamki yemekten önce, lika Başkent Raporu için lecek özel bir göstenm için benimle Kadınlar Odası’nda bulu şacaksınız. Gelecek hafta, hepiniz ekranda olacaksınız! Bu 4 şam, evlerinizden ayrılıp, buraya geiirken çekilen görüntüler, den bazılarını göreceksiniz. Çok özel olacağı vaat edildi. Maxon’m bugün henüz hiçbir şey görmediğini bilmelisiniz c da bu akşam, İlle a ne görüyorsa onu görecek ve yarın kendısiy. le resmi olarak tanışacaksınız.

Siz kızlar, birlikte akşam yemeği yiyeceksiniz, böylece bir-birinizle tanışabileceksiniz ve daha sonra, yarın, oyunlar başlayacak!"

Yutkundum. Fazlaca kural, fazlaca kurgu, fazlaca ıı-K^ Ben sadece bir kemanla baş başa kalmak istiyordum.

ikinci kattan geçerek, Seçilmiş kızlan odalarına bıraktık. Benimkisi küçük bir kondorun sonundaki köşede, Banel, Tmy ve jenna ile yan yana konumlanmıştı. Marlee’nın odasının olduğu gibi, her şeyin ortasında bir yerde olmadığım için memnundum. Belki bu şekilde özelim olabilirdi.

Silvıa gidince kapımı, üç kadının heyecanlı nefes alışlanyb birlikte açtım. Biri bir köşede dikiş dikiyor ve diğerleri de zaten mükemmel olan odada temizlik yapıyorlardı. Telaşla gelip, kendilerini Lucy, Anne ve Mary olarak takdim ettiler ama kimin kim olduğunu neredeyse anında unuttum. Gitmeleri îçw ikna eımek uzunca bir çaba gerektirdi. Hizmet etmeye çok hevesli oldukları için kaba olmak istemiyordum ama tek başı® vakit geçirmeye ıhııyacım vardı.

“Sadece biraz kestireceğim. Emmim sîzler de hazırlıkla^ uğraşarak uzun bir gün geçirmişsinizdir. Yapacağınız en ıyı şey, dinlenmeme ve sizin de biraz dinlenmenize müsaade etmeniz olacak. Lütfen, aşağı inme zamanı geldiğinde beni uyandırmaya gelin."
Engellemeye çalıştığım bir yığın teşekkür ve selamlamadan oluşan bir hengâmenin ardından tek başımaydım. Bir yardımı olmadı. Yatağımın üzerinde gevşemeye çalıştım ama vücudum çok gergindi, bana göre olmadığı ortada olan bir yerde rahatlamama izin vermiyordu.
Köşede bir keman vardı, ayrıca bir gitar ve muhteşem bir piyano da ama onlarla uğraşmaya kendimi ikna edemedim. Sırt çantam güvenli bir şekilde kapatılmış, yatağımın ayakucunda bekliyordu ama bu da gözüme uzun bir işmiş gibi geldi. Kıyafet dolabına, çekmecelere ve banyoya benim için özel şeyler yerleştirdiklerini biliyordum ama keşfetmek istemiyordum.
Orada öylece uzandım. Hizmetçiler kapımı tıklatmadan önce sanki birkaç dakika geçmiş gibiydi. Onları içen aldım ve her ne kadar tuhaf görünse de beni giydirmelerine müsaade ettim. Yardımcı olabildikleri için çok heyecanlıydılar, tekrar gitmelerini isteyemedim.
Saçımın bir kısmını zarif tokalarla topladılar ve makyajımı tazelediler. Elbise -diğer giysilerim gibi, onu da kendileri dikmişlerdi- koyu yeşildi ve yere değiyordu. O ince topuklar olmasa üzerine basardım. Silvia, saat tam altıda, beni ve birkaç komşumu almak için kapımı tıklattı. Merdivenlerin başında herkesin çıkmasını bekledik ve daha sonra Kadınlar Odası’na uygun adım yürüdük. Marlee beni fark etti ve birlikte gittik.
Mermer merdivenlerdeki otuz beş topuğun sesi zarif btr ayaklanmanın müziğiydi. Birkaç mırıldanma sesi geliyordu ama kızların çoğu sessizdi. Yemek odasından geçerken, kapıların kapalı olduğunu fark ettim.
Kraliyet ailesi şu anda orada

mıydı? Belki de son kez üçü bir arada yemek yiyorlardı?
Onların konuğu olmamıza rağmen henüz hiçbiriyle tanışmamış olmamız garip geldi.
Kadınlar Odası, biz çıktıktan sonra değiştirilmişti. Aynalar, ve askılar yok olmuştu, masalar ve sandalyeler, çok rahat nen birkaç koltukla yeniden düzenlenmişti. Marlee bana balkaf, kafasıyla koltuklardan birini gösterdi ve birlikte oturduk.
Hepimiz yerleştikten sonra televizyon açıldı ve Rapor'u i& dik. Her zamanki duyurular vardı - projelerdeki bütçe güne?! İçmeleri, savaştaki gelişmeler ve Doğuda gerçekleşen bir diş*, asi ayaklanması- ve akabinde gelen son varım saatte. Gavril geçirdiğimiz günü yorumladı.
"Burada. Bayan Celeste Nevvsome. Clermont'daki hayranlanna hoşça kal diyor. Bu tatlı leydinin hayranlanndan ayrılabilmesi için bir saatten daha uzun bir süre gerekti."
Celeste nin kendini ekranda izlerken ukalaca gülümsediği- ni gördüm. Beline değen saçları kemik gibi

dümdüz ve beya: görünecek kadar soluk san olan Bariel Pratt'in yanında oturuyordu. Bunu daha kibar bir şekilde söylemenin imkânı yok Göğüsleri kocamandı. Askısız elbisesinden dışarı fırlıyor, herhangi birine, onları görmezden gelmesi için meydan okuyordu

Bariel güzeldi ama alışılagelmiş bir şekilde. Celestenin tarzına benziyordu. Tam olarak nasıl olduğundan emin değilim ama ikisini yan yana görmek aklıma düşmanlarını yakınında M sözünü getirdi. Birbirlerinin en güçlü rakibi olduklarım anındı ilan edebilirler diye düşündüm.

'Diğer orta doğudan gelenler de bu derecede popûlerlerdı Ashlev Brouillettein sakin, rafine tavırları anında onu bir leye olarak diğerlerinden ayırıyor. Kalabalığın arasından geçeıte takındığı mütevazı vç güzel ifadesi, kraliçeninkinden çok » farklı değil'

"Ve Kent'den Marlee James, bugün evinden ayrılıp, kendisini yolcu eden bandoyla birlikte milli marşı söylerken kıpır kıptrdı." Marlee'nin, kendi bölgesindeki insanlara gülümseyip, kucaklaştığı fotoğrafları ekrana geldi. "Bugün röportaj yaptığımız birçok insanın şimdiden favorisi."

Marlee uzandı ve elimi sıktı. Bu her şeyi açığa kavuşturdu; Marlee'yi destekliyordum.

"Bayan Tames ile birlikte yolculuk geçiren bir diğer kişi de Seçime katılmayı başaran sadece üç Beşten biri olan America Singer'dı." Beni, o anda hissettiğimden daha iyi gösterebilmişlerdi. Tek hatırladığım, mutsuzca kalabalığı taradıgımdı. Ama seçtikleri fotoğraf beni olgun ve şefkatli gösteriyordu. Babama sarıldığımı gösteren fotoğraf dokunaklı ve güzeldi.

Yine de bu, beni havaalanında gösteren görsellerin yanında hiçbir şeydi. "Fakat Seçim'de kastların hiçbir öneminin olmadığını biliyoruz ve görünen o ki Leydi America görmezden gelinecek biri değil. Angeles'a vardığında. Leydi America havaalanında kalabalığın sevgilisi oldu; fotoğraf

çekilmek, imza dağıtmak ve orada bulunan herkesle konuşmak için vakit ayırdı. Bayan America Singer, ellerini kirletmekten korkmuyor, bu çoğumuzun yeni prensesimizde olması gerektiğini düşündüğümüz bir meziyet.” Neredeyse herkes bana bakmak için döndü. Emmica ve Samantha’dan aldığım bakışların aynısını gözlerinde görebiliyordum. Niyetim önemsizdi. Benim bunu istemediğimi bilmiyorlardı. Onlann gözünde ben bir tehdittim. Ve gitmemi istediklerini görebiliyordum.

10. Bölüm

Akşam yemeğinde başımı eğik tuttum. Kadınlar Odası’mjj cesur olabilirdim çünkü Marlee yanımdaydı ve iyi biri olduğumu düşünüyordu Fakat burada, radyasyon gibi nefret dal galan yayan insanların arasında sıkışmışken korkağın tekiydim. Bir defa tabağımdan kafamı kaldırdım ve Kriss Ambersin tehditkâr bir şekilde çatalını döndürdüğünü gördüm. Ve Aslı ley, leydi gibi olan kız, dudaklarını sarkıtmış, benimle konuş muyordu. Sadece odama kaçmak istiyordum.

Neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordum, insan lar beni sevdiyse, ne olmuş yanı? Burada bizden rütbece üst« olanlar vardı, onların küçük pankartlarının ve tezahüratlar nın bir önemi yoktu.

Her şey yapılıp, söylendikten sonra gururlansam mı sinir lensem mı bilemedim.

Enerjimi yemeklere yönelttim En son Noel için yediğim bı! tegın üzerinden birkaç sene geçmişti Annemin elinden gelen« en iyisini yaptığını biliyordum ama buna benzemiyordu. 0* sulu, çok yumuşak, çok leziz Bırilenne, bunun hayatında ye^ gı en ıyı biftek olup olmadığını sormak istedim Marlee yal®1 Urda olsaydı, sorardım Odaya öylesine bir göz attım. Mat^ etrafındaki insanlarla kısık sesle sohbet ediyordu.

Bunu nasıl başarmıştı ki? Aynı video onun da anında favorilerden biri olduğunu göstermemiş miydi7 İnsanların

kendisiyle konuşmasını nasıl sağlayabilmişti?
Tatlı, vanilyalı dondurma ile meyvelerin bir karışımıydı. Sanki hiç yemek yememişim gibiydi. Eğer bu yemekse, şu ana kadar ağzıma koyduğum neydi? May'i ve onun tatlı olan her şeye karşı duyduğu eşit sevgiyi düşündüm. Bunu severdi. Burada bir adım önde olacağına bahse girebilirdim.
Herkes bitirmeden, yemekten ayrılmamız yasaktı ve yemekten sonra doğruca yatmamız gerektiğini belirten katı bir kural vardı.
Silvia, "Sabah, Prens Maxon ile tanışacaksınız ve en iyi halinizle görünmek isteyeceksiniz," diye belirtti. "O, burada olan birinin gelecekteki kocası, ne de olsa."
Birkaç kız bu düşünce karşısında iç çektiler.
Üst kattaki ayakkabıların sesleri bu kez daha sakindi. Ayakkabılarımdan kurtulmayı iple çekiyordum. Elbiseden de. Sırt çantamda evden getirdiğim kıyafetlerim vardı ve sadece bir an için kendim gibi hissedebilmek uğruna onları giyip giymemek konusunda kendimle tartışıyordum.
Merdivenlerin başında, her kız kendi odasının yolunu tutunca dağıldık. Marlee beni bir kenara çekti.

“İyi misin?” diye sordu.
“Evet. Sadece, bazı kızlar bana yemek boyunca tuhaf bakışlar attılar.” Sızlanıyor gibi görünmemeye çalıştım.
“Herkes senden çok hoşlandı diye biraz gerildiler," diyerek elini salladı.
“Ama insanlar senden de hoşlandı. Pankartları gördüm. Kızlar sana karşı da kaba mı davranıyorlardı?" “Kız gruplarıyla pek vakit geçirmedin, değil mi?” Sanki neler olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi kurnazca gülümsüyor^
"Hayır. Sadece genellikle kız
kardeşlerimleydim,” diye ettim.
“Evde mi eğitim gördün?”
“Evet.”
“Eh. ben bir grup Dörtle birlikte eğitim aldım, hepsi kiz^ hepsinin de insanı sinir etmeye yönelik kendi yöntemleri var^ Görüyorsun ya, bu insanı tamyabilmekle ilgili bir şey, onu etl çok neyin gıcık edeceğini bilmekle ilgili. Kızların çoğu bana çift anlamlı övgüler yağdırıyor ya da ufak imalarda bulunuyor bunun gibi şeyler işte. Fıkır fıkır göründüğümü biliyorum ama tüm bunların altında aslında utangacım ve beni sözcükleri? yıpratabileceklerini düşünüyorlar."
Elimi alnıma bastırdım. Bunu bilerek mi yapıyorlardı?
“Senin için, sessiz ve gizemli biri içinse...” “Ben gizemli değilim,” diye böldüm.
“Biraz öylesin. Ve bazen insanlar, sessizliği kendine güven ya da korku olarak yorumlamak arasında kalırlar. Sana böcekmişsin gibi bakıyorlar, bövlece belki sen de kendini böcek gibi hissedebileceksin.” “Hah.” Bu mantıklı gelmişti. Ne yaptığımı merak ettim, diğer insanların güvensizliğine bir şekilde dokunmuş olabilir miydim diye düşündüm. “Sen ne yapıyorsun? Onlara en iyi cevabı vermek için, yani?”
Gülümsedi. “Görmezlikten geliyorum. Kendi bölgemden bir kızı hatırlıyorum, seni rahatsız edemeyince o kadar sinirlenirdi ki en sonunda kûserdi. Yani, endişelenme," dedi. “Tek yapman

gereken, seni rahatsız edemediklerini göstermek.” “Rahatsız etmiyorlar.”
“Sana neredeyse inandım... Fakat tam olarak değil." Ufak bir kahkaha attı, öylesine ılık bir sesti ki sessiz koridorda bul*1' laştı. “Sabah onunla tanışacağımıza inanabiliyor musun7" diye sorarak, kendince daha önemli bulduğu konuya geçiş yaptı.
“Aslında, hayır, inanamıyorum." Maxon. sanki saraya dadanmış bir hayalet gibiydi: İma edilen ama asla orada olmayan.
“Eh, yarın için iyi şanslar." Gerçekten bunu kastettiğini anlayabiliyordum.
“Sana daha iyi şanslar Marlee. Prens Maxon’ın seninle tanıştığı için memnuniyet ötesi hisler duyacağına eminim."
Elini sıktım.
Aynı anda hem heyecanlı hem ılımlı görünen bir şekilde gülümsedi ve odasına yürüdü.
Kendi odama vardığımda, Bariel'm kapısı hâlâ açıktı ve hizmetçisine bir şeyler mırıldandığım duyabiliyordum. Beni bir anlığına gördü ve kapıyı suratıma çarptı.
Teşekkürler.
Hizmetçilerim odadaydılar, tabii ki, temizlenmeme ve soyunmama yardım etmek için bekliyorlardı. Gece elbisem, ince yeşil bir şey, benim için yatağımın üzerine bırakılmıştı. Kibarlık göstererek, kimse çantama dokunmamıştı.
İşlerinin ehli ve azimliydiler. Kesinlikle bu günün-sonu rutinini biliyorlardı ama acele etmiyorlardı. Yaratmak istenilen etki yatıştırıcı olmalıydı ama ben onları göndermeye hazırdım. Ellerimi yıkayıp, elbisemin bağlarını çözerken ve gümüş rozetimi ipek gibi gece elbiseme iliştirirken onları hızlandıramazdım. Ve beni inanılmaz derecede utandıran tüm bu şeyleri yaparken, sorular soruyorlardı. Kaba olmadan onlara cevap vermeye çalıştım.
Evet, sonunda tüm diğer kızlan görmüştüm. Hayır, pek konuşkan değillerdi. Evet, akşam yemeği muhteşemdi. Hayır,

prensle yarından evvel tanıştırılmayacaktım. Evet, çok yorgundum.

"Ve eger kendi başıma biraz vakit geçirebilirsem, gerçekte;, rahatlayacağım." diye son cümlemin ucuna ekleyerek, ipucunu anlayabilmelerini umdum.

Havaî kırıklığına uğramış gibi görünüyorlardı. Durumu düzeltmeye çalıştım.

“Hepiniz çok yardımseversiniz. Ben sadece tek başına vakjt geçirmeye alışkınım. Ve bugün sürüyle insan arasında kaldım*

Baş hizmetçi, “Fakat Leydi Singer, bizim size yardımcı olmamız gerek. Bu bizim işimiz,” dedi. Adının Anne olduğunu tahmin ettim. Anne atılgandı. Marş- uysaldı ve Lucy de sanırım, sadece utangaçtı.

“Gerçekten hepinize minnettarım ve yarın, güne başlamak için kesinlikle yardımınızı isteyeceğim. Ama bu gece, sadece rahatlamak istiyorum. Eger yardımcı olmak istiyorsanız, kendi başıma geçireceğim biraz zaman benim için iyi olacaktır. Ve hepiniz dinlenmiş olursanız, eminim sabah olduğunda bu işleri daha iyi bir hale getirecek, değil mi?”
Birbirlerine baktılar. Anne, “Eh. samnm öyle,” diyerek boyun eğdi.
“İçimizden birinin, siz uyurken burada olması gerekiyor. Bir şeye ihtiyacınız olursa diye.” Lucy gergin görünüyordu, sanki vereceğim herhangi bir karardan korkuyor gibiydi. Arada sırada ürperiyordu ve o anlarda utangaçlığının su üstüne çıktığını düşünüyordum.
“Eğer bir şeye ihtiyacım olursa, zili çalanm. Sorun olmayacak. Aynca, birilerinin beni izlediğini bilirsem dinlenemem.’ lekraT birbirlerine baktılar, hâlâ biraz şüphe duyuyorlardı. Buna son vermenin bir yolunu biliyordum ama yapmaktan nefret ediyordum.
“Benim her emrime itaat etmeniz gerekiyor, değil mi7”
Umut dolu bir şekilde kafa salladılar. “O halde, hepinize uyumanızı emrediyorum Ve sabah gelip bana yardım edin. Lütfen."
Anne gülümsedi. Beni anlamaya başladığını söyleyebilirdim.
“Evet, Leydi Singer. Sabah olduğunda, sizi göreceğiz." Başlarını eğerek selam verdiler ve sessizce odadan ayrıldılar. Anne bana son bir bakış attı. Sanırım, pek onun umduğu gibi bin değildim. Bundan rahatsız olmuşa da benzemiyordu.
Hizmetçiler gider gitmez gösterişli terliklerimi çıkardım ve ayak parmaklarımı zeminde esnettim. İyi hissettirdi, ayaklanmın çıplak olması doğaldı. Eşyalarımı hızlıca çıkarmaya başladım. Kıyafetlerimi çantamda tuttum, çantamı da devasa giysi dolabıma yerleştirdim. Bunu yaparken de elbiseleri inceledim. Sadece birkaç tane vardı. Beni bir hafta kadar idare etmeye yeterlerdi. Bu durumun herkes için aynı olduğunu varsaydım. Neden bir sonraki gün ayrılabilecek bir kız için bir

düzine elbise yapılsın ki?
Ailemin birkaç fotoğrafını çıkardım ve aynamın bir köşesine sıkıştırdım. O kadar yüksek ve genişti ki kendimi izlerken bir yandan da fotoğraflara bakabilirdim. Ufak bir kutuda kişisel ıvır zıvırlarım vardı; sevdiğim küpeler, kurdeleler ve saç bantları. Muhtemelen burada inanılmaz derecede basit görünürlerdi ama hepsi yanımda tutmam gereken kişisel şeylerdi. Yanımda getirdiğim birkaç kitap, kendilerine balkon kapısının yanındaki işlevsel rafta yer buldular.
Balkonun girişinden dışarı göz attım ve bahçeyi gördüm. Fıskiyelerin ve bankların olduğu patikalardan oluşan bir labirentti. Her yerde çiçekler açmıştı ve her köşe mükemmel bir şekilde kesilip, düzeltilmişti. Bu bakımlı toprak parçasının ilerisinde, küçük, açık bir saha ve akabinde devasa bir orman vardı. O kadar ilerilere doğru uzanıyordu ki saray duvarları tarafından çevrelendiğini söylemem zordu. Bir anlığına, ormanın
neden var olduğunu düşündüm ve daha sonra, elimde tuttuğum, evden getirdiğim son nesneyi düşündüm. Takırdayan kuruşun olduğu minik kavanozum. Camın içinde kayan kuruşu dinleyerek, elimde birkaç kere döndürdüm. Neden bunu yanımda getirdim ki? Kendime, sahip ola- mayacağım bir şeyi hatırlatmak için mi?
Bu minik düşünce -sessiz, gizli bir yerde senelerdir büyüttüğüm aşkın, artık gerçekten benim erişemeyeceğim bir yerde oluşu- gözlerimi yaşarttı. Günün tüm gerginliği ve heyecanının üstüne, bu çok fazlaydı. Kavanozun daimi yerinin burası olacağından emin değildim ama şimdilik yatağımın kenarındaki masaya yerleştirdim.
Işıkları kıstım, lüks battaniyelerin üzerine kıvrıldım ve kavanozuma baktım. Kendime üzgün olma izni verdim. Kendime onu düşünme izni verdim.
Bu kadar kısa süre içinde nasıl bu kadar çok şey kaybedebildim? Ailenden ayrılmak, yabancı bir yerde yaşamak

ve sevdiğin insandan uzak kalmak, sanki seneler içinde olması gerekirdi, sadece bir günde değil. Gitmeden önce bana ne demek istediğini merak ettim. Çıkarabildiğim tek şey, yüksek sesle söylemekten rahatsızlık duyacağı bir şey olduğuydu. O kızla ilgili bir şey miydi?
Kavanoza uzun uzun baktım.
Belki de üzgün olduğunu söylemeye çalışıyordu? Dün akşam, ona yüksek sesle bağırmıştım. Belki de bu yüzdendi.
Yoluna devam ettiğini mı söyleyecekti? Eh, bunu kendimde açıkça görebiliyordum, çok teşekkürler Yoluna devam etmediğini mı? Hâlâ bem sevdiğini mi?
Bu düşünceyi yok ettim. İçimde bu umudun yeşermesine um veremezdim Şu anda ondan nefret etmem gerekiyordu. Bu öfke beni ayakla tutacaktı Ondan, olabildiğince uzun süre, olabildiğince uzakta kalmak burada olma nedenlerimden hırıydı

Ama bu umut canımı yakıyordu. Ve bu umutla birlikte ev özlemi de duydum, May'in, bazen yaptığı gibi usulca yatağıma sokulmasını diledim. Ve akabinde, diğer kızların gitmemi istediğine dair duyduğum korku, bana kendimi küçük hissettirmeye çalışmaya devam edecekleri geldi aklıma. Ve daha sonra da burada olduğum süre boyunca, ulusal kanalda gösterilecek olmanın yarattığı gerginlik. Ve sırf politik bir vurgu yapmak için beni öldürmek isteyebilecek insanların yarattığı dehşet. Hepsi, bu kadar uzun bir günün ardından, dönen başımın işleyebileceğinden çok daha hızlıca aklıma girdiler.

Görüşüm bulanıklaştı. Ağlamaya başladığımı anlayamadım bile. Nefes alamıyordum. Titriyordum. Ayağa fırladım ve balkona doğru koştum. Paniklemişiim, kapıyı açmak zaman aldı ama yapabildim. Temiz havanın yeterli olacağını sanmıştım ama yeterli değildi. Nefesim hâlâ soğuk ve düzensiz çıkıyordu.

Bu ışın içinde özgürlük yoktu. Balkonumun demirleri, kafes gibi beni hapsetmişti. Ve hâlâ sarayın çevresindeki duvarlan görebiliyordum, tepelennde muhafızların olduğu yüksek duvarlardı. Sarayın dışında olmak istiyordum ama kimse bunun olmasına izin vermeyecekti. Umutsuzluk beni olduğumdan daha zayıf düşürdü. Ormana baktım. Buradan yeşillik hariç hiçbir şey göremeyeceğime bahse girerdim.

Döndüm ve fırladım. Gözlerimdeki yaşlardan dolayı biraz sarsılıyordum ama kapıdan dışarı çıkmayı başardım. Bildiğim koridordan aşağıya koştum, herhangi bir sanat, perde ya da altın süsleme görmüyordum. Muhafızları zar zor görebildim. Sarayda kendi yolumu bulamazdım ama merdivenlerden aşağı mip, sağ tarafa dönersem, bahçeye açılan devasa cam kapıyı görebileceğimi biliyordum. Sadece bu kapıya ihtiyacım vardı.

Büyük merdivenlerden aşağı koştum, çıplak ayaklarım mermer üzerinde tokat gibi yankılanıyordu. Yol boyunca birl^ muhafız daha vardı ama kimse beni durdurmadı. Bu, gerçç^Tp aradığım

yeri buluna kadar sürdü.
Daha önceden olduğu gibi, iki adam kapıda duruyordu vç ben onlara doğru koşarken teki yoluma çıkıp beni durdurdu elindeki mızrak gibi sopa beni çıkıştan uzakta tutuyordu.
Otoriter bir tonla, “Kusura bakmayın, hanımefendi, odam za dönmeniz gerekiyor,“ dedi. Yüksek sesle konuşmadığı haldç sesi zarif koridorda gök gürültüsü gibi duyuluyordu.
“Hayır... Hayır. Benim... Dışarı çıkmam gerek." Kel i mel», karman çormandı; doğru düzgün nefes alamıyordum.
“Hanımefendi, şu anda odanıza dönmeniz gerekiyor."
İkinci muhafız bana doğru adım atıyordu. “Lütfen."
Hızla nefes almaya başladım. Bayılacağımı düşündüm.
“Üzgünüm... Leydi America, değil mi?" Rozetimi buldu. “Odanıza dönmeniz gerek."
“Ben... Nefes alamıyorum," diye kekelerken, beni uzaklaştırmak için yaklaşan muhafızın kollarına düştüm.
Sopası yere düştü. Acizlik içinde ona tutundum, sarf ettiğim çabadan ser- semlemiştim. “Gitmesine izin ver!" Bu yeni bir sesti, genç ama otorite yüklüydü. Kafam, ona doğru varı döndü yarı düştü. Prens Maxon oradaydı. Kafamın sallandığı açıdan dolayı biraz tuhaf görünüyordu ama saçını ve dimdik duruşunu seçebildim.
“Bayıldı Majesteleri. Dışan çıkmak istedi." İlk muhafız, açıklama yaparken gergin görünüyordu. Bana zarar verdiyse korkunç bir tehlike altına girmiş demekti. Ben artık likanın malıydım.
“Kapıyı aç."
“Ama Majesteleri..."
“Kapıyı aç ve gitmesine izin ver. Şimdi!"
“Derhal, Prens Hazretleri." ilk muhafız işe koyularak. Dır anahtar çıkardı. Kafam, anahtarların birbirine çarpması ve akabinde tekinin anahtar deliğe girmesi sırasında çıkan sesleri duyduğumda tuhaf pozisyonunda kalmaya devam etti. Doğrulmaya çalıştığım sırada prens dikkatlice bana baktı. Ve

daha sonra, havanın kokusu, ihtiyacım olan tüm motivasyonu sağlayarak içime işledi. Kendimi muhafızın kollarından kurtarıp, sarhoş gibi bahçeye koştum.
Fazlasıyla sendeliyordum ama zarif görünmek umurumda değildi. Sadece dışarıda olmaya ihtiyacım vardı. Tenimdeki ılık havayı, ayak parmaklarımın altındaki çimeni hissetmeye daldım. Bir şekilde, doğadaki canlılar dahi burada olağandışı bir hale bürünmüştü. Ağaçlara kadar gitmeye niyetlendim ama bacaklarım beni ancak buraya kadar taşımıştı. Küçük, taş bir bankın üzerine yığıldım ve orada, kir içindeki güzel yeşil gece elbisemle, kafam bankın üzerine koyduğum kollarımda dinlenirken öylece oturdum.
Vücudumun hıçkıracak kadar enerjisi yoktu, bu nedenle akan gözyaşlarını sessizdi. Yine de odak noktamı oluşturuyorlardı. Buraya nasıl gelmiştim? Bunun olmasına nasıl izin vermiştim? Burada halım ne olacaktı? Bundan önceki hayatımın herhangi bir parçasını geri alabilecek mıydım? Hiç bilmiyordum. Ve

bunlar hakkında yapabileceğim hiçbir lanet şey yoktu.
Düşüncelerime o kadar dalmıştım kı Prens Maxon konuşana kadar yalnız olmadığımın farkına varmadım. “Iyı mısın tatlım?" diye sordu.
"Ben senin tatlın değilim." Dik dik bakmak için kafamı kaldırdım. Ses tonumdaki ya da gözlerimdeki tiksintiyi yanlış anlamak olanaksızdı. Sanırım ona tapmamızı ve varlığı için uğurlu yıldızımıza şükretmemizi bekliyordu.
Ona korkusuzca baktım ama muhtemelen gozyaşlarıy^ j kelenmiş yanaklarım etkiyi azaltıyordu. “Affedersin tatlım, ağlamaya devam mı edeceksin?" diye SQf du, sanki bu düşünce onu çok şaşırtmış gibiydi.
“Bana böyle seslenme! Senin gözünde, ben buradaki kafe sinde tuttuğun diğer otuz beş yabancıdan daha kıymetli defc lım"
Yürüyerek yaklaştı, zevzekliğime sinirlenmemiş gibiydi Sa dece... düşünceli görünüyordu. Yüzünde ilginç bir ifade vardı Yürüyüşü genç erkeklere göre zarifti ve etrafımda turlarken inanılmaz derecede rahat görünüyordu. Cesaretim, bunun rıc kadar tuhaf olduğunu düşününce biraz soldu. Şık bir takım elbise içindeydi ve bense hem korkuyordum hem de yan çıplaktim. Sanki rütbesi beni yeterince tehdit etmıyormuş gibi bir de tavırları tehdit etmişti. Mutsuz insanlarla baş etme konusunda çok deneyimli gibiydi; cevap verdiğinde çarpıcı bir şekilde sakindi.
“Bu haksız bir yorum. Hepiniz benim için kıymetlisiniz. En basit haliyle, buradaki amaç en kıymetlinin kim olabileceğim keşfetmek.”
“Gerçekten ‘olabileceğini’ kelimesini mı kullandın?"
Kıkırdadı. “Korkarım ki kullandım. Beni affet,
bu benim eğitimimin bir meyvesi” “Eğitim,”
diye mırıldanarak, gözlerimi devirdim. “Komik.”
“Pardon?" diye sordu.
Cesaretimin bir kısmım gen kazanarak,

“Bu çok komik!” diye bağırdım. “Nedir o?"
“Bu yarışma! Tüm bunlar! Sen hiç kimseyi sevmedin Kendine bu şekilde mi eş seçmek istiyorsun? Gerçekten bu kadar sığ mısın?" Zeminde biraz doğruldum. İşleri benim adı'1'-
kolaylaştırmak için banka oturdu, bûylece ben de dönmek zorunda kalmayacaktım. Minnet duyamayacak kadar sinirliydim.
“Nasıl o şekilde görünebileceğimi anlayabiliyorum, nasıl tüm bunların ucuz eğlenceden fazlası değilmiş gibi görüneceğini de. Fakat çok korunaklı bir dünyam var. Pek fazla kadınla tanışmıyorum. Tanıştıklarım ise diplomatların kızlan ve genellikle konuşacak çok az şeyimiz oluyor. Ve bu da ancak aynı dilde konuşmayı başardığımız zaman gerçekleşiyor"
Maxon bunun bir şaka olduğunu düşünüyor gibiydi ve kısık sesle kahkaha attı. Eğlenmemiştim. Boğazını temizledi.
"Durum bu şekilde olduğu için âşık olma fırsatım olmadı. Sen hiç oldun mu?”
Ciddi bir şekilde, "Evet,” dedim. Der demez, gen alabilmeyi diledim. Bu özeldi, onu ilgilendirmezdi. "O zaman çok şanslıymışsın.” Kıskanmış gibiydi.
Bunu hayal ettim. Illea’nın Prensı’nden üstün olduğum tek nokta, unutmak için buraya geldiğim şeydi. "Annemle babam bu yolla evlenmişler ve çok mutlular. Ben de mutluluğu bulmayı umuyorum. Tüm lllea’nm sevebileceği bir kadın bulmayı, yoldaşım olacak ve diğer milletlerin liderlerini neşelendirmeye yardımcı olabilecek birini bulmayı. Arkadaşlarımla arkadaş olacak ve sırdaşım olacak birini. Eşimi bulmaya hazırım.”
Sesindeki bir tını beni etkiledi. Dalga geçmiyordu. Benim için bir oyundan fazlası olmayan bu şey, onun mutluluğu bulmak için tek şansıydı. Diğer bir kız grubunu deneyemezdı. Eh, belki deneyebilirdi ama ne kadar utanç verici olurdu. Çok çaresiz,

çok umut doluydu. Ona karşı olan tiksintimin azaldığını hissettim. Az da olsa.
“Bunun gerçekten kafes olduğunu mu
hissediyorsun?” Gözleri anlayış doluydu.
“Evet., öyle düşünüyorum.” Sesim kısık çıktı.
Hızlıca ekle dim. "Majesteleri.”
“Ben de birden fazla kez bu şekilde hissetmiştim. Fakat iti. raf etmelisin ki, güzel bir kafes.”
“Senin için öyle. Güzel kafesini aynı şey için kavga eden otuz dört erkekle doldur. O zaman gör bakalım hoşuna gidecek mi.”

Kaşlarım kaldırdı. “Gerçekten benim için tartışmalar mı oldu? Siz hepiniz, seçimi yapanın ben olduğumu fark etmedi, niz mi?”
“Açıkçası, biraz haksızlık oldu. İki şey için kavga ediyorlar. Bazılan senin için, diğerleri de taç için. Ve hepsi de şimdiden ne söyleyeceklerini ve ne yapacaklarını kavradılar ki yapacağın seçim belli olsun.” “Ah, evet. Adam ya da taç. Korkarım ki bazıları aradaki farkı anlayamıyor.” Kafasını sağa sola salladı.
Soğuk bir şekilde, “Bu konuda iyi şanslar,” dedim.
Dalga geçtiğimi fark edinceye kadar ortam sessizleşti. (k-zumun ucuyla ona doğru bakıp, konuşmasını bekledim. Çimlerde belli belirsiz bir noktaya bakıyordu, suratında endişenin izleri vardı. Bu düşünce, onu rahatsız ediyor gibiydi. Nefes aldı ve tekrar bana doğru döndü.
“Sen ne için kavga ediyorsun?”
“Aslında, ben bir hata
sonucu buraya geldim."
“Hata mı?"
“Evet. Bir çeşit. Neyse uzun bir hikâye. Ve şimdi... buradayım. Ve kavga etmiyorum. Planım, sen bana tekmeyi basa« kadar yemeklerin keyfini çıkarmak.”
Buna yüksek sesle güldü, resmen iki büklüm oldu ve dize dövdü. Sertlik ile sakinliğin acayip bir karışımıydı.
“Sen nesin?"
diye sordu.
“Pardon?"
“İki mi? Üç mü?”
Biraz olsun dikkatini vermiyor muydu? “Beş."
“Ah, evet, o zaman yemek, kalman için iyi bir motivasyon aracı olacaktır." Tekrar kahkaha attı. “Üzgünüm, karanlıkta rozetini okuyamıyorum"
“Ben America’yım."
“Ah, bu mükemmel." Maxon, gece karanlığında baktı ve

boşluğa doğru gülümsedi. Tüm bunların içinde bir şeyler onu eğlendiriyordu. “America, tatlım, umarım bu kafeste uğruna kavga edebilecek bir şeyler bulursun. Tüm bu olanlardan sonra, senin gerçekten denediğini görmenin nasıl bir şey olacağını yalnızca hayal edebilirim.”
Yanıma çökmek için banktan aşağı indi. Fazlasıyla yakındı. Düzgün düşünemiyordum. Belki de büyüsüne kendimi biraz kaptırmıştım ya da ağlama olayından sonra hâlâ sarsılmış hissediyordum. Her ne idiyse, elimi tuttuğunda itiraz edemeyecek kadar şoktaydım.
“Eğer bu seni mutlu edecekse, bahçeyi tercih ettiğini personelin bilmesini sağlarım. Daha sonrasında, muhafız tarafından itilip kakılmadan geceleri buraya gelebilirsin. Yanında bir muhafız bulunmasını tercih ederim gerçi."
Bunu istiyordum. Özgürlüğün herhangi bir formu cennet gibi geliyordu ama o, hislerimden tamamıyla emin olma gereği görmüştü.
“Senden... Senden bir şey isteyeceğimi sanmıyorum" Gevşek bıraktığı elinden parmaklarımı çektim. Biraz şaşırmış, incinmişti. “Dilediğin gibi olsun." Daha fazla pişmanlık duydum. Sırf ondan hoşlanmıyorum diye onu incitmeyi isteyemezdim. “Biraz sonra içeri girecek misin?"
“Evet," derken nefesimi vererek, yere baktım.
“O halde seni düşüncelerinle baş başa bırakacağım. Kap, nın yanında bir muhafız seni bekliyor olacak.” “Teşekkürler, şey, Majesteleri." Kafamı saga sola salladım Bu konuşma boyunca ona kaç kere hatalı bir şekilde hitap mişiim acaba?
“Sevgili America, bana bir iyilik yapar mısın?" Tekrar elimi tuttu. İnatçıydı. Ona gözlerimi kısarak baktım, ne diyeceğimi bilmiyordum '•Belki:
Tebessümü geri döndü. “Bundan diğerlerine bahsetme. Teknik olarak, ya rina kadar tanışmamamız gerekiyor ve kimsenin sinirlenmesini istemiyorum. Gerçi bana bağırmana romantik bir

randevu demezdim ama sence öyle miydi?”
Tebessüm etme sırası bendeydi. “Kesinlikle değildi!" Derin bir nefes aldım. “Söylemeyeceğim." “Teşekkür ederim." Tuttuğu elimi kavradı ve dudaklannı üzerine eğdi. Geri çekildiğinde, elimi nazikçe kucağıma yerleştirdi. “İyi geceler.”
Elimdeki ılık noktaya baktım, bir anlığına allak bullak olmuştum. Daha sonra, Maxon’m, tüm gün istediğim özel anı bana bırakarak uzaklaşmasını izledim.

11. Bölüm

Sabah, hizmetçiler içeri gelirken çıkardıkları sese -ki gelmişlerdi- ya da küvetimin hazırlanması sırasındaki sese -ki hazırlanmıştı- uyanmadım. Anne, kibarca, ağır ve gösterişli perdeleri çekerken penceremden içeri sızan ışığa uyandım. Kendi kendine sessizce bir şarkt mırıldanıyordu, görevini yaparken kesinlikle mutluydu.

Hareket etmeye hazır değildim. Bu kadar yorulduktan sonra kendime gelmek çok vaktimi almıştı hatta bahçede geçen konuşmanın, benim için ne anlama geldiğini fark etmek daha da çok vaktimi almıştı. Eğer bir fırsatını bulabilirsem, Maxon'dan özür dileyecektim. O noktaya erişmemi sağlaması bile mucize olurdu.

"Hanımefendi? Uyanık mısınız7"

"Hayıunr," yastığa doğru inledim. Uykumu yeterince almamıştım ve yatak da fazlasıyla rahattı. Fakat Anne, Mary ve lucv iniltilerime karşılık kahkaha attılar ki bu da beni gülümsetip harekete geçmeye karar vermemi sağladı.

Muhtemelen bu kızlar, sarayda en kolay anlaşacağım kişilerdi. Bir tür sırdaş olup olamayacaklarını düşündüm ya da belki eğitim ve protokol onları, benimle bir bardak çayı bile paylaşamayacak hale getirmişti. Beş olarak doğmuş olsam da şu anda üzerimden Üçlük akıyordu. Vç eğer onlar hizmetçiye bu onları Altı yapıyordu. Ama bu benim için sorun değildi Altılann arkadaşlığından keyif alırdım.

Devasa banyoya doğru ilerledim, attığım her adım mermçr ve cam bolluğuyla parıldıyordu. Uzun aynalarda, Lucy'njn gece elbisemin üzerindeki kirlere baktığım gördüm. Daha sonra Anne'in dikkatli bakışları da lekeleri yakaladı. Akabinde Mary'nin de. Neyse ki hiçbiri soru sormadı. Dün beni sorguva çektiklerini düşünüyordum ama yanılmıştım. Benim rahatım- la son derece ilgili oldukları aşikârdı. Odamın dışında ne yap. tığım -saraydan dışarısını savmıyorum bile- ile ilgili sorular garip kaçardı.

Yaptıklan tek şey. elbisemi dikkatle üzerimden çıkarmak ve beni banyoya götürmekti.
İnsanlann yanında -annemin ya da May'in bile- çıplak olmaya alışkın değildim ama bunun başka yolu yok gibiydi. Üçü de. burada olduğum sûrece beni giydireceklerdi, yani gidene kadar buna katlanmam gerekiyordu. Ben gidince onlara ne olacağını merak ettim. Yarışma ilerledikçe, daha fazla ilgile- niîmesi gereken kızlara mı gönderileceklerdi? Sarayda, şu anda muaf tutuldukları başka işleri var mıydı? Daha önce ne yapıyor olduklarını sormak ya da yakında gideceğimi ima etmek kabalık olacaktı, o nedenle bir şey yapmadım.
Banyomdan sonra. Anne saçımı kuruttu, evden getirdiğim kurdelelerle saçımın bir kısmım tepeden tutturdu. Mavi renkliydiler ve hizmetçilerimin benim için hazırladığı gündelik elbiselerden biriyle çok uyumluydular, bu nedenle o elbiseyi giydim. Mary, dünkü ile aynı hafiflikte olan makyajımı yaptı ve Lucv, kollanmla bacaklarımı losyonla ovdu.
Aralarında seçim yapabileceğim mücevherler dizilmişti ama ben kendi kutumu istedim. Kutunun içinde babamın bana verdiği, üzerinde bülbül olan ufak bir kolye vardı ve gümüş olduğu için ismimin yazılı olduğu künyemle uyumluydu. Kraliyet seçkisinden bir çift küpe aldım ama muhtemelen koleksiyonun en küçük parçalarıydılar.
Anne, Mary ve Lucy beni tepeden tırnağa süzerek, sonuç karşısında gülümsediler. Bunu, kahvaltıya gidebilecek kadar düzgün olduğumun bir işareti olarak algıladım. Giderken, selamlar ve tebessümler eşliğinde bana şans dilediler, lucy'nin elleri yine titriyordu.
Dûn gördüğümüz, üst kattaki fuayeye gittim. Benden başka kimse yoktu ve bu nedenle, diğerlerini beklemek için ufak bir koltuğa oturdum. Diğerleri de yavaşça içeri süzülmeye başladılar. Ortada belirli bir tema olduğunu hemen kavradım. Kızların her biri fevkalade görünüyordu. Saçları kanşık bukleler ve topuzlarla yüzlerini açıkta bırakacak şekilde

tutturulmuştu. Makyajları titizlikle yapılmıştı, kıyafetleri mükemmel derecede ütülûydü.
İlk gün için muhtemelen en basit kıyafetimi seçmiştim ve diğer herkesin üzerinde parıltılı bir şeyler vardı. Fuayeye giren iki kız gördüm ve üzerlerinde neredeyse aynı elbiselerin olduğunu fark ettim. İkisi de üstlerini değiştirmek için gerisin geri döndüler. Hepsi dikkat çekmek istiyordu ve herkes kendi içinde bunu başarmıştı. Ben bile.
Buradaki herkes Bir gibiydi. Bense sadece hoş bir elbise giymiş bir Beş gibi görünüyordum. Hazırlanmanın çok vaktimi aldığını düşünmüştüm ama diğer kızların çok, çok daha fazla vaktini almıştı. Silvia, bizleri aşağı kata götürmek için geldiğinde bile hâlâ Celeste yi ve adına yakışır bir şekilde minicik olan Tinynin elbisesinin daraltılmasını beklememiz gerekiyordu.

Hepimiz bir araya geldiğimizde, merdivenlerden aşağ, ^ meye başladık. Duvarda altın yaldızlı bir ayna vardı ve 3sa inerken hepimiz son bir bakış atmak için kafamızı çevi^ Marlee ve Tinv'nin yanında yürürken kendimi görebildi^ Şüphesiz basit görünüyordum.

Fakat en azından kendim gibiydim ve bu ufak da olsa b;t teselliydi.

Kahvaltı için yemek odasına alınacağımızı düşünerek aşağ, kata indik. Fakat bunun yerine, bizi tekli masalar ve sandalye îerin sıralandığı, tabaklar, bardaklar ve gümüş sofra takınılan nın olduğu Büyük Odaya aldılar. Ama hiç yiyecek yoktu. Umut verici bir koku bile yoktu. Ön köşede, kuytu bir yerde dizilmiş küçük bir dizi koltuk fark ettim. Odaya yerleşmiş birkaç kameraman içeri girişimizi kaydetti.

İçeri girdik, yer belirten kartlar olmadığı için istediğimiz yere oturduk. Marlee, benim önümdeki sıradaydı ve Ashlev de sağımda oturuyordu. Başka kimseye bakmaya tenezzül etmedim. Herkes en az bir ittifak kurmuş gibiydi, aynı benim Marlee yle kurduğum gibi. Ashley yanımda oturmayı tercih etmişti, yani ona eşlik etmemi istediğini varsaymıştım. Yine de konuşmadı. Belki de dün akşamki rapordaki haberler nedeniyle sinirliydi. Öte yandan, tanıştığımızda da sessizdi. Belki de bu onun doğasında vardı. Yapabileceği en kötü şeyin cevap vermemek olacağını kavradım, bu nedenle en azından onu gördüğümü belli etmeye karar verdim.

"Ashley, hoş görünüyorsun."

Sessizce, "Ah, teşekkür ederim," dedi. İkimiz de kamera ekibinin uzakta olduğundan emin olmak için etrafımıza bakındık. Özel bir konuşma olduğu için değil ama kim onlara her şeyi kaydetmek için yakında olmasını isterdi ki? "Bunca mücevheri takmak eğlenceli değil mi? Seninkiler nerede?"

"Hımm, benim için fazla ağırdılar. Onların yerine hafit bir şeyler takmaya karar verdim."

"Gerçekten de ağır! Sanki kafamda on kilo taşıyormuş gibi hissediyorum. Yine de vazgeçemedim. Hangimizin burada ne

kadar süre kalacağını kim bilir?"
Komikti. Ashley, en başından beri içten içe kendine güveniyor gibiydi. Bakışları ve tavırlarıyla, asıl prenses kumaşı on- daydı. Kendinden şüphe duyması tuhaf geliyordu.
“Ama kazanacağını düşünmüyor musun?" diye sordum.
“Tabii ki," diye fısıldadı. “Fakat bunu söylemek kabalık olur!"
Bana göz kırptı, bu kıkırdamama neden oldu.
Yaptığım bir diğer haca daha. Kıkırdamam, kapıdan içeri giren Silvia'nın dikkatini çekti. “Cık cık. Bir leydi sesinin asla nazik bir fısıltıdan daha yüksek çıkmasına izin vermez."
Tüm mırıldanmalar kesildi. Kameraların hatamı yakaladığından endişelendim ve yanaklarıma sıcaklık yayıldı.
"Tekrar merhaba, leydiler. Umarım saraydaki ilk gecenizde dinlenmişsmizdir, çünkü işimiz şimdi başlıyor. Bugün size davranış ve protokol hakkında yol göstereceğim; bu süreç, burada kaldığınız süre boyunca devam edecek. Yanlış adımlarınızdan kraliyet ailesini haberdar edeceğimi de lütfen bilin.
Biliyorum, kulağa sert geliyor ama bu hafife alınacak bir oyun değil. Bu odadakilerden biri lllea’nm bir sonraki prensesi olacak. Bu ufak bir görev değil. Eski pozisyonunuz ne olursa olsun, kendinizi üst seviyeye taşımak için mücadele etmelisiniz. Baştan ayağa, leydi olacaksınız. Ve tam da bu sabah, ilk dersinizi alacaksınız.
Sofra adabı çok önemlidir ve kraliyet ailesinin önünde yemeye başlamadan evvel, belli başlı âdâb-ı muaşeret kurallarının farkında olmalısınız. Bu ufak dersi ne kadar hızlı tamam-
larsak, o kadar kısa sûre sonra kahvaltıya başlayacaksın^ nedenle dikkatinizi verin lütfen."
Sağ taraftan yemek ikram edileceğini, hangi bardağa ha gi içecek için kullanılacağını ve kesinlikle ellerimizle işi ikramlardan almaya çalışmamamız gerektiğini açıklaş başladı. Daima maşaları kullan. Ellerimiz, kullanmadığa zaman, altında

peçete serilmiş olmak suretiyle kucağım^ dinlenecekti. Bize seslenilmedikçe konuşmayacaktık. Tabii k yakınımızdakilerle sessizce konuşabilirdik ama daima sarav- uyan bir seviyede olmalıydı. Siîvia, bu sonuncu notu aktanken ciddi bakışlarını bana yöneltmişti.

Silvia, mideme işkence çektirerek, zarif ses tonuyla anlatıda anlattı. Ufak porsiyonlarda da olsa, evimde her bir öğün: yiyordum. Yiyeceğe ihtiyacım vardı. Kapının tıklatıldığmıduv. dugumda huysuzlaşmaya başlamıştım. İki muhafız yana çekil di ve Prens Maxon içeri girdi.

"İyi sabahlar leydiler," diye seslendi.

Odadaki sevinç dalgası elle tutulur cinstendi. Sırtlar dikleştirildi, saç tutamları omuzlardan geriye ittirildi ve elbiseler düzeltildi. Maxoha değil, göğsü hızla inip kalkan Ashley'ye baktım. Gözlerini öyle bir dikmişti ki fark ettiğim için utandım. Silvia, hafifçe dizlerini kırarak, "Majesteleri," dedi. "Merhaba Silvia. Senin için de uygunsa kendimi bu gen; kadınlara takdim etmek isterim."

“Tabii ki.” Tekrar eğildi.
Prens Maxon odayı gözden geçirdi ve beni buldu. Gözlerimiz bir anlığına buluştu ve gülümsedi. Bunu beklemiyordun. Dûn gece bana nasıl davranması gerektiğiyle ilgili görüşlerini değiştirdiğini ve tavrım yüzünden, herkesin önünde bana sesleneceğini düşünüyordum. Belki de hiç sinirlen memişti. Bell' de beni eğlendirici bulmuştu. Burada inanılmaz derecede car.- sıkılıyor olmalıydı. Sebebi ne olursa olsun, bu kısacık gülümseme, belki de her şeyin o kadar da berbat bir deneyime dönüşmeyeceğine inanmamı sağlamıştı. Dûn akşam karar veremediğim düşünceyi tekrar hatırlamıştım ve Prens Maxon’ın özrümü dinleyeceğini umuyordum.
“Leydiler, eğer sizin için de uygunsa, tanışmak için teker teker sizleri çağıracağım. Yemek için benim kadar istekli olduğunuza emmim. Yani, çok fazla vaktinizi almayacağım. Eğer isimlerinizi öğrenmekte güçlük yaşarsam, beni affedin, çok kalabalıksınız.”
Kısık sesli kıkırdamalar duyuldu Maxon, hızlıca öndeki sıranın en sağında bulunan kızın yanına gitti ve koltuğa götürmek için kıza eşlik etti. Birkaç dakika konuştular, akabinde ikisi de ayağa kalktı. Selam verdi ve kız da dizlerim kırarak eğildi. Kız masasına geri gitti, yanındaki kızla konuştu ve tüm bunlar tekrarlandı Bu sohbetler sadece birkaç dakika sürüyordu ve kısık sesle gerçekleştiriliyordu. Maxon, beş dakikadan az bir sûre içinde, her bir kız hakkında bir şeyler hissetmeye çalışıyordu.
Marlee dönerek, “Ne öğrenmek istediğim merak ediyorum,” dedi.
“Belki de en yakışıklı bulduğun aktörleri öğrenmek istiyordur. Zihnindeki liste hazır olsun," diye fısıldadım Bunun karşısında Marlee ve Ashley kıkırdadılar.
Tek konuşan biz değildik. Odadaki sesler, kendi sıramız gelene kadar dikkatimizi dağıtmak amacıyla nazik fısıltılar halinde yükseliyordu. Kameramanların etrafta dolaştığını, kızlara saraydaki ilk günlerinin nasıl geçtiğim, hizmetçilerim ne kadar

sevdiklerini ve buna benzer şeyleri sorduklarını söylemiyorum bile. Ashley ve benim yanımda durduklarında, tüm konuşmayı Ashley'nin yapmasına izin verdim.
Her bir Seçilmiş söyleşisini yaparken, ben de izlemeyi s<ır dürdüm. Bazıları sakin ve leydi gibiydiler, bazılarıysa heyç^ dan titriyorlardı. Marlee, Prens Maxon ile birlikte yürürl^ delicesine kızarmıştı, geri dönerken de ışıldıyordu. Ashley, ^ olmuş gibi gergin elleriyle elbisesini defalarca düzeltti.
Sıramın geldiğini belirtırcesine geri geldiğinde, terden sın', sıklam olmama ramak kalmıştı. Derin bir nefes aldım ve ken dimi sakinleştirdim. Çok büyük bir iyilik isteyecektim.
Maxon ayağa kalktı ve ben yaklaşırken, öne doğru uzanıp rozetimi okudu. "America, değil mi7" derken, dudaklarında bir tebessüm oynaşıyordu.
"Evet, öyle. Ve senin adını daha önce duyduğumu biliyor^ ama hatırlatabilir misin?" Açılışı bir şakayla gerçekleştirmenin kötü bir fikir olup olmadığını merak ediyordum ama Maxon kahkaha attı ve eliyle oturmamı işaret etti.
Eğildi ve fısıldadı. "İyi uyudun mu tatlım?"
Bu hitaba karşılık suratımın ne şekil aldığım bilmiyorum ama Maxon'm gözleri neşeyle parıldadı.
"Ben hâlâ senin tatlın değilim," diye cevap verdim ama gülümsüyordum. "Ama evet. Sakinleştikten sonra, gayet iyi uyudum. Hizmetçilerimin beni yatağımdan dışarı sürüklemesi gerekti, çok rahattım" "Rahat ettiğine sevindim, ta... America," diye düzeltti. "Teşekkür ederim," dedim. Bir an, söyleyeceklerimi nasıl doğru aktarabilirim diye düşünerek, elbisemin kenarıyla oynadım.
"Sana karşı kaba davrandığım için çok üzgünüm. Uyumaya çalışırken, benim için tuhaf bir durum olsa da, bundan dolayı seni suçlamamam gerektiğini fark ettim. Tüm bu işe dâhil olmamın sebebi sen değildin ve tüm bu Seçim olayı senin fikrin bile değildi. Ve daha sonra, kendimi berbat hissettiğimde, bana kibar davranmaktan başka bir şey

yapmadın«
ben de, ah, korkunçtum. Beni dün gece dışarı atabilirdin ama atmadın. Teşekkür ederim”
Maxon’ın bakışları uysaldı. Benden önceki lûm kızların, sırf onlara bu şekilde baktı diye eridiklerine bahse girebilirdim. Bana bu şekilde bakıyor diye genlebilirdım ama anlaşılan bu onun doğasında vardı. Bir anlığına kafasını eğdi. Bana tekrar baktığında, öne doğru eğildi, az sonra duyacaklarımın önemini anlamamı istermişçesine dirseklerini dizlerine dayadı.
“America, şu ana kadar bana karşı hep açık sözlü oldun. Bu benim derinden hayranlık duyduğum bir mezıyeı ve benim ıçm, tek bir soruya cevap verme nezaketini göstermeni isteyeceğim senden.”
Ne öğrenmek isteyeceğinden biraz korkarak kafamı salladım. Fısıldamak ıçm daha da yaklaşcı. “Bir hata sonucu burada olduğunu söylüyorsun, yani burada olmak istemediğim varsayıyorum. Bana karşı herhangi bir tür... sevgi duyabilmen mümkün mü?"
Elimde olmadan biraz kıpırdandım. Sahiden hislerini incitmek istemiyordum ama lafı dolandıramazdım.

“Çok kibarsınız Majesteleri, çekici ve düşüncelisiniz de.” Buna karşılık gülümsedi. Kısık bir sesle ekledim, “Fakat gayet geçerli nedenlere dayanarak, duyabileceğimi sanmıyorum’
“Açıklayabilir misin?" Suratı gayet iyi saklıyordu ama bu anı reddedilişin yarattığı hayal kırıklığını sesinde duyabiliyordum. Buna alışkın olmadığını düşündüm.
Paylaşmak istemiyordum ama başka hiçbir şeyin anlamasını sağlayacağını düşünmüyordum. Daha kısık bir sesle, ona gerçeklen söyledim.
“Ben... korkarım kı kalbim başka bir yerde.”
Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum. “Ah,
lütfen ağlama!” Maxon’m fısıltısı derin endişe
yıikiüy-
dü. “Kadınlar ağlayınca ne yapacağımı asla bilemiyorum;- Bu bana kahkaha anırdı ve itim gözyaşı tehditleri 0 ân ¿eri çekildi. Suratındaki rahatlamayı başka bir şeyle kj ^ mak mümkün değildi. ^
“Bugün sem evdeki aşkına göndermemi ister misin?* ^ sordu. Başka birini tercih etmemden rahatsızlık duyduğu a ama sinirlenmek yerine anlayış göstermeyi- seçmişti. Bu ona güvenmemi sağladı.
“Sorun da bu... Eve gitmek istemiyorum."
“Gerçekten mı?" Parmaklarını saçında gezdirdi ve kafası h denli karışık göründüğü için tekrar kahkaha atmam gerekte'
“Tamamıyla dürüst olabilir mıyım?"
Kafasını salladı.
“Burada olmam gerekiyor. Aiiemın burada olmama ihtiy^ var. Sadece bir haftalığına bile burada kalmama izin verebil- şeniz, bu onlar için kutsanma gibi olacaktır.”
“Paraya ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun?"
“Evet." Bunu ortaya koyduğum için kendimi kötü hisseniz Sanki onu kullanıyormuşum gibi görünmüş olmalıydım. Fak işin içinde daha fazlası vardı. “Ve bazı... bazı insanlar var*- bakışlanmı ona yönelttim- “onları şu anda görmeye

dayanamam"
Maxon, anlayışla başını salladı ama konuşmadı.
Tereddüt ettim. Şu anda olabilecek en kötü şeyin eve yollanmak olduğunu tahmin ederek, devam ettim. “Eğer kalmana kısa süreliğine bile olsa izin verirsen, karşılığını vermek isu- rim," diye önerdim.
Kaşları bir anda kalktı. “Karşılık mı?"
Dudağımı ısırdım. “Eğer kalmama 12ın verirsen...” Bu kulağa aptalca gelecekti. “Pekâlâ, yanı, kendine bir bak. Sen presisin. Tüm gün., ülkeyi yönetmek ve benzeri işlerle meşguik-
ve otuz beş. eh, otuz dört kızdan geriye bir tane kalana kadar eleme yapacak zamanı bulman bekleniyor... Senden çok [azla şey isteniyor, sence de öyle değil mi?"
Kafasını salladı. Bu düşünce karşısında duyduğu gerçekçi yorgunluğu görebiliyordum.
“İçeriden biri yanında olsaydı, senin için daha iyi olmaz mıydı? Sana yardım edecek biri? İşte, bilirsin, bir arkadaş gibi?"
“Bir arkadaş mı7’’ diye sordu.
“Evet. Kalmama izin verirsen, sana yardım edeceğim. Arkadaşın olacağım." Sözlerim karşısında gülümsedi. “Beni ikna etmeyi kafana takmayacaksın. Zaten sana karşı hislerim olmadığını biliyorsun. Ama benimle istediğin zaman konuşabilirsin ve yardım etmeye çalışırım. Dün gece bir sırdaş aradığını söyledin. Eh, iyi bir tane bulana dek o insan ben olacağım. Eğer istersen.”
İfadesi şefkatli ama mesafeliydi. “Bu odadaki neredeyse tüm kadınlarla tanıştım ve daha iyi arkadaş olabilecek birini düşünemiyorum. Kalmana izin vermekten memnun olurum "
Duyduğum rahatlama kelimelerle anlatılamazdı.
“Sence," diye sordu Maxon, “Sana hâlâ
’tatlım’ diyebilir miyim?” “Hiç şansın
yok,” diye fısıldadım.
“Denemeye devam edeceğim. Vazgeçmek doğamda yok.” Ona inandım. Bu konuda ısrarcı olacağını düşünmek sinir

bozucuydu.
“Hepsine bu şekilde mi seslendin?” Kafamı odanın kalanını gösterecek şekilde salladım. “Evet, hepsi de bundan hoşlanmış gibiydiler.”
“İşte tam da bu sebepten ben hoşlanmıyorum.” Ayağa kalktım. Maxon, benimle birlikte ayağa kalkarken kıkırdıyordu. Suratımı asabilirdim ama bu gerçekten komikti. Selam verdi, diz-
Icrimi kırarak eğildim ve yerime geçmek için ilerledim. O kadar açtım ki son görüşme bitene kadar zaman sonSl!, muş gibi geldi. Fakat nihayet en son kız da yerine geçti ve Sa' raydaki ilk kahvaltımı hevesle bekledim.
Maxen odanın ortasına yürüdü. “Eğer kalmanızı isterse^ lütfen oturduğunuz yerde kalın. Eğer

istemezsem, lütfen Sil^ ile birlikte yemek odasına ilerleyin. Kısa süre içinde size lacağım." Kalmanızı istersem mi? Bu iyi bir şey miydi?

Diğer kızlar gibi ben de ayağa kalkıp yürümeye başladım O kızlarla birlikte biraz özel vakit geçirmek istemiş olmalıydı Ashley'nin de onlardan biri olduğunu gördüm. Özel biri olduguna şüphe yoktu, görünüşe bakılırsa prenses olmak içjn doğmuştu. Diğerleri, henüz tanışmayı başaramadığım kızlardı Benimle tanışmak istediklerinden değil, gerçi. Kameralar, arka tarafta dolanıp, gerçekleşecek herhangi bir özel anı yakalamak niyetindeydiler ve biz de yürümeye devam ettik.

Ziyafet salonuna girdik ve orada. Kral Clarkson ve Kraliçe Amberly, hayal edebileceğimden çok daha haşmetli bir şekilde duruyorlardı. Avnca odaya, ilk karşılaşmamızı yakalamak üzere daha fazla kamera ekibi üşüşmüştü. Acaba hepimiz kapıya geri gidip, içeri davet edilmeyi mı beklemeliydik diye tereddüt ettim. Fakat neredeyse herkes -biraz kararsız kalsalar da- yürüdü.

Silvia, iki saniye bile geçmeden içeri girdi ve olaya müdahale etti. "Leydiler," dedi. "Korkuyorum ki bu noktaya kadar gelmemiştik. Kral ya da kraliçenin olduğu bir odaya girdiğinizde ya d2 siz içerideyken onlar da gelirse, yapılacak en uygun hareket, eğilerek selam vermektir. Daha sonra adınız seslenildiğinde, aya?2 kalkar ve yerinize otururşunuz. Hep beraber yapalım mı?" Ve birlikte ana masamn olduğu yöne doğru eğilerek selam verdi*.

Kraliçe, "Hoş geldiniz kızlar," dedi. "Lütfen yerlerinize oturun, saraya hoş geldiniz. Sizi ağırlamaktan memnuniyet duyuyoruz." Sesinde hoş bir tını vardı. Surat ifadesi gibi sakındı ama kesinlikle cansız da değildi.

Sılvia'nın dediği gibi, sağ tarafımızdaki hizmetkârlar bardaklarımıza portakal suyu doldurdular. Tabaklarımızın üstünde geniş kapaklar vardı ve uşaklar tam önümüzde durarak kapaklan kaldırdılar. Kreplerimden yükselen kokulu buhar

yüzüme vurdu. Neyse ki odadaki şaşkınlık dolu mırıltılar guruldayan karnımın sesini bastırıyordu.
Kral Clarkson yemeğimizi kutsadı ve hepimiz yemeye başladık. Birkaç dakika sonra, Maxon yerini almak için içen girdi ama biz daha hareket edemeden, seslendi.
“Lütfen ayağa kalkmayın leydiler. Afiyet olsun ” Ana masaya doğru yürüdü, annesini yanağından öptü, eliyle sert bir şekilde babasının sırıma dokundu ve tam sağındaki yenne yerleşti. En yakınındaki uşağa kısık sesle kahkaha attıran birkaç yorumda bulundu ve kendi tabağına gömüldü.
Ashley gelmedi. Veya dıger kızlardan herhangi bin de. Şaşkın bir şekilde etrafıma bakındım, kaç kızın eksik olduğunu saydım. Sekiz. Sekiz kız burada değildi.
Gözlerimden okunan soruya cevap veren,
çaprazımda oturan Kriss’di. “Gittiler,”
dedi.
Gittiler mi? Ah. Gittiler...
Beş dakikadan az bir sürede Maxon’ı rahatsız edecek ne yaptıklarını hayal bile edemiyordum ama aniden, ben seçilmedim diye minnet duydum.
işte böylece, yirmi yedi

kişiye düşürülmüştük.

12.bölüm

Kameralar, odada şöyle bir döndüler ve prensi son bir kez daha çektikten sonra, kahvaltımızın tadını çıkarmamız için bize müsaade ederek, ayrıldılar.
Ani elemeden dolayı biraz sarsılmıştım ama Maxon pek etkilenmiş görünmüyordu. Yemeğini umarsızca yiyordu ve onu izlerken, kendi yemeğimi soğumadan yemem gerektiğini fark ettim. Tekrarlıyorum, aşırı lezzetliydi. Portakal suyu o kadar doğaldı ki yutabilmek için ufak yudumlar almam gerekiyordu

Yumurta ve pastırma cennet gibiydi ve krepler harika bir şekilde yapılmıştı, evde yaptıklarım gibi aşırı ince değillerdi.
Etrafımda birçok kez ufak inlemeler duyuyordum ve yiyeceklerin keyfini tek başıma çıkarmadığımı biliyordum. Maşa kullanmam gerektiğini hatırlayarak, masanın ortasındaki sepetten çilekli bir tart aldım. Bunu yaparken de diğer Beşlerin yemeklerinin keyfini nasıl çıkardıklarını görmek için odanın etrafına şöyle bir baktım. O anda, geriye kalan tek Beş olduğumu fark ettim.
Maxon'ın bilgisi dâhilinde olup olmadığını bilmiyordum - adlarımızı bile zar zor biliyordu- fakat hepsinin gitmiş olması ganpti. O odaya adım attığımda, Maxon'a yabancı olsaydım.
ben de dışarı tekmelenecek mıydım? Çilekli tartı ısırırken, bunları kafamda ölçüp biçiyordum. Tart kadar tatlıydı ve hamuru o kadar çıtır çıtırdı ki ağzımda eriyor, lezzeti tum hislerime üstün geliyordu. Hafifçe de

olsa inlemek istememiştim ama bu hayatımda tattığım açık ara en iyi şeydi Daha ilk lokmamı yutmadan bir ısırık daha aldım.
“Leydi America?” diye seslenildi.
Odadaki diğer kafalar, Prens Maxon’a ait olan bu sese doğru döndü. Diğerlerinin önünde bana gayet samımı bir şekilde seslenmesi beni şaşırttı.
Umulmadık bir anda seslenılmekten daha kötü olan, ağzımın yemekle dolu olmasıydı. Elimle ağzımı kapattım ve becerebildiğim kadar hızlıca çiğnedim. Birkaç saniyeden daha uzun sürmüş olamazdı ama bu kadar çok göz üzenmdeyken sanki sonsuzlukmuş gibi gelmişti. Celeste’nin, beni izlerkenkı kendini beğenmiş suratını fark ettim. Onun gözünde basitçe yok edilebilecek bırı gibi görünüyor olmalıydım.
Ağzımdakılerin çoğunu yutar yutmaz, “Evet Majesteleri?" diye cevap verdim.
“Yiyeceklerinin keyfini çıkarıyor musun?” Maxon, sanki kahkaha atmasına ramak kalmış gibi görünüyordu, bu belki suratımdaki şaşkın ifadedendi belki de ilk ve gayet gayrı resmi sohbetimizle ilgili bir detayı ortaya sürdüğü içindi.
Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. “Muhteşem, Majesteleri Bu çilekli tart... şey, tatlıları benden daha çok seven bir kız kardeşim var. Bence, bunun tadına baksaydı, ağlardı Bu mükemmel ”
Maxon, kahvaltısından bir lokmayı yuttu ve sandalyesine yaslandı “Gerçekten ağlayacağını mı düşünüyorsun?" Bu fıkır karşısında son derece keyiflenmiş gibiydi Kadınlar ve ağlamak üzerine garip duygulan vardı.
Bunu kafamda tarttım. “Evet, aslında, öyle dûşünüy0 Duyguları söz konusu olduğunda, pek seçici davranmaz" ^
“Bunun için ortaya paranı koyar miydin?” diye hızlı,^ du. Kızlann kafalarının, sanki bir tenis maçı izliyor mızda gidip geldiğini fark ettim.
"Bahis oynayacak param olsaydı, kesinlikle koyardım" rının mutluluk gözyaşları üzenne bahse girme fikri beni • dürdü. m
"Neyine bahse girmek istersin? Anlaşma yapma konusu^ çok

iyi gibisin." Bu ufak oyun onu eğlendiriyordu. İyi. ^ oynayacaktım.
“Eh, ne istiyorsunuz?" diye belirttim. Akabinde, her olan birine ne sunabilirim diye merak ettim. “Asıl sen ne istiyorsun?" diye karşılık verdi.
İşte bu şahane bir soruydu. Maxon'm bana ne sunabilen gını düşünmek, neredeyse benim ona ne sunabileceğimi du şünmek kadar ilginçti. Dünya parmaklarının uçundaydı. yan, sonuç olarak ne istiyordum?
Bir değildim ama sanki öyleymişim gibi yaşıyordum. Bıure-bılecegımden daha fazla yiyeceğim ve hayal edebileceğimden daha rahat bir yatağım vardı. Sevsem de sevmesem de insanla; benim için hazırolda bekliyorlardı. Ve eğer bir şeye ihtiyacın: olursa, tek yapmam gereken istemekti.
istediğim tek şey burasının daha az saraya benzemesıydı Keşke ailem burada bir yerlerde dolaşıyor olsaydı ya da keşke bu kadar süslenmiş olmasaydım. Ailemin ziyaret etmesini isteyemezdim çünkü burada henüz sadece bir gün geçirmiştim.
“Eğer ağlarsa, bir hafta boyunca pantolon giymek istiyorum," diye teklifimi sundum.
Herkes kahkaha attı ama kısık sesle, nazik bir şekilde. Kel ve kraliçe bile isteğim karşısında neşelenmiş gibiydi. Kraliçenin bana bakışı hoşuma gitti, sanki artık onun gözünde pek de yabancı bırı değildim..
Maxon, “Anlaştık,” dedi. “Eğer ağlamazsa, bana yarın öğle vaktinde arazide bir yürüyüş borçlu olacaksın ”
Arazide yürüyüş mü? Hepsi bu muydu? Bu bana pek de özel bir istek gibi gelmedi. Dün Maxorim ne dediğini hatırladım, tek başınaydı. Belki de bir kıza baş başa vakit geçirmek için nasıl teklifte bulunacağını bilmiyordu. Belki de bu, kendisine çok yabancı olan bir durumu halletme çabasıydı.
Yakınımda birisi onaylamadığını belirten bir ses çıkardı Ah. Fark ettim kı eğer iddiayı kaybedersem, prens ile resmen bire bir vakit geçirecek olan ilk kişi ben olacaktım. Bir yanım

anlaşmayı tekrar gözden geçirmeyi istiyordu ama eger ona yardımcı olacaksam -söz verdiğim gibi- ilk buluşma çabasını sa- vuşturamazdım.
“Çok sıkı pazarlık yapıyorsunuz efendim ama kabul ediyorum.”
“Justin?” Biraz önce konuştuğu uşak, öne doğru adım attı
“Gidip bir kutu çilekli turta hazırla ve leydinin ailesine gönder Kız kardeşi tadına bakana kadaT birilerinin beklemesini sağla ve eğer gerçekten, ağlarsa bize haber ver. Bu konuyu son derece merak ediyorum ”
Justin kafasını sallayıp gitti.
“Birlikte göndermek için bir not yazmalı ve ailene güvende olduğunu söylemelisin. İşin aslı, hepiniz

yapmalısınız. Kahvaltıdan sonra, ailelerinize mektup yazın ve biz de bugün ellerine geçmelerini sağlayalım.”
Herkes gülümsedi ve iç çekti, sonunda bu olaya bir şekilde dâhil olmaktan mutluydular. Kahvaltımızın geri kalan kısmını bitirdik ve mektuplarımızı yazmaya gittik Anne, bana kırtasiye malzemeleri buldu ve ben de aileme kısa bir mektup yardım. İçler daha en başından garip bir hale bürünsç ^ tedigim en son şey onları endişelendirmekti. Mektupta r Ü olduğuma inandırmak istedim.
Sevgili Anne, Baba, May ve Cerad,
Şimdiden hepinizi çok özledim! Prens, ailelerimize va- zarak, güvende ve iyi olduğumuzu bildirmemizi istedi Öyleyim. Uçak yolculuğu biraz korkutucuydu ama bir yandan da eğlenceliydi. O kadar yüksekteyken dünya çok küçük görünüyor!
Bana muhteşem kıyafetler ve ıvır zıvır verdiler; gi. yinmeme, yıkanmama yardım eden ve nereye gitmem gerektiğim söyleyen üç tatlı hizmetçim var. Yani, kafam tamamen karışsa bile daima nerede olmam gerektiğini biliyor ve vaktinde oraya gitmeme yardım ediyorlar.
Diğer kızlar genellikle utangaç ama sanırım bir arkadaşım var. Kentli Marieeyi hatırlıyor musunuz? Onunla, Angeles'a gelirken tanıştım. Çok zeki ve arkadaş canlısı biri. Eğer kısa zaman içinde eve dönmem gerekirse, onunla arkadaşlığımın sonsuza kadar devam etmesini umuyorum.
Prens ile tanıştım. Kral ve kraliçe ile de. Yakından, normalde olduklarından daha asiller. Onlarla henüz konuşmadım ama Prens Maxon ile konuştum. Şaşırtıcı derecede cömert bir insan... Sanırım.
Şimdilik mektubuma son veriyorum ama sizi seviyorum ve özlüyorum; fırsatım olduğunda tekrar ya- zacağım.
Sevgiler, America
Ortada şaşırtıcı bir durum olmadığını düşündüm ama yanılıyor da olabilirdim. May'm mektubu tekrar tekrar okuyarak, satır aralarında hayatımla ilgili gizli detaylar arayacağını hayal

edebiliyordum. Hamur işlerini yemeden ünce bunu okur mu diye merak ettim.
Not: May, bu çilekli [urçalar sende
ağlama isteği uyandırmıyor mu? işte.
Yapabileceğimin en iyisi buydu.
Görünen o kı yeten kadar iyi değildi. O akşam uşaklardan bin, elinde ailemin gönderdiği mektuplarla, gelişmeleri söylemek için kapımı çaldı.
"Ağlamadı, hanımefendi. Çok güzel olduklarını, bu nedenle ağlayabileceğim -sizin de öne sürdüğünüz gibi- söyledi ama gerçekten ağlamadı. Majesteleri yann saat beş cıvannda gelip, sizi odanızdan alacak. Lütfen hazır olun."
Kaybettiğim için gerilmemişiim ama gerçekten pantolonların keyfini sürsem hiç fena olmazdı. En azından, pantolonlarım olmasa da mektuplarım vardı, ilk defa ailemden birkaç saatten fazla bir süreliğine ayrı kaldığımı fark ettim. Yolculuklar yapacak kadar varlıklı değildik ve büyüme çağında hiç arkadaşım olmadığı için bir geceyi bile ailemden ayrı geçırmemiştım. Keşke her gün mektuplaşmanın bir yolu olsaydı. Yapılabilir olduğunu sanıyordum ama çok pahalıya patlardı.
Önce babamın mektubunu okudum. Televizyonda ne kadar güzel göründüğümü ve benimle gurur duyduğunu uzun uzun anlatmıştı. Ûç kutu turta göndermemem gerektiğim söylemişti, çünkü May bu durumda şımaracaktı. Üç kutu! Tanrı aşkına! Aspen'm evimizde, bazı evrak işlerinde yardımcı olduğunu ve kutulardan tekini evine götürdüğünü de yazmıştı. Bu k0n,, da ne hissedeceğimi bilemedim. Bir yandan, bu kadar ^ şey yediklerine memnumdum. Diğer yandan, yeni kız arka^ şıyla bir kısmını paylaştığını hayal ettim. Şımartabileceği ^ riyle. Maxonm hediyesi karşısında kıskançlık mı duyduğa®, yoksa benim ilgimden kurtulduğu için memnun mu oldug®^ merak ettim.
Bu konulan, istediğimden daha fazla düşündüm.

Babam, arkadaş edindiğime sevindiğini belirterek mektul® nu bitirmişti. Bu konuda hep geç kaldığımı yazmıştı. Mektup katladım ve parmağımı dış yüzeyindeki imzasında gezdirdi® Daha önce adını bu kadar komik yazdığını fark etmemiştim Gerad'ın mektubu kısa ve özdü. Beni özlemişti, seviyor^ ve daha fazla yiyecek göndermemi rica etmişti. Bu sonuncusu- na kahkahayla karşılık verdim.

Annem patronluk taslıyordu. Yazılı bile olsa ses tonunu du-yabiliyordum, şimdiden prensin ilgisini kazandığım için ukalaca tebrik ediyordu -evine hediye gönderilen ilk kişi olduğu® kendisine bildirilmişti- ve bana, her ne yapıyorsam devam etmemi sert bir şekilde söylüyordu.

Evet, anne, prense benimle hiç şansının olmadığını söyleyip, elimden geldiğince hakaret edeceğim. Harika plan.

May'inkini en sona sakladığıma memnundum.

Mektubu kesinlikle heyecan yüklüydü. Sürekli böyle şeyler yememi ne kadar kıskandığını belirtmişti. Annemin, ona daha fazla patronluk tasladığından şikâyet etmişti. Bunun nasıl hissettirdiğini biliyordum. Geri kalanı ise soru yağmuruydu. ; Maxon, yakından da televizyonda göründüğü kadar tatl: mıy- : dı? $u anda ne giyiyordum? Gelip sarayı ziyaret edebilir miydi; Maxon'tn, onunla bir gün evlenmek isteyecek, herkesten gizlediği bir erkek kardeşi var mıydı?

Kıkırdadım ve mektup koleksiyonumu kucakladım Kısa zaman içinde tekrar yazmak için çaba göstermeliydim Buralarda bir yerlerde bir telefon olmalıydı fakat şu ana kadar kimse bize bunu bildirmemişti. Eğer odamda bir telefonum olsaydı bile, her gün evi aramak abartılı olurdu Ayrıca, bu mektupları biriktirmek eğlenceli olacaktı. Tüm bu yer anılarda kaldığında, burada gerçekten bulunduğumun ispatı olacaklardı

Yatağa uzandığımda, ailemin iyi olduğunu öğrenmenin verdiği rahatlık ve sıcaklık beni rahat bir uykuya götürdü, bu uyku sadece Maxon ile tekrar baş başa kalacak olmamın verdiği huzursuzlukla gölgeleniyordu. Sebebini tam olarak çıkaramıyor- dum ama tüm kaygımın boş yere olduğunu ümit ediyordum.

"Görüntüyü bozmamak adına, lütfen koluma girer mısın?" diye sordu Maxon, bir sonraki gün beni odamdan çıkarırken. Biraz tereddüt ettim ama koluna girdim.

Hizmetçilerim bir gece elbisesi giydirmişlerdı: belden aşağısı salaş, kısa kollu minik mavi bir şey. Kollarım çıplaktı ve Maxon'ın üstündeki takım elbisenin kolalı kumaşı tenime değiyordu. Bir şeyler beni rahatsız ediyordu sanki. Fark etmiş olmalı kı dikkatimi dağıtmaya çalıştı.

"Ağlamadığı için üzgünüm," dedi.

"Hayır, değilsin." Şaka yapar gibi bir tonla söylediğim için kaybettiğime üzülmedıgım ortadaydı. "Daha önce hiç kumar oynamamıştım. Kazanmak güzelmiş " Ses tonu biraz özür diler gibiydi. "Acemi şansı."

Gülümsedi. “Belki. Bir dahaki sefere onu güldürmeye çalışırız ”
Anında, aklımdan senaryolar geçirmeye başladım Saraydan ne gönderilse May kahkahadan çatlardı acaba?
Maxon, bu konuyu düşündüğümü anlamıştı. 'Ailen nasıldır?« "Ne demek istiyorsun?"
“Ne duyduysan onu. Ailen benimkisinden çok farklı olma],»
“Aynen öyle.” Kahkaha attım “Bir kere kimse kahvaltıda taç takmaz."
Maxon gülümsedi “Singerlarda daha çok
akşam yemeklç. rinde mi takılır?” “Tabii ki.”
Kısık sesle kıkırdadı. Maxon’ın, belki de Şüphelendiği^ gibi burnu havada biri olmadığını düşünmeye başladım.
“Eh, ben beş çocuklu bir
ailede ortancayım.” “Beş!”
“Evet, beş Oradaki ailelerin çoğunun dolu çocuğu vardır Ben de çok çocuk sahibi olmak isterdim ” “Ah, cidden mi?” Maxon’ın kaşları kalkmıştı.
“Evet,” diye cevapladım Sesim kısıktı. Nedenini anlayamı- İİ yordum ama bu hayatımla ilgili mahrem bir bilgi gibi gelmişti i Sadece biri daha bunu biliyordu.
Üzgünlük dalgasının geldiğini hissettim ama hemen ken- | dimden uzaklaştırdım.
“Neyse, en büyük ablam, Kenna bir Dört ile evlendi. Şimdi l bir fabrikada çalışıyor Annem, en azından bir Dört İle evlen- k memı istiyor ama ben şarkı söylemeyi bırakmak istemiyorum. \ Şarkı söylemeyi çok seviyorum Fakat sanırım artık bir Üçüm, j Bu gerçekten tuhaf Eğer başarabilirsem, müzikle uğraşmak is- | tiyorum. i
Kota diğer kardeşim Ressamdır Bu günlerde onu pekgöfr Ü muyoruz Beni uğurlamaya geldi ama hepsi bu. ;
Sıralamaya gore, daha sonra da ben varım ” I
Maxon rahaiça gülümsedi “America Sınger,” diye ilan «W. J “benim en yakın arkadaşım 1
“Bu doğru ” Gözlerimi devirdim Onun en yakın arkadaşı

olmamın yolu yoklu En azından şimdilik. Eakaı itiraf etmeliyim, ailem ya da âşık olduğum kışı hariç, içimi döktüğüm tek kişiydi Eh, belki Marlee de öyleydi. Maxon da aynısını düşünüyor olabilir miydi?

Yavaşça koridordan geçerek, merdivenlere yürüdük Acele eder gibi bir hali yoktu.

“Benden sonra May geliyor Beni satıp, ağlamayan Dürüst olmak gerekirse, şok oldum, ağlamadığına inanamıyorum! Fakat evet, o da bir ressam Ben... ona tapıyorum"

Maxon yüzümü inceledi. May'den bahsetmek tavrımı biraz yumuşattı. Maxon'dan yeterince hoşlanıyordum ama ona ne kadar açılmak istediğimden emin değildim.
"Ve daha sonra da Gerad. Ailemizin bebeği; yedi yaşında Henüz resme mi müziğe mi yöneleceğini keşfedemedi Çoğunlukla top oynuyor ve böcekleri inceliyor, sorun yok ama bu şekilde geçimim sağlayamaz. Daha fazla deney yapabilmesini sağlamaya çalışıyoruz. Neyse, işte herkes böyle."
"Peki ya ebeveynlerin?" diye ısrar etti.
"Peki ya senin ebeveynlerin?" diye cevapladım "Ebeveynlerimi biliyorsun."
"Hayır, bilmiyorum. Halk önündeki imajlarım biliyorum. Gerçekte nasıllar?" Koluna asıldım kı bu gerçekten büyük btr başarıydı Maxon'm kollan kocamandı Takım elbisesinin katmalarının üstünden bile güçlü, sıkı kaslarını hissedebiliyordum Maxon ıç çekti ama onu yoranın ne olduğunu bilmiyordum Kendisine sataşılmasından hoşlanıyor gibiydi Burada, kardeşsız büyümek üzücü olmalıydı.
Bahçeye adım attığımızda, ne diyeceğim düşünmeye başlamıştı Biz geçerken, tüm muhafızların suratında sinsi bir gülümseme vardı Onların hemen ilerisinde kamera ekibi bekliyordu. Tabu kı prensin ilk buluşmasında orada olmak istemişlerdi Maxon onlara doğru bakarak, kafasını sağa sola salladı ve hemen içeri koşuşturdular Birinin küfür ettiğini duydum Kameralar tarafından takıp edilmeyi ummuyordum ama onları uzaklaştırmak da tuhaf geldi.
Maxon, "İyi mısın7 Gergin görünüyorsun," dedi.
Omzumu silkerek, "Senin kadınlar ağladığında kafan karışıyor, benimse prenslerle yürüyüşe çıktığımda," dedim.
Maxon kısık sesle kahkaha attı ama bir şey söylemedi. Batıya doğru ilerlediğimiz sırada, güneş devasa orman tarafından bloke edilmişti ama hâlâ akşamın erken saatler indeydik Etrafımız gölgelenmiş», karanlıkla örtülmüş gibiydik. Geçen

gece yalnız kalmak istediğimde olmak istediğim yer burasıydı Şu anda gerçekten baş başa kalmış gibiydik. Yürümeye devam ettik, saraydan ve muhafızların işitebileceği mesafeden uzaklaştık.
“Benim neyim kafa karıştırıcı?”
Tereddüt etsem de içimden gelenleri söyledim. “Karakterin Niyetin. Bu küçük gezintiden ne bekleyeceğimi bilemiyorum."
“Ah." Yürümeyi kesip karşıma geçti. Birbirimize çok yakındık ve ılık yaz havasına rağmen vücudumdan bir ürperti geçti. “Sanırım şimdiye kadar benim lafı dolandıran bir adam olmadığımı anlamışsındır. Senden ne istediğimi açıkça söyleyeceğim."
Maxon bir adım daha yaklaştı.
Nefesim kesildi. En korktuğum duruma düşmüştüm. Muhafız yoktu, kamera yoktu, istediğim yapmasına mani olacak hiç kimse yoktu.
Diz tekmesi. Cidden Majestelerinin uyluğuna dizimi geçirmiştim Tüm gücümle.
Maxon çığlığı basıp, eğildi ve ben ondan uzaklaşırken kendisini korumaya çalıştı ' Bunu neden yaptın7” “Bana parmağını dahi sürersen daha beterini yaparım' ' dedim
“Ne?"
“Dedim ki, eger...”
“Hayır, hayır, seni ruh hastası, ilk defa söylediğinde duydum."
Maxon sırıttı. “Fakat neden böyle söyledin ki7”
Vücudumun yandığını hissettim. Olacak en kötü sonucu düşünerek, kendimi ortada olmayan bir şey için kavga edecek duruma sokmuştum.
Muhafızlar koşarak geldiler, ufak tartışmamızdan dolayı paniğe kapılmışlardı. Maxon, garip, yan eğilmiş bir pozisyonda ellerini sallayarak, onlan geri yolladı.
Bir süre sessiz kaldık ve Maxon acısı dinmeye başlayınca benimle yüz yüze geldi. “Ne istediğimi sandın?” diye sordu.

Kafamı eğdim ve kızardım.
“America, ne istediğimi sandın?” Sesi gergindi. Gerginden de fazlasıydı. Kırılmıştı. Kesinlikle ne düşündüğümü tahmin etmişti ve bu hiç hoşuna gitmemişti. “Halka açık bir yerde... düşündün ki... Tanrı aşkına. Ben bir beyefendiyim!”
Yürüyerek uzaklaşmaya başladı ama geri döndü.
“Eğer beni böyle görüyorsan, neden yardım etmeyi teklif ettin?" Gözlerine bakamıyordum. Karşımda itin tekini bulmaya hazırlandığımı, karanlık ve gözlerden uzak bir yerde olmanın kendimi garip hissettirdiğini, hayatımda onun dışında sadece bir erkekle baş başa

kaldığımı ve onunla öyle şeyler yaptığımızı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. “Bu gece yemeğini odanda yiyeceksin. Bu konuyla yarın sabah ilgileneceğim."

Herkesin yemekte olduğundan emin olana dek bahçede bekledim ve daha sonra hızlıca yukarı çıkarak, koridordan geçip odama girdim. İçende, Anne, Mary ve Lucy kendilt geçmişlerdi. Kendimde tüm bu vakti prensle birlikte İÎ1(H diğimi söyleyecek cesareti bulamadım.

Yemeğim getirilmişti ve balkonun yanındaki masada bekliyordu. Artık kendimi küçük düşürdüğüme kafam ^ madiğim için acıkmıştım. Fakat uzun süreli yokluğUril ^ metçiierimin heyecanının sebebi değildi. Yatağımın ü '• '* çok büyük bir kutu vardı, açmam için yalvarıyor gibiydi Lucy, “Görebilir miyiz?" diye sordu.

Anne, “Lucy, bu çok kabaca!” diye azarladı.

Mary, “Siz gider gitmez bıraktılar. O andan beri merak ed yoruz!" diye açıkladı. Anne, “Mary! Edepli ol!” diye payladı.

“Hayır, endişelenmeyin kızlar. Sır saklamıyorum." Yarın beni kapı dışarı tekmelemek için geldiklerinde, hizmetçilerime sebebini söyleyecektim.

Kutunun üzerindeki büyük, kırmızı kurdeleyi çekerken onlara doğru zayıf bir gülümseme gönderdim. İçinde üç ayn pantolon seti vardı. Keten set, ış kıyafetine benzeyen ama dokunulduğunda yumuşak olan bir başka set ve kot kumaşından yapılmış görkemli bir çift. En üstte ise Illöa amblemli bir kart duruyordu. öyle basıl şeyler istiyorsun ki gen çeviremiyorum. Fakat benim hatırım için sadece Pazar günlen giy, lütfen.

Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim.

Arkadaşın, Maxon

13. bölüm

Her şeyi hesaba katarsak, utanmak ya da endişelenmek için pek fazla vaktim olmadı. Sabah, hizmetçilerim beni hiç endişelenmeden giydirdiklerinde, aşağı kattaki varlığımın hoş karşılanacağını varsaydım. Kahvaltıya katılmama izin vermesi bile Maxon'da olacağını tahmin etmediğim nezaketin bir tür ispatıydı: Son yemeğimi yedim, güzel Seçilmişlerden biri olarak son anımı yaşadım.

Kahvaltımızın ortasında, Kriss cesaretini toplayarak buluşmamızın nasıl geçtiğini sordu.

"Nasıldı?" diye kısık sesle, yemekte konuşmamız gerektiği şekilde sormuştu. Fakat bu tek kelime bile, masadaki tüm kulakların dikilmesini sağladı, işitebilecek kadar yakında oturan herkes dikkat kesilmişti.

Nefes aldım "Tarif edilemez."

Kızlar birbirlerine baktılar, daha fazlasını duymayı umdukları belliydi. Tiny, "Nasıl davrandı?" diye sordu.

"Hımm." Kelimelerimi dikkatlice seçmeye çalıştım

"Kesinlikle davranmasını beklediğim gibi değildi" Bu sefer, masadan kısık sesli mırıltılar geldi.

"Bilerek mi böyle yapıyorsun?" Zoe araya girdi.

"Eğer öyIe se. bu korkunç derecede kaba.' Kafamı sağa sola salladım. Nasıl açıklayabilirdim ki? yır, bu sadece..."

Fakat koridordan gelen kafa karıştırıcı sesler nedeniyle vap vermekten kurtulmuştum.

Haykırışlar duymak tuhaftı. Sarayda geçirdiğim kısa sû^ de, kulağa yüksek gelebilecek tek bir ses dahi duymamıştı^ Bunu da geçtim, muhafızların ayakkabılarının zeminde çıl^ dıgı ses, devasa kapıların açılıp kapanması, tabaklara degÇîl çatallar bir tür müzik oluşturuyordu. Düpedüz kaotikti. Kraliyet ailesi hepimizden önce durumu kavramış gibiydi "Odanın arka

tarafına, leydiler!" Kral Clarkson bağırdı Vç pencereye doğru koştu.
Afallayan ama itaatsizlik etmek de istemeyen kızlar, yavaşa ana masaya doğru yaklaştılar. Kral perdelerden birini indiriyordu ama perde tipik ışığı-engelleven cinsten değildi. Metaldi ve gıcırtıyla yerine yerleşmişti. Maxon yanma gidip diğerini indirdi. Ve Maxon'ın yanında, tatlı, kibar kraliçe de sonuncusunu çekmek için uğraşıyordu.
O anda muhafız ordusu yemek odasına girdi. Birkaçının da odanın dışında, kapatılmış, kilitlenmiş ve çubuklarla desteklenmiş devasa kapıların önünde dizildiklerini gördüm.
“Surlann içindeler Majesteleri fakat onları geri püskürtüyoruz. Leydiler uzaklaşmalı fakat biz kapılara çok yakınız..."
Kral cümleyi yanda keserek, "Anlaşıldı Markson,” diye cevap verdi. Anlayabilmem için bundan fazlasına gerek yoktu. Asiler etraftaydılar.

Bunun olacağını anlamıştım. Sarayda bu kadar çok misafir varken, bu kar çok hazırlık yapılırken, tabii ki birileri. bir yerlerde bir şeyleri unutacak ve güvenliğimizi tehlikeye sokacaktı. Girebilecekleri bir yer olmasa dahi protesto yapmak için mükemmel bir zamanlamaydı. Özünde, Seçim rahatsız ediciydi. Asilerin, Illöa'yla ilgili her şeyle birlikte, bundan da nefret ettiklerinden emindim.
Fakat düşünceleri ne olursa olsun, ben kolayca yenilmeyecektim. Sandalyemi o kadar hızlı ittirdim ki yere düştü ve ben de metal perdeyi çekmek için en yakındaki pencereye koştum. Ne kadar tehlike altında olduğumuzu anlayan birkaç kız da aynısını vaptı.
Perdeyi hızlıca aşağıya doğru çekebildim ama yerine yerleştirmek biraz zordu. Mandalı tam sıkıştırmıştım ki sarayın dışından gelen bir şey metale öyle bir çarptı ki çığlık atarak geriye sendeledim, düşen sandalyeme takılıp yere yuvarlandım.
Maxon anında
yanımda belirdi.
"Yaralandın mı?"
Kendime hızlıca göz attım. Muhtemelen kalçamda bir morluk oluşmuştu ve korkmuştum ama en kötüsü de buydu.
"Hayır, iyiyim."
"Odanın arka kısmına git. Hemen!" Yerden kalkmama yardım ederken emrediyordu. Koridordan aşağı doğru koştu, korkudan kaskatı kesilmiş kızlan yakalayıp arkadaki köşeye
yolladı.
İtaat ederek, kızların öbeklendiği odanın arka kısmına koştum. Bazıları ağlıyor, bazılarıysa şok içinde boşluğa bakıyorlardı. Tiny bayılmıştı. Yine de. Kral Clarkson'ın duvarın orada muhafızlardan biriyle dikkatlice konuşması, güven veriyordu. Kızların duyamayacağı kadar uzaktaydılar. Tek koluyla, yanında sessiz ve gururla duran kraliçeyi sarmıştı.
Kim bilir kraliçe şu ana kadar kaç saldırıdan kurtulmuştu7
Bunlann senede birkaç defa olduğunu bildiren raporlar allv

duk. Sinir bozucu olmalıydı. Olumsuzluklar onun... Ve ^ smm... ve tek çocuğunun aleyhinde çoğaldıkça, çoğahy0r^ Kesinlikle, en sonunda asiler islediklerini elde edebilmek J* en doğru şartları elde edeceklerdi. Yine de orada, çenesi hava^ ve suratı sakin bir ifadeyle dikiliyordu.

Kızları inceledim. Aralarında kraliçe olmalarına yetecek)^ dar güçlûsü var mıydı? Tiny, hâlâ birilerinin kollarında bayg^ haldeydi. Celeste ve Bariel muhabbet ediyorlardı. Celeste't^ sakinken nasıl göründüğünü biliyordum; böyle görünmüyor du. Yine de, diğerleriyle kıyaslayınca, duygularını iyi ^ yordu. Kızların çoğu neredeyse sinir krizi geçiriyor, dizlerin^ üzerinde ağlayıp sızlıyorlardı. Bazıları zihinlerini kapatıp tüm olayı yok sayıyorlardı. Suratlan ifadesizdi ve başlarını öylesine çevirip, olayın bitmesini bekliyorlardı.

Marlee biraz ağlıyordu ama enkaz gibi görünmesine yol açа. cak kadar çok değil. Kolunu yakalayıp onu ayağa kaldırdım. "Gözlerini kurula ve dik dur," diye kulağına doğru bağırdım "Ne?" diye tiz bir sesle sordu.

"Güven bana, dediğimi yap."

Marlee, yüzünü elbisesinin bir kenarına silip biraz daha dik durdu. Yüzüne dokunuyordu, sanırım dağılmış makyajını kontrol ediyordu. Daha sonra döndü ve onaylamam için bana baktı.

"Aferin. Patronluk tasladığım için üzgünüm ama bu konuda bana güven, tamam mı?" Bu kadar bunaltıcı bir durumda ona emirler verdiğim için kendimi kötü hissediyordum ama Kraliçe Amberiv kadar sakin görünmek zorundaydı. Kesinlikle Maxon kendi kraliçesinde bu özelliği isteyecekti ve Marlee kazanmalıydı Marlee kafasını salladı. "Hayır, haklısın. Demek istediğim, şu anda herkes güvende. Bu kadar endışelenmemeliyim."

Yanıldığı ortadaydı ama başımla onayladım. Herkes güvende değildi.

Defalarca duvarlara ve camlara ağır şeyler fırlatılırken,

muhafızlar devasa kapıların kenarında beklediler. Burada saat yoktu. Saldırının ne kadar uzun sürdüğünü bilmiyordum ve bu beni daha fazla endişelendiriyordu. İçeri girerlerse nasıl bilecektik? Kapılara vurmaya başladıklarında mı fark edecektik' Belki de zaten içerdelerdi ama bunu biz bilmiyorduk?

Kendimi telaşlandırmamalıydım. Gösterişli çiçeklerin olduğu vazoya baktım -hiçbirinin adım bilmiyordum- ve biraz da mükemmel derecede bakımlı tırnaklarımı inceledim. Dünyada önemli olan tek şey o çiçeklermiş gibi düşündüm.

Sonunda Maxon, diğer herkese yaptığı gibi, beni de kontrol etmek için yanıma geldi. Yanımda durdu ve o da çiçeklere baktı. İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilemiyorduk.
Sonunda, “Durumun iyi
mi?” diye sordu. “Evet,"
diye fısıldadım.
Bir anlığına duraksadı. “Pek iyi görünmüyorsun.”
“Hizmetçilerime ne olacak?” diye sorarak, en büyük endişemi dile getirdim. Güvende olduğumu biliyordum. Onlar güvende miydiler? Ya asiler bir yolunu bulup, içeri girdiklerinde aralarından biri koridorda olursa?
Ahmak olduğumu ima eder bir tonda, “Hizmetçilerin mi?" diye sordu.
“Evet, hizmetçilerim” Saraydakilerden sadece belirli bir azınlığın eşit derecede korunduğunu anlaması için onu utandırmaya çalışarak gözlerinin içine baktım. Gözyaşlarına boğulmak üzereydim. İçeri girmelerini istemiyordum ve duygularımı yatıştırmak için hızlıca nefes alıyordum.
Gözlerimin içine baktı, hizmetçilerden sadece bir gömlek üstte olduğumu anlamış gibi görünüyordu. Endişemin sebebi bu değildi ama Anne le aramdaki temel fark pıyangonUn l çıkmış olmasıydı.
“Şu ana kadar saklanmış olmalılar. Yardımcıların $ak| mak için kendi yerleri var. Muhafızlar hızlıca dağılıp herj^ sı uyarmak konusunda çok iyiler. İyi olmalılar. Genellikle b alarm sistemimiz vardır ama asiler en son içeri girdikleri^ de, tamamıyla devre dışı bıraktılar. Tamir etmeye Çalışiyo^ ama...” Maxon iç çekti.
Yere bakarak, kafamdaki tüm endişeleri
susturmaya çalış^ “America,” diye yalvardı.
Maxon’a döndüm.
“İyiler. Asiler yavaş davrandılar ve buradaki herkes, acil du rumda ne yapılması gerektiğini biliyor." Kafamı salladım
Bir dakikalığına sessiz kaldık, gitmeye ha zırlandığını görebiliyordum.

“Maxon," diye fısıldadım.
Arkasını dondu, gayrı resmi bir şekilde seslendiğim için biraz şaşırmıştı.
“Dün gece hakkında. Açıklamama izin ver. Saray için bızı hazırlamaya geldiklerinde, sem asla gen çevirmemem gerektiğini söyleyen bu adam vardı Ne istemiş olursan ol. Hiçbir zaman."
Şaşırmıştı. “Ne?”
“Kulağıma, sanki özel bir şeyler isteyecekmişsin gibi gelmesini sağladı. Ve sen çok fazla kadının yanında bulunmadığını söyledin. On sekiz yıldan sonra .. Ve kameraları uzaklaştırdın. Bana o kadar çok yaklaşınca da korktum.”
Maxon kafasını sağa sola salladı, hepsini hazmetmeye çalışıyordu Küçük düşürülme, öfke ve kulaklarına ınanamaması daima uysal olan suratından teker teker geçti.
Bu fıkır karşısında derinden sarsılmış gibi, “Herkese bu söylendi mı?” diye sordu.
“Bilmiyorum. Çoğu kızın böyle bir uyarı duymaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen senin üstüne atlamak istiyorlardır," diye eklerken, kafamı odanın geri kalanını belir-tircesine salladım.
Derinden bir kahkaha attı. “Fakat sen istemiyorsun, yanı kasıklarıma dizini geçirirken kesinlikle hiç vicdan azabı çekmedin.”
“Bacağına vurdum!”
“Ah. lütfen. Herhangi bir adamın, bacağına gelen bir diz yüzünden bu kadar uzun süre acı çekmesi mümkün değil," diye cevap verirken sesi şüphe doluydu.
Kahkahayı bastım. Şükür ki Maxon da bana katıldı. Tam o anda büyük bir parça daha camlara çarptı ve aynı anda durduk. Bir anlığına nerede olduğumu unutmuştum.
“Peki, oda dolusu ağlayan kadınla nasıl baş ediyorsun?" diye sordum.
Suratında komik bir şaşkınlık vardı. “Dünyada hiçbir şey bu

kadar kafa karıştırıcı olamaz!" diye hızlıca fısıldadı. “Nasıl durduracağım hakkında en ufak bir fikrim yok."
İşte ülkemizi yönetecek adam buydu; gözyaşları karşısında çaresiz kalan adam. Fazlasıyla komikti. “Sırtlarına ya da omuzlarına dokunup, her şeyin yoluna gireceğini söylemeyi dene. Kızlar ağladıklarında, genellikle sorunu çözmeni istemezler, tek istedikleri onları teselli etmendir," diye tavsiyede bulundum. “Gerçekten mi?”
“Büyük oranda."
“Bu kadar basit olmasına imkân yok." İlgisini çektiği ve şüphelendiği sesinden anlaşılıyordu. “Genellikle dedim, her zaman demedim. Fakat bu, burada bulanan birçok kızda işe yarayacaktır."
Homurdandı. "Ben o kadar emin değilim. İki tanesi H eğer biterse, gitmelerine irin vermemi istediler bile." ' ° "Bunu yapmamıza izin verildiğini bilmiyordum " c malıydım, aslında. Eğer benim arkadaşı

olarak burada mı kabul ettiyse, kurallan pek
umursuyor olamazdı. ^ çaksın?"

~ya

p3- “Başka ne yapabilirim ki? Kimseyi burada kendi
rı^ şmda tutamam."

Umutla, “Belki fikirlerini değiştirirler," diye önerdim “Belki."

Duraksadı. ‘Peki ya sen? Sen henüz korkma?} mı?" diye, neredeyse dalga geçer gibi sordu.

“Dürüst olmam gerekirse, beni kahvaltıdan sonra gönder? cegine ikna olmuştum zaten," diye itiraf ettim. “Dürüst olmam gerekirse, bunu ben de düşündüm." Birbirimize sessizce gülümsedik. Arkadaşlığımız böyle adlandırabilirsem- kesinlikle garip ve kusurluydu fakat en azından gerçekçiydi.

“Bana cevap vermedin. Gitmek istiyor musun?"

Bir taş daha duvara çarptı ve o anda, bu fikir kulağa ilgi çekici geldi. Evdeyken başıma gelen en büyük saldın, Gerad'ın yemeğimi çalma girişimiydi. Buradaki kızların umurunda değildim, kıyafetler beni boğuyordu, insanlar beni incitmey? çalışıyordu ve her şey rahatsız ediciydi. Fakat burada olmam ailemin varannaydı ve kamımın doyması iyiydi. Maxon düşüncelere dalmış gibiydi ve ondan bir süreliğine daha uzak kalabilecektim. Ve kim bilir, belki de bir sonraki prensesin seçilmesinde yardımcı olabilirdim.

Maxon’m gözünün içine baktım. “Eğer beni
dışan atmıyorsan, gitmiyorum." Gülümsedi,
“tyi. Bana şu omza dokunma gibi taktikler
vermen gerekecek."

Ben de ona gülümsedim. Evet, bu tamamıyla yanlıştı ama iyi bir şeyin doğmasına yol açacaktı. “America,
bana bir iyilik yapabilir mısın?”

Başımla onayladım.

“Herkesin bildiği kadarıyla, dün gece birlikte çok vakit geçirdik. Eğer binleri sorarsa, lütfen onlara benim yapmadığımı... yapmayacağımı...”

“Tabii ki. Ve ben gerçekten olanlar için çok üzgünüm”
“Eğer herhangi bir kız kuralları çiğneyecekse,
bunun sen olacağını bilmem gerekirdi." Aynı anda
birçok ağır nesne duvara fırlatıldı ve birçok kıza
çığlık attırdı.
“Onlar kim? Ne
istiyorlar?" diye sordum.
“Kimler? Asiler mi?"
Kafamı salladım.
“Kime sorduğuna göre değişir. Ve hangi gruptan bahsettiğine göre de,” diye cevapladı.
“Birden fazla grubun olduğunu mu söylemek istiyorsun?" Bu tüm yaşadığımızı daha berbat hale getirmişti. Eğer bu sadece bir grupsa, bırddn fazla grup birlikte neler yapabilirdi? Bildiğim kadarıyla, asi asidir ama Maxon, sanki bazılarının diğerlerinden daha kötü olabileceğini ima etmişti. “Kaç tane var?" “Genel anlamda iki, Kuzeyliler ve Güneyliler. Kuzeyliler daha sık saldırırlar. Daha yakındalar. Bellıngham yakınlarındaki Lıkely’nın sıkça yağmur yağan bölgesinde yaşıyorlar, buranın tam kuzeyinde. Orada -resmen yıkıntılar içinde- kimse yaşamak istemiyor yani bir şekilde orayı evleri yaptıiar, gerçi sanırım sürekli yer değiştiriyorlar. Teorilerimden biri, yer değiştirdiklerine dair; kimsenin dinlemediği bir teori. Fakat içen girme konusunda açık ara öndeler ve içeri girdiklerinde de sonuç... nerdeyse zararsız. Şu anda, bunun bir Kuzeyli ışı olduğu-nu tahmin ediyorum,” diye onca gürültünün arasında söyj "Neden? Onları Güneylilerden bu kadar farklı kılan nç> Maxon kararsız kalmış gibiydi, bu bilgiyi bilmem ger> ginden emin değildi Binlerinin bizi duyma ihtimaline k/' etrafa bakındı Ben de bakındım ve birçok kişinin bizi izlini gördüm Özellikle, Celeste beni gözleriyle yakmaya çalış/ gibiydi. Gözlerimi hemen kaçırdım. Yine de, tüm bakanlar ^ sında kimse duyabilecek kadar yakında değildi. Maxon da ^ sonucu çıkarınca, fısıldamak için eğildi.

“Onların saldırıları çok
daha... Ölümcül”
Titredim. “Ölümcül
mü?”
Kafasını salladı. "Arkalarında bıraktıkları yıkımdan anlacj ğım kadarıyla, yılda sadece bir ya da iki kez geliyorlar. Sanırım buradaki herkes beni istatistıki bilgilerden korumak istiyorama ben aptal değilim Geldiklerinde insanlar ölüyor. Sorun şu k ıkı grup da bize benziyor -soluk benizli, genellikle erkek, sısk ama güçlü, görebildiğimiz kadarıyla herhangi bir armaları da yok- yanı, neyle karşılaştığımızı bitene kadar anlayamıyoruz* Odaya göz attım. Eğer Maxon yanılıyorsa ve dışarıdakiler Güneyli değillerse, birçok msan tehlikede demekti. Tekrar zavallı hizmetçilerimi düşündüm.
“Fakat hâlâ anlamıyorum Ne istiyorlar?”
Maxon omuz silkti “Güneyliler bizim yok olmamızı istiyorlar Nedenim bilmiyorum ama tatmin olmadıkları bir şeyler var sanırım ya da toplumun alt kademelerinde yaşamaktan yorulmuşlar Demek istediğim, sosyal ağın bir parçası olmadıkları ıçm teknik olarak Sekiz bile değiller. Fakat Kuzeyliler sırlarla dolu Babam sadece bızı rahatsız etmek ve yönetimimize engel olmak istediklerini söylüyor ama

ben pek öyle düşünmüyorum” Bir anlığına kendisiyle gurur duyuyor gibi göründü. ‘Bununla da ılgüı bu başka leonm var ”
“Öğrenebilir miyim?"
Maxon tekrar tereddüt etti. Sanırım bu sefer beni korkutmaktan endişe ettiği için değil, belki de ciddiye alınmayacağın' düşündüğü içindi.
Yaklaştı ve fısıldadı,
“Sanırım bir şey arıyorlar."
“Ne7" Merak etmiştim.
“O kadarım bilmiyorum. Fakat ne zaman Kuzeyliler gelse, burası artık eskisi gibi olmuyor. Muhafızlar bayıltılıyor, yaralanıyor ya da bağlanıyor ama asla öldürülmüyorlar. Sanki etrafta takip edilmek istemiyor gibiler. Gerçi bazı insanları yanlarında götürüyorlar ve bu biraz rahatsız edici. Ve daha sonra odalar - vani girebildikleri odalar yani- darmadağınık oIuvot. Her çekmece çekilmiş, raflar aranmış, halılar ters yüz edilmiş, birçok şey kırılmış oluyor. Seneler içinde yerleştirdiğim kameraların sayısına inanamazsın.” “Kameralar mı?”
Çekinerek, “Ah," dedi. “Fotoğrafçılığı seviyorum. Fakat buna rağmen, yanlarında pek bir şey götürmüş olmuyorlar. Babam fikirlerimin saçma olduğunu düşünüyor, tabii ki. Bir grup cahil barbar ne arıyor olabilir ki? Yine de ben bir şeyler olduğunu düşünüyorum.”
Üstünde düşünmeye değerdi. Eğer beş kuruşum olmasaydı ve saraya nasıl gireceğimi bilseydim, bulabildiğim ve satabileceğim her mücevher parçasını alırdım. Asiler buraya geldiklerinde, politik görüşlerini bildirmek ya da günlük geçimlerini sağlayabilmekten başka bir şey düşünüyor olmalıydılar. “Sence budalaca mı?” Maxon sorusuyla beni düşüncelerimden uyandırdı.
“Hayır, budalaca değil. Kafa karıştırıcı ama budalaca değil."
Birlikte gülümsedik. Fark ettim ki eğer Maxon, Iltea’nm gelecekteki kralı Maxon Schreave olmasaydı, kapı komşum ol-

masmı isteyeceğim, konuşmak isteyeceğim biri olurdu. Genzim temizledi. “Sanırım dolaşmaya devam etmeliye, “Evet, sem neyin bu kadar alıkoyduğunu merak eden bjr leydi olduğunu hayal ediliyorum.” j “Peki, ahbap, şimdi kiminle konuşmam gerektiğine da önerilerin var mı?”
Gülümsedim ve prenses adayımın kendini toparlayabil^ ğınden emin olmak için arkama baktım Toparlayabilmişti “Oradaki pembe kıyafetli, sarışın kızı görüyor musun? q Marlee. Tatlı, çok kibar, filmleri seviyor. Haydi git."
Maxon kıkırdadı ve o tarafa doğru yürüdü.
Yemek odasında geçen zaman sonsuzluk gibi gelmişti ama sal diri bir saatten sadece biraz daha fazla sürmüştü. Daha son rasında, kimsenin saraya giremediğini, sadece saray arazisine i girebildiğim öğrenmiştik. Muhafızlar, asiler ön kapılarına tuğ. lalar -saray duvarlarından sökülen tuğlalar- fıı latana ve camlara durmaksızın çürümüş yiyecekler atana kadar ateş etmemişlerdi.
Sonunda, iki adam kapılara fazlasıyla yaklaşmış, ateş edil mışve akabinde herkes kaçmıştı Eğer Maxon’ın teorileri doğruysa, bunların Kuzeyliler olduklarını tahmin edebiliyordum.
Saray sınırlarında araştırma yaptıkları için bir süre daha orada tıkılı kaldık Her şey gerektiği gibi olunca, odalarımın gönderildik. Marlee ile kol kola yürüdüm. Aşağı katta kendime hâkim olsam da saldırı beni biraz yormuştu ve kafamı dagıu j cak binlerinin olmasından mutluydum
“Yine de sana pantolonları verdi mi?’ diye sordu. Hemen t Maxon hakkında konuşmaya başlamıştım, sohbetlerinin nasıl | geliştiğini merak ediyordum.
“Evet. Bu konuda çok
cömert davrandı."
“Ödülün iyi huylu
olması büyüleyici."
“Gerçekten iyi huylu biri. Başına kötü şeyler geldiğinde daha

da lütufkâr oluyor." Kraliyet toplarına atılan bir tekme gibi, mesela.
“Ne demek istiyorsun?"
“Hiçbir şey.” Bunu açıklamak istemiyordum.
“Bugün siz ikiniz neler konuştunuz?" “Ee, bu
hafta onu görmek ister miyim diye sordu."
Kızardı.
“Marlee! Bu harika!”
“Hişşt!" diyerek etrafa bakındı ama kızların çoğu zaten merdivenlerden çıkmıştı. “Hayallere kapılmak istemiyorum."
Aniden konuşmaya başlayana dek bir süreliğine sessiz kaldık.
“Kimi kandırıyorum? O kadar heyecanlıyım ki buna zar zor katlanabiliyorum! Umarım beni kısa zamanda çağırır.”

“Eğer zaten teklif ettiyse, kısa zamanda peşine düşecektir. Demek istediğim, günlük ülkeyi yönetme işini bitirir bitirmez yani.”
Kahkaha attı. “Buna inanamıyorum! Yani, yakışıklı olduğunu biliyordum ama nasıl davranacağından emin değildim. Endişelerim onun... bilmiyorum, kendini beğenmiş filan olacağı
yönündeydi.”
“Ben de öyle. Ama o aslmda...” Maxon aslında nasıldı7 Biraz kendini beğenmişti fakat kendinden soğutacak kadar değildi. Tartışmasız bir prensti ama yine de çok... çok... “Normal."
Marlee artık bana bakmıyordu. Yürüdüğümüz sırada kendini gündüz düşüne kaptırmıştı. Kafasında canlandırdıklarının. MaxonTn sunabilecekleri olmasını umut ettim. Ve onun da Maxon’m istediği türde bir kız olmasını. Kapının önünde hafifçe el sallayarak ondan ayrılıp odama çekildim.
Kafamdaki Marlee ve Maxona dair düşünceler, kapımı açar açmaz yok oldular. Anne ve Mary. son derece huzur^ nen Lucy'nin üzerine eğilmişlerdi. Suratı yanaklarında^ ^ len gczyaşîarıyla kaplanmıştı; her zamanki hafif ürper ^ şiddetli titremelere dönüşmüş, tüm vücudunu sarsıyor^ ^
“Sakinleş artık Lucy, her şey yolunda," Anne, Lucyhjn madagımk saçlarını okşarken fısıldıyordu.
“Geçti artık. Kimse incinmedi. Güvendesin canım,** m sevgi dolu bir sesle konuşarak, titreyen ellerini uzatıyor^ ^
Konuşamayacak derecede şaşırmıştım. Bu Lucy'nin k' i mücadelesini gösteren, özel bir andı ve benim görmemem rekiyordu. Odamdan çıkmak için geriledim fakat LucyV ^ kalandım.
“Ü-ü-üzgünûm. Leydi, Leydi, Leydi...” diye kekeledi.
Di^ leri endişeli bakışlar atıyorlardı. "Kendine eziyet etme. İyi misin?” diye sorarak, kimsen^ ■>' görmemesi için kapıyı kapattım.
Lucy tekrar konuşmaya çalıştı ama kelimeleri bir araya ^

tiremedi. Gözyaşları ve titremeleri küçücük vücudunu ele çırmişti.
Anne, “Yakında iyi olacaktır hanımefendi.” diye aracı!« yaptı. “Birkaç saat sürüyor ama sessizlik çöktüğünde o da sakinleşıyor. Eğer durumu düzelmezse, hastane kanadına götürebiliriz.” Sesi aniden kısıldı. “Fakat Lucy böyle olsun istemez Eğer uygun olmadığınızı düşünürlerse, sizi çamaşır odalanndî ya da mutfakta saklarlar. Lucy hizmetçiliği seviyor.”
Anne’in sözlerini kimden sakındığını bilmiyordum. Hepimiz Lucy’nin etrafmdavdık ve bu durumda dahi olsa o kelimeleri net bir şekilde duyabilirdi.
“L-l-lütfen, hanımefendi. Istemıyorum-Iste-
İstemı..." dı>r konuşmaya çalıştı. “Hışşt.
Kimse seni ele vermeyecek,” dedim. Anne ve
Mary ye
baktım. “Onu yatağa yatırmama yardım edin"
Uç kişi olduğumuz için kolay olmalıydı fakat lucy sürekli kıvrandığı için kollan ve bacakları ellerimizden kayıyordu. Onu yerleştirmek için çok uğraştık. Üzerini örter ötmez, ya'3- gtn sağladığı rahatlık, kelimelerimize galip geldi. Lucy’nm titremeleri yavaşladı ve yatağın üstündeki gölgeliğe boş gözlerle bakmaya başladı.
Mary. yatağın kenanna oturarak mınldanmaya başladı, bu melodi, hastalandığında Maye baklalık yaptığım anlan hatırlattı. Anne’i bir köşeye, Lucy’nin işitebileceğinden uzağa çektim.
“Ne oldu7 Birileri içeri mi sızdı?” diye sordum. Eğer durum buysa, bana da söylenmesini beklerdim. Anne, “Hayır, hayır,” diyerek bana teminat verdi. “Ne zaman asiler gelse Lucy bu halde oluyor. Asilerden bahsetmek bile onu ağlatıyor. O...”
Anne, parlatılmış siyah ayakkabılara baktı, bana ne söylemesi gerektiğine karar vermeye çalıştı. Lucy’nin hayatına burnumu sokmak istemiyordum ama olanlan anlamak istiyordum. Derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı.

“Bazılarımız burada doğdu. Mary bu şatoda doğdu ve ailesi hâlâ buradadır. Ben yetimdim, hizmetkâr gerektiği için saraya alınmıştım." Sanki kendisini rahatsız eden geçmişe ait bu parçayı elbisesinin üzerinden söküp atabilirmiş gibi, elbisesini çekiştirdi. “Lucy saraya satılmıştı.”
“Satılmış mı7 Bu nasıl olabilir7 Burada hiç köle yok.’ “Teknik olarak, hayır yok ama bu pratikte olamayacağı anlamına da gelmez. Lucy'nin ailesi, annesinin ameliyatı için paraya ihtiyaç duymuş. Para karşılığında, hizmetlerini Üçlere sunmuşlar. Annesi asla düzelememiş, borçtan bir türlü kurtulamamışlar, bövlece Lucy ve babası uzun yıllar boyunca bu Üçlerle birlikte yaşamışlar. Anladığım kadarıyla, orada yaşamak ahırda yaşamaktan farksızmış. Ailedeki erkek çocuk, hoşlanmış ve bazen hangi sosyal sınıftan olduğunun b[r * mı olmadığını bilirim fakat Altı ile Üç arasındaki Uçurür^ büyük. Annesi oğlunun Lucy hakkındakı niyetini keşfecj ^ Lucy'yı ve babasını saraya satmış Geldiği günu hatırhy'^ Günlerce ağlamıştı Birbirlerine ümitsizce âşık olmuşlar ıj halde"

Lucy'ye baktım En azından, benim durumumda içio^j biri karar verecek konumdaydı Onun sevdiği adamı kayb^ noktasında yapacağı hiçbir şey yoktu.
“Lucy’nın babası ahırda çalışıyor. Çok hızlı ya da güçlü 4 ğil ama işine son derece bağlıdır Ve Lucy de bir hizmetçi s saçma geleceğini biliyorum ama sarayda hizmetçi olmak güt vericidir Biz ön saflarda yer alıyoruz. Bizim, hizmete ça*, insanların gözü önüne çıkabilecek kadar uygun, akıllı ve cı olduğumuza kanaat getirildi. İş pozisyonumuzu ciddiye,!, ve mantıklı yaklaşırız Eğer saçmalarsan, mutfağa koyulursa tüm gün parmakların çalışır ve bosbol kıyafetlerin olur v da odun kesersin veya bahçeyi tırmıklarsın. Hizmetçi olcu, azımsanacak bir şey değildir."
Kendimi aptal gibi hissettim. Hepsinin Altı olduğunu düşü nüyordum. Fakat bunun içinde bile sınıflar ve benim anlama dığım statüler vardı
“Ikı sene önce gecenin bir yarısı, saraya saldın düzenleni Muhafızların üniformalarını almışlardı ve herkesin aklı kanş mıştı. Öyle bir karışıklık vardı kı kimse kime saldıracağını)', da kımı koruyacağını bilmiyordu ve arada kaynayan insanlı oldu... Korkunçtu ”
Bunu düşünmek bile tüyler ürperticiydi. Karanlık, şaşkın- lık, sarayın devasa boyutu. Bu sabahla kıyaslarsak. Güneyi nn işine benziyordu
“Asilerden biri Lucy yi yakaladı.” Anne bir süreliğine gözlerini devirdi. Diğer cümlelerini kısık sesle söyledi.
“Yanlarında fazlaca kadın olduğundan emin değilim, eğer demek islediğimi anlayabilivorsanız “Ah."
“Ben kendi gözlerimle görmedim ama Lucy o adamın tepeden tırnağa pisliğin teki olduğunu söyledi. Sürekli suratını yaladığını söyledi.”
Bu düşünce karşısında Anne ürperdi. Midem ağzıma geldi, neredeyse kahvaltımı geri çıkaracaktım. Kesinlikle iğrençti ve Lucy gibi halihazırda korkmuş birinin, bu tarz bir saldırı

karsısında ne hale geleceğini anlayabiliyordum.
“Lucy’yi bir yerlere sürüklüyordu ve Lucy çıkarabildiği kadar yüksek sesle haykırıyordu. Bu hengâmede, çığlıklarım duymak zordu. Fakat köşeden başka bir muhafız fırladı; gerçek bir muhafızdı. Ateş etti ve adamı kafasının orta yerinden vurdu. Asi, Lucy’yi de birlikte çekerek yere yığıldı. Lucy kanla kaplanmıştı.”
Ağzımı kapattım. Minik, zarif Lucy’nin başından bunca olay geçtiğine inanamıyordum. Bu şekilde davranmasına şaşmamak gerekiyordu.
“Kesiklerine bakıldı ama kimse zihnine müdahale etmedi. Artık biraz gergin ama elinden geldiğince bu durumu saklamaya çalışıyor. Ve sadece kendisi değil, babasının da iyiliği için. Kızının hizmetçi olabilecek kadar iyi olması onu çok gururlandırıyor. Lucy. babasını hayal kırıklığına uğratmak istemiyor. Onu sakinleştirmeye çalıştık ama ne zaman asiler gelse, her şeyin daha beter olacağını düşünüyor. Bu sefer onu binlerinin götüreceğini, inciteceğini ya da öldüreceğini düşünüyor.
Elinden geleni yapıyor hanımefendi ama buna daha ne kadar dayanabilecek bilemiyorum.”
Yatakçı uzanan lucy'ye bakarak başımla onayladı^ çok erken olsa da gözlerim kapamış ve uykuya dalmışa ^ Günün geri kalan kısmım kitap okuyarak geçirdim 4 ve Mary zaten kirli olmayan şeyleri temizlediler. Lucy kerı "" gelene kadar sessiz kaldık.
Kendi kendime, eğer elimden gelirse, Lucy'nin bir daha böyle bir şey yaşamamasını sağlamaya söz verdim.

14. bölüm

Tahmin ettiğim gibi, evlerine dönmek isteyen kızlar, her şey normale döndüğünde fikirlerini değiştirmişlerdi. Kimlerin gitmek istediğini hiçbirimiz bilmiyorduk ama bazıları -özellikle

Celeste- kim olduklarını bulmak konusunda azimliydi. An itibarıyla yirmi yedi kızdık.
Krala göre, saldın öylesine önemsizdi ki duyurusunu yapmaya gerek bile yoktu. Diğer yandan, bu sabah kamera ekipleri çekim yapıyorlardı, bu nedenle bir kısmı canlı yayında gösterilmişti. Görünen o ki kral bu durumdan hoşnut değildi. Yaşadıklarımız, saraya bizim duymadığımız kaç saldın düzenlenmişti diye merak etmeme sebep olmuştu. Burada olmak tahmin ettiğim kadar güvenli değil miydi?
Silvia'ya göre, eğer saldın çok daha beter olsaydı, o zaman ailelerimizi arardık. Şu anki durumda ise ailelerimize mektup yazmamız söylenmişti.
İyi olduğumu, saldırının televizyonda olduğundan daha beter görünmüş olabileceğini ve kralm hepimizi güvenli bir yerde tuttuğunu yazdım. Benim için endişelenmemeleri gerektiğini ve onları özlediğimi de

ekleyip mektubu yardtmsever bir hizmetçinin eline bıraktım.
Saldırıdan sonraki gün olaysız geçmişti. Kadınlar Odası'na ^ dip, diğerlerine Maxon'ı övmeyi planlamıştım fakat Lucy'ni^ ^ kadar sarsıldığını gördükten sonra, odamda kalmayı tercih ett^ Ben yokken hizmetçilerimin kendilerini nasıl meşgul lerını bilmiyordum ama ben odadayken benimle kâğıt oyun|a oynadılar ve muhabbetimize bir tutam dedikodunun sızmas^ sağladılar.

Sarayda gördüğüm her düzine insana karşılık, arka plari(j. onlara yardım eden yüzlerce kişinin olduğunu öğrendim. ^ çıları ve çamaşırcıları biliyordum ama tek işleri camlan temu tutmak olan insanlar da vardı Hepsini temizlemek tam bir haf lalarını alıyordu ama o süre sonunda toz bir yolunu bulup $a rayın duvarlarından taşarak temiz camlara yapışıyordu ve tek rar temizlenmeleri gerekiyordu. Ayrıca, bir yerlerde saklanan kuyumcular vardı, aileye ve hediye edilmek üzere ziyaretçile- rıne mücevherler yapıyorlardı, satmalmacılar ve terzilerse kraliyet ailesini -ve şimdi de bızı- kusursuzca giyindiriyorlardı.

Başka şeyler de öğrendim. En sevimli buldukları muhafız- ları ve baş hizmetçinin, tatil günlerinde düzenlenen partilerde tüm hizmetkârların giymesi için tasarladığı korkunç yeni el- bıseyı. Saraydaki bazı kişilerin Seçilmiş kızlar arasında kimin galip geleceği üzerine bahse girdiklerini ve benim en popüler on kız arasında yer aldığımı. Aşçılardan birinin bebeğinin, felaket derece hasta olduğunu kı bunu anlatırken Anne'in gözlerim yaşarmıştı. Yakın bir arkadaşıymış ve aslında bu kadın ile kocası uzun süredir çocukları olmasını bekliyorlarmış.

Onları dinleyip, söylemeye değer sözlerim olduğunda muhabbete katılıyordum; aşağı katın bundan daha eğlenceli olmadığını sandığımdan, yanımda olduklarına seviniyordum, Odamdaki hava sakın ve mutluluk doluydu.

O gün öylesine güzeldi ki bir sonraki gün de odamda kaldım gu sefer, hem hole hem de balkona açılan kapılan açtık ve ılık hava içeri dolarak bizi sarmaladı. Hava, Lucy ıçm de harikalar

yaratmıştı, acaba ne sıklıkta dışarı çıkabiliyor diye merak etnm
Anne, bu durumun -onlarla birlikte oturmamın, kapılar açıkken oyunlar oynamamın- yersiz olduğuyla ilgili bir yorumda bulundu ama neredeyse anında bu düşüncesinden vazgeçti Beni, olmam gerektiği şekilde tam bir Leydi gibi hissettirmeye çalışma fikrini aşmış gibiydi.
Tam da bir kart oyununun ortasındayken, gözüm bir siluete takıldı Maxon'dı, açık kapının önünde dikilmişti, eğleniyor gibi görünüyordu. Gözlerimiz buluştuğunda, suratındaki ifadeden ne işlere kalkıştığımı sorguladığını anlayabiliyordum. Ayağa kalkıp gülümsedim ve yanına yaklaştım.
Anne, prensin kapıda olduğunu fark edince, "Ah, yüce Tanrım," diye mırıldandı. Anında kartlan dikiş nakış sepetine fırlatarak ayağa kalktı ve Mary ile Lucy de onu takip etti.
Maxon "Leydiler," dedi.
Anne dizlerini bükerek, "Majesteleri," dedi.
"Ne büyük bir onur, efendim." Maxon,
"Benim için de öyle," derken gülümsüyordu.
Hizmetçiler gurur duyarak birbirlerine baktılar. Bir an hepimiz sessiz kaldık, ne yapacağımızdan tam olarak emin otamıyorduk
Mary aniden patladı. "Biz de tam gidiyorduk."
Lucy, "Evet! Doğru," diye ekledi. "Biz... aa.. sadece..." Yardım istercesine Anne'e baktı.
Anne durumu toparlayarak, "Leydi Amerıca'mn Cuma günü giyeceği elbiseyi tamamlayacaktık," dedi. Mary, "Doğru," dedi. "Sadece iki gün kaldı."
Yüzlerinde kocaman tebessümlerle, etrafımızdan dolaşarak odadan ayrıldılar
Maxon kızları gözleriyle rakip ederek, "Sızı işinizden ahfo mak istemem," derken tutumlarından kesinlikle etkilenmiş Koridora çıktıklarında, garip, ürkek selamlar verdiler aceleyle yürüyüp gittiler. Köşeyi döndükleri anda Lucy'nlrı ^ kırtıları koridorda yankılandı ve hemen ardından Anne'in ke km htşştleri duyuldu.

Maxon, odama gınp, mekânı incelerken
“Gerçek bir ekıb var," dedi. Gülümseyerek,
“Ayaklarımın yere basmasını sağlıyorlar" ^
cevap verdim.
“Seni önemsedikleri ortada. Bu zor bulunur.” Odama bak mayı kesti ve bana döndü. “Odanın bu şekilde olacağım <fc şünmemiştım.”
Kolumu havaya kaldırıp, geri saldım. “Bu aslında benim odam değil, değil mi? Sana ait ve ben sadece ödünç alıyorum- Surat yapu. “Sana değişiklikler yapılabileceğini kesinlikle söylemişlerdir? Yeni bir yatak, farklı bir boya.”
Omuz silktim. “Bir kat boya burayı benim odam yapmat Benim gibi kızlar, mermer zeminli evlerde yaşamazlar," diye espri yaptım.

Maxon gülümsedi. “Evindeki odan nasıl?”
“Hımm... Aslında ne için gelmiştin?" diye lafı çevirdim. “Ah! Aklıma bir fikir gelmişti.” “Ne hakkında?"
“Eh,” diye başladı, odada yürümeye devam ediyordu. "Seninle, diğer kızlarla olduğu türden bir ilişkimiz yok, bu yüzden, belki de bizim... alternatif bir iletişim yolumuz olmalı.' Aynamın önünde durdu ve ailemin fotoğraflarına baktı. “Küçük kız kardeşin tıpkı sana benziyor,” derken, bu keşfi onu eğlendirmiş gibiydi.
Odamın derinliklerine doğru yürüdüm. “Bunu sıkça duya rız. Alternatif iletişim derken neyi kast ediyorsun7"
Maxon fotoğraflara bakmayı bitirip arka taraftaki piyanoya yöneldi. “Bana yardım etmen gerektiğinden, arkadaşım filan olarak," bana dik dik bakarak devam etti, “belki de hizmetçilerle gönderilen geleneksel notlara ve buluşmalar içir, verilen resmi davetiyelere bel bağlamamalıyız. Resmiyeti en aza irdirecek bir şey düşünüyordum."
Piyanonun üzerindeki nota defterini aldı. “Bunlan sen mi ?"
“Hayır, onlar buradaydı. Çalmak istediğim herhangi bir parçayı ezberden çalabilirim.”
Kaşlarını kaldırdı. “Etkileyici." Açıklamasını bitirmeden, yanıma geri geldi.
“Lütfen sağı solu karıştırmayı kesip, fikrini tamamlayabilir misin?”
Maxon içini çekti. “İyi. Düşündüğüm, ikimizin ortak bir işareti ya da başka bir şeyi olabileceği yönündeydi, birbirimizle iletişime geçebileceğimiz ama diğer kimsenin anlayamayacağı türden. Belki burunlarımızı ovuşturabiliriz, ne dersin?" Maxon, parmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi.
“Sanki burnun görevini yerine getirmiyormuş gibi duruyor Hoş değil.”
Bana şaşkın şaşkın bakıp kafasını salladı. “Pekâlâ. Belki de

parmaklarımızı saçımızdan öylesine geçiririz."
Neredeyse anında kafamı sağa sola salladım. “Saçım neredeyse her zaman tokalarla tutturulmuş durumda oluyor. Parmaklarımı arasından geçirmen imkânsıza yakm. Ayrıca, ya tacını takıyorsan ne olacak? Kafandan düşürürsün."
Düşünceli bir şekilde, parmağım bana doğru salladı. “Harika bir nokta. Hımmm.” Beni geçti, düşünmeye devam etti ve yatağımın yanındaki masada durdu. “Kulağım çekmeye ne dersin?”
Düşündüm. “Hoşuma gitti. Gizlenecek kadar basit aw kadar sıkça yapılıyor ki başka bir manaya da çekebilir^ u 5 gımızı çekelim, o halde.”
Maxon’m dikkati bir şeye takılmıştı ama bana döner^ lûmsedi. “Onayladığına memnun oldum. Beni görmek ginde, sadece kulağını çek ve ben müsait olur olmaz J gelirim. Muhtemelen akşam yemeğinden sonra," diye s<w tamamlarken omzunu silkti.
Benim ona gidip gidemeyeceğimi soramadan önce, elinde kavanozumla birlikte yürümeye başlamıştı. “Bu da yin nesi?"
İçimi çektim. “Korkarım ki açıklayamayacağım.”
Cuma günü geldi çattı ve yanında Ilîda Başkent Raporunu ^ birlikte getirdi. Bizden beklenen,en azından bu hafta tek yap mamız gereken orada oturmaktı. Saat beşte gidip, bir saat k dar oturup, akabinde akşam yemeğine geçebilirdik.
Anne, Mary ve Lucy, beni giydirirken özellikle dikkatli da\-. randılar. Elbise, koyu mavi, neredeyse mora yakm bir tondaydı Kalçalanma tam oturuyor, arkamda yumuşacık saten dalgalar halinde yayılıyordu. Bu kadar güzel bir elbiseye dokunduğum inanamıyordum. Sırtımda düğmeler vardı ve hizmetçilerim saçıma inci taneleri ile bezeli tokalar takmışlardı. Minik, inci küpeler ve incecik bir telin üzerine dizilmiş incilerden oluşan öyle bir kolye eklediler ki inciler vücudumun üzerinde kendi başîanru duruyoriarmış gibi görünüyordu; artık tamamen hazırdım.

Aynaya baktım. Hâlâ kendime benziyordum. Yüzümün şu ana kadar gördüğüm en güzel haliydi ama yine de kendimi tanıyabiliyordum. Adımın kurada çekildiği andan beri, tanınmayacak bir hale geleceğim diye korkuyordum; kat kat makyajın ve mücevheratın altında öylesine kaybolmuş olacaktım
kı kendimi bulabilmek için haftalarca kazı çalışması yapmam gerekecekti Şu ana kadar, hâlâ America'ydım
Kendime yakışır bir şekilde, saraydan mesajların kaydedildiği odaya giderken terlediğimi fark ettim. On dakika önceden orada olmamız gerektiği söylenmişti. On dakika benim için on beş dakika demekti. Celeste gibi biri için ise üç dakika demekti Yanı, kızların bir araya gelmesi zaman aldı.
Etraf insan kaynıyordu, çekim setine son dokunuşlarını yapıyorlardı, şu anda Seçilmişler için

yerleştirilmiş koltuklarla doluydu Senelerce Raporu izlediğim için tanıdığım konsey üyeleri de buradaydı; ellerindeki metinleri okuyor ve kravatlarını düzeltiyorlardı. Seçilmişler kalabalığıysa aynalardan ken- dilerine bakıyor ve pahalı kıyafetlerini çekiştirip duruyorlardı Her yer hareket halindeydi.
Döndüm ve Maxon'ın hayatına kısaca göz attım. Annesi, güzel Kraliçe Amberly, dağılmış birkaç tutam saçı yerine yerleştiriyordu. Maxon ceketini düzeltip ona bir şey söyledi. Kraliçe onayladığını belli edecek şekilde kafasını salladı ve Maxon gülümsedi Biraz daha uzun süre izleyebilirdim ama Silvıa, tüm haşmetiyle, beni yenme götürmek üzere gelmişti.
"Sadece basamaklara doğru gidin Leydi America," dedi. "İstediğiniz yere oturabilirsiniz. Bilginiz olsun diye söylüyorum, kızların çoğu ön sırayı kaptılar bile." Benim için üzülmüş gibiydi, sanki kötü bir haber venyordu.
"Ah, teşekkür ederim," dedim ve mutlulukla gidip, arka tarafta bir yere oturdum.
Küçük basamaklara dar bir elbise ve böylesıne ayağımı sıkan ayakkabılarla çıkmaktan hoşlanmamıştım. (Bu ayakkabılar gerçekten gerekli miydi? Kimse ayaklarımı görmeyecekti bile) Fakat başardım. Marlee'nın içeri girdiğini gördüğümde gülümseyip, el salladım ve o da gelip, lam sağıma oturdu İkin- ci sıradaki bir yere değil de benim yanıma oturması benim k çok anlamlıydı. Sadık biriydi. Harika bir kraliçe olurdu. ^ Elbisesi muhteşem bir sarı tonundaydı. Sarı saçları ve o,-, şın öptıigü teniyle, sanki odaya ışık saçıyor gibiydi.
"Marlee, elbisem sevdim. Harika görünüyorsun!"
"Ah, teşekkür ederim." Kızardı. "Biraz abartılı olacağım^ şünmüştüm."
"Hiç de değil! Bana güven, üzerinde mükemmel duruyor"
"Seninle konuşmak istemiştim ama ortalarda yoktun Yan konuşabilir miyiz sence?" diye fısıldadı.
"Tabii ki. Kadınlar Odasında, olur mu? Yarın
Cumartes» diye aynı şekilde fısıldadım. Heyecanla
"Peki," dedi.

Tam önümüzde oturan Amy arkasını döndü. “Sanırım toka larım düşüyor. Bakabilir mısınız?”
Tek kelime etmeden, Marlee ince parmaklarım Amy’nin buklelerinde gezdirdi ve düşmek üzere olan toka var mı diye kontrol etti. “Şimdi daha ıyı mı?”
Amy ıç çekti. “Evet, teşekkür edenm.”
Zoe, “America, dişimde ruj mu var?” diye sordu. Soluma doğru döndüm ve manyak gibi gülümseyerek, ağzındaki tüm incilerim gösterdiğim gördüm.
“Hayır, iyisin,” diye cevapladım, Marlee’nın de başıyla onayladığım gözümün ucuyla görebiliyordum. Zoe, “Teşekkürler. O nasıl bu kadar rahat olabiliyor?" diye sorarken, ekipten biriyle konuşan Maxon’ı işaret ediyordu Akabinde eğildi, başını bacaklarının arasına aldı ve kontrollü netes alıp vermeye çalıştı.
Marlee ile birbirimize baktık, gözlerimiz neşeyle açılmıştı, kahkahalarımızı tutmaya çalıştık Zoe’ye bakarken zor oluyordu, bu nedenle odayı inceledik ve diğerlerinin kıyafetleri hakkında konuştuk. Birkaç kız baştan çıkarıcı kırmızılar ve carili yeşiller içindeydi, kimse mavi giymemişti. Olivia, turuncu giyecek kadar ileri gitmişti. Modadan pek anlamadığımı söyle- mek yalan olmaz ama Marlee ile ikimiz, birinin onu kıyafeti konusunda uyarması gerektiğini düşündük. Bu renk, teninin yeşilimsi görünmesine sebep olmuştu.
Kameralar çekime başlamadan iki dakika önce, kızı yeşil gösterenin elbisesi olmadığını keşfettik. Olivia en yakınında duran çöp kovasının içine gürültülü bir şekilde kustu ve yere yığıldı. Silvıa hemen yetişti, kızın terini silip, bir yere oturtmaya çalıştıklarında kargaşa yaşandı. Ayaklarının ucuna, ne olur ne olmaz diye bir kap konarak, arka sıralarda bir yere oturttular.
Bariel de onunla aynı sıradaydı. Oturduğum yerden, zavallı kıza ne dediğini duyamıyordum ama görünen o ki yarımdayken bir olay daha çıkarırsa, Bariel kızı incitmeye hazırdı.

Maxon'm gördüğünü ya da gürültüyü duyduğunu tahmin ediyordum ve tepkisini ölçmek için ona doğru bakmıştım. Fakat o kargaşaya bakmıyordu; bana bakıyordu. Hızlıca -o kadar hızlıydı ki başkasının gözüne sadece kaşınıyor gibi görünebilirdi- Maxon uzandı ve kulağını çekti. Ben de hareketi tekrarladım ve ikimiz de farklı yönlere döndük.

Bu akşam, yemekten sonra, Maxon odama uğrayacağı için heyecanlıydım.

Aniden milli marş çalındı ve odadaki minik ekranlarda milli arma göründü. Daha dik oturmak için kıpırdandım. Tek düşünebildiğim, ailemin beni bu akşam görecek olmasıydı ve gurur duymalarını istiyordum.

Kral Clarkson sahnede, saraya yapılan kısa ve başarısız saldırıyı anlatıyordu. Ben buna başarısız diyemezdim. Çoğumuzun ödünü patlatmıştı. Duyuru ardma duyuru yapıldı; dediklerini anlamaya

çalışıyordum fakat zordu. Bunları, rahat bir koltukta, patlamış mısır dolu kaplar ve ailemin yaptıgt y0ru Iar eşliğinde izlemeye alışkındım. Duyuruların çoğu asilerle bağlantılıydı, belli başh 0jayj nn suçunu omuzlarına yüklüyorlardı. Summer'da inşa edile yolların yapımı asiler nedeniyle gecikmişti, Atlin'deki yerel po lisîerden birkaçı vurulmuştu, çünkü St. George'daki asilerin neden olduğu bir kargaşayı gidermek için görevlendirilmişler di. Bu olayların olduğundan haberim yoktu. Büyürken görüp duyduklarımdan sonra, saraya geldiğimden beri öğrendikle' rim, asiler hakkında bildiklerimizi sorgulatıyordu. Belki ben anlamıyordum fakat likada olan her yanlıştan onların sorum lu tutulamayacaklarını düşünüyordum.

Sonra birden, sanki yoktan var olmuş gibi, Gösteri Ustası'nm takdimiyle beraber Gavril sete adım attı. "Herkese iyi akşamlar. Bu gece özel bir duyurumuz var. Seçim bir haftadır sürüyor ve sekiz leydi evlerine dönerek, geriye Prens Maxon'm seçeceği yirmi yedi güzel kadın bıraktılar Gelecek hafta, ne yapıp edip, Ilka Başkent Raporunun büyük kısmını bu muhteşem genç kadınları tanımaya ayıracağız."

Almmda ter damlacıklarının biriktiğini hissettim. Burada otur ve hoş görün... Bunu yapabilirdim. Fakat sorulara cevap vermek? Bu küçük oyunu kazanamayacağımı biliyordum; sorun bu değildi. Tüm ülkenin önünde bir moron gibi görünmeyi gerçekten, gerçekten istemiyordum.

Gavril, "Leydilere geçmeden önce, günün adamıyla vakit geçirelim. Bu akşam nasılsınız Prens Maxon?" diyerek, sahneyi uzun adımlarla geçti. Maxon tuzağa düşürülmüştü. Mikrofonu ya da önceden hazırladığı cevaplan yoktu.

Gavril'in mikrofonu Maxon'm suratına uzanmadan hemen önce, ona bakarak göz kırptım. Bu ufacık hareket onu gûlüm-setmeye yetmişti.

"Çok iyiyim Gavril, teşekkür ederim"

"Şu ana kadar size eşlik edenlerden memnun musunuz7"

“Evet! Bu leydileri tanımak benim için bir zevkti *
Gavril, “Hepsi göründükleri gibi tatlı, nazik leydiler mı7' diye sordu. Maxon cevap vermeden önce, vereceği cevap beni gülümsetti. Çünkü ne diyeceğini biliyordum... Bir anlamda
“Hımm...” Maxon, Gavril’in ardından bana baktı “Neredeyse hepsi.”
Gavril, “Neredeyse mi?" diye sorarken şaşkındı Bize döndü “Orada binleri yaramazlık mı yapıyor yoksa?”
Çok şükür kızların hepsi kıkırdadılar, ben de uyum sağladım Küçük hain!
Gavril, Maxon’a “Bu kızlar, o kadar da tatlı olmayan neler yapmışlar acaba?" diye sordu.
“Ah, pekâlâ, anlatayım.” Maxon bacak bacak üstüne attı ve sandalyesine rahatça yerleşti. Şu ana kadar gördüğüm en rahat halıydı, orada oturmuş benimle dalga geçiyordu Bu yönü hoşuma gitmişti. Keşke daha çok ortaya çıksaydı. “Aralanndan biri, ilk tanıştığımızda bana olanca gücüyle bağırmıştı. Sert bir şekilde azarlanmıştım."
Maxon’ın kafasının üzerinden, kral ve kraliçe birbirlerine bir bakış attılar. Onlar da bu hikâyeyi ilk kez duyuyor gibiydiler Yanımdaki kızlar birbirlerine bakıyorlardı, kafaları karışmıştı Marlee konuşana kadar olanları anlamadım.
“Büyük Odada’da ona bağıran birini hatırlamıyorum Sen hatırlıyor musun?”
Maxon, ilk buluşmamızın sır olarak kalması gerektiğini unutmuş gibiydi. “Sanırım komik olması için abartıyor. Ona bazı ciddi sözler söyledim. Sanırım benden bahsediyor ”
Gavril, “Azarlama mı, dediniz? Ne için olabilir ki?” diye devam etti
“Açıkçası, pek emin değilim. Sanırım ev özlemi içindi. Bu nedenle, onu affettim, tabii ki.” Maxon o anda
^ hat ve gevşemiş bir haldeydi, sanki Gavril odadaki tek kişiyi Daha sonra ona ne kadar harika bir iş çıkardığını söyJeye tim.
“Yanı hâlâ bizimle birlikle, öyle mi?" Gavril, sırıtarak kızi3 ra baktı ve daha sonra suratını prense çevirdi. Maxon, “Ah, evet

Hâlâ burada," derken gözlerini Gavril'ln suratından ayırmıyordu “Ve onu uzunca bir süre daha burada tutmayı planlıyorum

15. bölüm

Akşam yemeği tam bir hayal kırıklığıydı. Bir sonraki hafta hizmetçilerime. elbisemi dikerken yemek yememe yetecek kadar bol yapmalarını söyleyecektim.
Odamda Anne. Mary ve Lucy elbisemi çıkarmak için bekliyorlardı fakat bir süre daha içinde durmam gerektiğini açıkladım. İlk önce Anne anlamıştı -Maxon’ın beni görmeye geleceğini- çünkü bu dar

kıyafetten bir an önce çıkmak istiyordum.
Mary biraz fazla umuda kapılarak, “Bu akşam daha geç saatlere kadar kalmamızı ister misiniz? Sorun değil.” dedi. Maxonm bu sabahki ziyaretinde yaşanan faciadan sonra, en iyisinin onlan olabildiğince erken göndermek olduğuna karar vermiştim. Ayn- ca, o gelene kadar beni izlemelerine de dayanamazdım. “Hayır, hayır. İyiyim. Eğer elbiseyle ilgili bir sorun yaşarsam. zili çalarım."
Gönülsüzce kapıdan dışarı çıktılar ve Maxon’ı beklemem için beni yalnız bıraktılar. Ne zaman geleceğini bilmiyordum ve bir kitaba başlayıp, yanda kesmek ya da piyanoya oturup, hop diye aniden kalkmak istemiyordum. Sonunda kendimi yatağa uzanıp, beklerken buldum. Düşüncelere daldım. Marîee’yi ve nezaketini düşündüm. Fark ettim ki çok ufak detaylar hariç.
onun hakkında çok az şey biliyordum. Yine de bana karşı oları davranışlarının yapmacık olmadığına inanıyordum. Ardın^ tepeden tırnağa yapmacık olan kızları düşündüm. Maxon ara daki farkı görebilir mi diye merak ettim.
Maxon’ın kadınlarla olan deneyimi, aynı anda hem çok he^ az görünüyordu. Yeterince beyefendiydi fakat çok yakınlaşt^ zaman, işler çığırından çıkıyordu. Bir leydiye nasıl davranması gerektiğini biliyor fakat flört ettiği kıza nasıl davranması ge rektiğini bilmiyor gibiydi.
Aspen’in
tam zıttıydı.
Aspen.
Adı, yüzü, anısı beni aniden öylesine vurdu ki zihnimde anlamlandıramadım. Aspen. Şu anda ne yapıyordu acaba? Ca- rolina için sokağa çıkma yasağı vakti yaklaşıyordu. Şu anda çalışıyor olmalıydı, bugün işi varsa tabii. Belki de Brenna ile dışarıdaydı ya da ayrıldığımızdan beri kiminle vakit geçirmeye karar verdiyse onunla. Bir yanım bilmek için can atıyordu.. Diğer yanımsa düşüncesine bile dayanamıyordu.
Kavanozuma baktım. Elime aldım ve kuruşun içinde

döndüğünü hissettim; ne kadar da yalnızdı. "Ben de öyleyim," diye fısıldadım. “Ben de.”
Bunu saklamak aptalca mıydı? Her şeyi geri vermiştim, o halde neden tek bir kuruşu saklıyordum ki? Geride elimde kalan tek şey bu muydu? Bir gün kızıma, kimsenin hakkında hiçbir şey bilmediği ilk erkek arkadaşımı anlatmak için göstereceğim, kavanoz içinde tek bir kuruş?
Endişelerimin üzerinde uzun uzun duramadım. Sadece birkaç dakika sonra, Maxon’ın kapıya sertçe vuruşu duyuldu Kendimi kapıya koşarken buldum
Kapıyı ardına kadar açtım, Maxon beni
gördüğü için şaşırmıştı. Hizmetçilerin
nerelerde?” diye sorarken, odamı
gözden geçiriyordu “Gittiler Akşam
yemeğinden dönünce onları
gönderiyorum *
“Her gün mü?"
“Evet, tabii ki. Kıyafetlerimi tek
başıma da çıkarabilirim,
teşekkürler."
Maxon kaşlarını kaldırıp gülümsedi. Kızardım Cümlenin
bu şekilde anlaşılmasını istememiştim. “Üstüne bir şal al.
Dışarısı serin.”
Koridordan geçtik. Düşüncelerim nedeniyle biraz dikkatim dağınıktı ve şu ana kadar, Maxon’m muhabbet başlatma konusunda harika olmadığını öğrenmiştim Neredeyse anında koluna girmiştim, gerçi. Bu konulara alışkan olduğum için memnundum.
“Eğer hizmetçilerini yanından uzaklaştırmak konusunda ısrarcıysan, kapına bir muhafız dikmek zorunda kalacağım," dedi.
“Hayır! Etrafımda bebek bakıcısı istemem."
Kıkırdadı. “Dışarıda olacak. Orada
olduğunu bile bilmeyeceksin "

“Bilirim,” diye şikâyet ettim.
“Varlığını hissederim "
Maxon yalandan içini çekti. Tartışma beni öylesine meşgul ediyordu ki tam önümüzden geçene kadar fısıltılarını duymadım Celeste, Emmica ve Tiny bizi geçerek, odalarına doğru
yöneldiler
Maxon hafifçe kafasını eğerek, “Leydiler," dedi Sanırım kimsenin bizi birlikte görmeyeceğim düşünmek saçmaydı Suratımın yandığını hissettim ama nedeninden emin değildim Kızların hepsi eğilerek selam verdiler ve yollarına devam ettiler Merdivenlerden inerken omzumun üstünden onlara doğ-ru baktım Emmıca ve Tiny meraklı görünüyorlardı. DakikaJar sonra gördüklerim diğerlerine anlatacaklardı. Yarın kesinli!^ sıkıştırılacaktım. Celeste bakışlarıyla hançerler fırlatıyor gibiyi Ona karşı şahsi bir yanlış

yaptığımı düşündüğünden emindim Döndüm ve aklıma ilk geleni söyledim.
“Sana saldırı yüzünden gerilen kızların sonunda saraya kalacağını söylemiştim.” Kimin gitmek istediğini tam olarak bilmiyordum ama dedikodular Tiny’nin onlardan biri oldu, ğunu söylüyordu. Bayılmıştı. Bırileri de Bariel’ı söyledi fakat yalan olduğunu biliyordum. İlk önce soğuk, cansız ellerinden kraliyet tacını çekip almanız gerekirdi.
“Ne kadar rahatladığımı hayal edemezsin.” Kulağa samimi geliyordu.
Nasıl cevap vereceğimi düşünmek zaman aldı, çünkü bu beklediğim gibi bir tepki sayılmazdı ve düşmemeye yoğunlaş, mıştım Birine tutunurken nasıl merdivenlerden aşağı inmem gerektiğini de bilmiyordum. Yüksek topukların pek yardımı dokunmuyordu. En azından ayağım kayarsa Maxon beni yakalardı.
İlk kata vardığımızda ve normal yürümeye başladığımda, “Faydası dokunur diye düşünmüştüm,” dedim. “Demek istediğim, tüm bu kızlar arasından bir kişiyi seçmek zor olmalı. Eğer içinde bulunduğun bir durum senin için birilerini elese, her şey daha kolay olmaz mıydı?”
Maxon omuz silkti. “Sanırım olurdu. Fakat seni teinin ederim ki hiç de öyle hissettirmedi ” İncinmiş gibi duruyordu. ‘İyi geceler beyler" diyerek, hiç tereddüt etmeden bahçe kapısını açan muhafızları selamladı Belki de Maxoriın teklifini kabul edip, dışarıyı tercih ettiğimi bilmelerini sağlamalıydım. Bu kadar basit bir şeklide kaçıverme fikri çok cezbediciytk.^
Beni, sarayın ışıklarım seyredebileceğim şekilde banİB*^- zım bankımıza- oturturken, “Anlamıyorum," dedim Vücudu dıger yana dönük bir şekilde oturdu, böylece bir şekilde karşı karşıya oturuyor gibiydik. Konuşmak için rahat bir yoldu Paylaşmak konusunda tereddüt ediyor gibiydi fakat nefes alıp konuştu. “Belki de bazı risklere değdiğimi düşünerek, kendimi pohpohluyordum. Bunu başka birinin yapmasını is-

temiyordum!" diye açıkladı. "Bunu demek istemedim. Bu sadece.. Bilmiyorum. Benim riske soktuğum onca şeyi görmüyor musun?"
"Hımm, hayır. Burada, sana öğüt verebilen ailenlesin ve hepimiz de senin takvimine göre yaşıyoruz. Hayatınla ilgili her şey değişmeden duruyor ve bizim hayatlarımız tek bir gecede değişti Ne gibi bir risk alıyor olabilirsin ki?"
Maxon şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibiydi.
"America, bir ailem olabilir fakat sen ilk kez biriyle buluşmaya çalıştığında, ebeveynlerinin izlemesinin ne kadar utanç verici olduğunu hayal et. Ve sadece ebeveynlerin de değil... tüm ülkenin! Daha beteri, bu normal türde bir flört de değil.
Ve benim takvimime göre yaşamak mı? Ben sizinle birlikte değilken, bölükleri organize ediyorum, kanunlar koyuyorum, bütçeleri mükemmelleştiriyorum... Bugünlerde de tek başıma-yım, babam, onun deneyimlerine sahip olmadığım ıçm, aptalca sendelerken beni izliyor. Ve onun yapmayacaklarını mecburen yaptığımda, gelip hatalarımı düzeltiyor. Ve ben tüm bu işlen yapmaya çalışırken, sadece sizi - yani kızları- düşünüyorum. Heyecanlıyım ve hepinizden çekiniyorum!"
Ellerini, şu ana kadar gördüğümden daha çok kullanıyor, havada sallıyor ve saçında gezdiriyordu.
"Ve sen hayatımın değişmediğini düşünüyorsun? Aranızdan birinin ruh eşim olması ihtimalinin ne kadar yüksek olduğunu düşünüyorsun? Eğer şanslıysam, bana hayatımızın sonuna dekkatlanabilecek birini bulabilirim. Ya sırf bir tür elektrik a!^ dığtm için onu şimdiden evine yolladıysam? Ya beni karşı]^, gımız ilk aksilikte terk edecekse? Ya hiç kimseyi bulamazsa^ O zaman ne yaparım America?"
Konuşması başlarda asabi ve hararetliydi fakat sonurnja sorduğu sorular artık cevabını bilmedikleriydi. Gerçekten ög renmek istiyordu: Ya buradaki kimse onun biraz olsun sevebj lecegi gibi değilse ne yapacaktı7 Gerçi bu onun en büyük endi şeşi değildi; onu kimsenin sevemeyeceğinden daha çok endiş,

ediyordu.
“Aslında Maxon, bence sen
burada ruh eşini bulacaksın
Ciddiyim."
“Gerçekten mi7” Bu tahminin üzerine, sesi umutla dolmuşa
“Kesinlikle.” Tek elimi omzuna koydum. Bu dokunuşla bile rahatlamış gibiydi. Acaba insanlar ona ne sıklıkla dokunuyor diye merak ettim. “Eğer hayatın dediğin kadar karışıksa, o kişi de burada bir yerlerde olmalı. Deneyimlerime göre, gerçek aşk genellikle en münasebetsiz olanıdır.” Suratımda zayıf bir tebessüm oluştu.
Bu sözleri duyunca mutlu olmuştu ve ben de teselli bulmuştum. Çünkü bunlara inanıyordum. Ve eğer ben kendi aşkıma sahip olamıyorsam, yapabileceğim en iyi şey Maxon'maşkı bulmasına yardım etmekti. “Umanm Marlee ile anlaşırsınız. İnanılmaz derece tatlı biri."

Maxoriın suratında tuhaf bir ifade
vardı. “Öyle görünüyor." “Ne?
Tatlılık kötü bir şey mi?"
“Hayır, hayır.
Tatlılık iyidir."
Konuyu
açıklamadı.
“Ne arayıp duruyorsun?” diye aniden sordu.
“Ne7”“Gözlerini lek bir noktada sabitlemeyi başaramıyor gibisin. Dikkatini bana verdiğini görebiliyorum fakat bir şey arıyor gibisin.”
Haklı olduğunu fark ettim. Kısa konuşması boyunca, bahçeyi, pencereleri hatta duvarlarla çevrili kuleleri bile taramıştım Paranoyaklaşıyordum.
“İnsanlar... Kameralar...” Geceye
göz atarken kafamı saga sola
salladım.
“Yalnızız. Sadece kapıda bir muhafız var." Maxon, sarayın lambalarının altındaki yalnız figürü işaret etti. Haklıydı, kimse bizi takıp etmemişti ve pencerelerin hepsi aydınlık fakat boştu Gözlerimle taradığımda zaten görmüştüm fakat onaylanmasına! yardımı dokundu.
Biraz rahatladığımı hissettim.
İnsanların seni izlemesini
sevmiyorsun, değil mı?" diye
sordu.
“Hayır, cidden. Radarların dışında kalmayı severim. Ben buna alışkınım.” Altımdaki mükemmel taşın üzerine kazınmış motifleri ellerken, gözlerine hiç bakmıyordum.
“Buna uyum sağlaman gerekiyor. Buradan aynldıgında, hayatının sonuna kadar gözler üzerinde olacak. Annem, birlikte Seçim’den geçtiği kadınlardan bazılarıyla hâlâ konuşuyor. Önemli kadınlar olarak görülüyorlar. Hâlâ.”
“Harika,” diye inledim. “Eve gitmeye sabırsızlanmam içm bir neden

daha.”
Maxon’ın suratı özür diler gibiydi fakat başka tarafa bakmam gerekiyordu. Bu aptal yarışmanın nelere mal olduğu, asla kendi düşüncemle normal olmayacağım bana bir daha hatırlatılmıştı Adıl görünmüyordu...
Fakat yine de kendimi toparladım. Hıncımı Maxon’dan çıkarmamalıydım. O da bizim kadar mağdurdu, gerçi çok farklı bir şekilde. İç çekip tekrar ona baktım. Sanki bir karar ver>) gibi surat: ciddiydi. "America, sana kişise) bir şey sorabilir miyim?”
“Belki' diye lafı çevirdim. Bana kuru bir gülümseme derdi.
“Sadece... yani burayı pek sevmediğini görebiliyorum jç rallardan, yarışmadan, ilgiden, kıyafetlerden nefret ediy0rs, ve... ee. hayır, yemekleri seviyorsun." Gülümsedi. Ben dç ^ lümsedim. “Evini ve aileni özlüyorsun... ve diğer bazı insanjf * da çok. çok özlediğinden şüpheleniyorum. Hislerin neredçy^ apaçık ortada.”
“Evet" Gözlerimi devirdim. “Biliyorum."
“Fakat yine de burada ev özlemi çekmeyi ve perişan olmavı eve gitmeye tercih ediyorsun. Neden?" Boğazımın düğümlendiğini hissettim ve yutkundum. “Perişan değilim... Ve nedenini biliyorsun.”
“Eh. bazı günler durumun iyi görünüyor. Bazı kızlarla konu şurken gülümsediğini ve yemeklerde hoşnut olduğunu görebiliyorum. Bunları biliyorum. Fakat diğer zamanlarda çok üzgün görünüyorsun. Nedenini bana anlatabilir misin? Tüm hikâyeyi?” “Hüsranla sonlanmış diğer bir aşk hikâyesi. Önemli ya da heyecan verici bir vam yok. Bana güven.” Lütfen beni zorlama. Ağlamak istemiyorum.
“İyi de olsa kötü de olsa ebeveynleriminkinin dışında, bu duvarların, yapının ve kuralların dışında olan gerçek bir aşk hikâyesi öğrenmek istiyorum... Lütfen?”
Gerçek şu ki bu sim uzun zaman saklamıştım, nasıl kelimelere dökeceğimi bilmiyordum. Aspen’i düşünmek de canımı

yakıyordu. Adım yüksek sesle söyleyebilir miydim? Derin bir nefes aldım. Maxon artık benim arkadaşımdı. Bana karşı nazik olmak için çok çabalamıştı. Bana karşı çok da dürüst olmuştu...
»plandaki dünyada," -geniş duvarların dışını işaret etmış- nm, “sosyal sınıflar birbirlerine bakarlar. Bazen. Aynı babanın ^simlerinden üç tanesini her sene alan aile gibi, benim de her partisinde şarkı söylemem için beni seçen ailelerim var- Onlar bizim müşterilerimizdir, anlıyorsun ya?
Biz de onun ailesinin bir tür müşterisiydik. Onlar Alt;. Temizlik ya da araç gereçlerimizle ilgili bir konuda yardım alabilecek maddi imkânımız olduğunda, daima annesini çağınrdık Çocukluğumuzdan beri onu tanırdım fakat benden daha büyük, ağabeyimin yaşma yakın. Hep sert oynarlardı, bu nedenle onlardan uzak dururdum.
Ağabeyim Kota, o da babam gibi ressamdır. Birkaç sene önce, üzerinde uzun seneler çalıştığı metal

heykellerden biri çok pahalıya satılmıştı. Belki onu duymuşsundur.”
Maxon Kota Singer diye dudaklarını oynattı. Saniyeler sonra zihninde bir ışık yandığını fark ettim. Saçlarımı omzumdan geriye savurup kendimi toparladım. “Kota adına gerçekten çok heyecanlıydık; o parça üzerinde gerçekten çok çalışmıştı. Ve o zamanlar paraya fena halde ihtiyacımız vardı, tüm aile coşmuştu. Fakat Kota paranın neredeyse tamamını kendine sakladı. O tek heykel Kotayı yükseklere fırlatmıştı; insanlar her gün çalışması için aramaya başlamışlardı. Artık bir kilometre uzunluğunda bir bekleme listesi vardı ve ücreti de tavan yapmıştı, çünkü bunu talep edebiliyordu. Sanırım şöhrete biraz bağımlı olmuştu. Beşler nadiren o kadar çok ilgi görürler.”
Gözlerimiz manalı bir anda birbirleriyle buluştu ve bir daha istesem de istemesem de nasıl ilgi görmeden hayatıma devam edebileceğimi düşündüm.
"Neyse, telefonlar gelmeye başladıktan sonra, Kota aileden ayrılmaya karar verdi. Ablam henüz evlenmişti, yani onun gelirini de yitirmiştik Akabinde Kota gerçekten para kazanç başlamıştı ve o da bizi terk ediyordu. Anlatmak istedil<]er^ ^ pekiştirmek için ellerimi Maxon’ın göğsüne koydum, “{^ * böyle yapmaz. Ailesini bırakmaz. Birlikte olmak.., Yaşam sa\T şınm tek yolu bu.”
Maxon’ın gözlerindeki anlayışı gördüm. “Hepsini kend‘ saklamış. En tepelere çıkmak ıçm rüşvet mı verecekti?”
Başımla onayladım. “Kafasını İki olmaya takmıştı. Hger r, ya da Dört olmakla mutlu olsaydı, o statüyü satın alır ve bizi de yardımcı olurdu fakat saplantılıydı. Aptalca, gerçekten rahat bir şekilde yaşıyor fakat istediği o lanet olası etiket. Alan kadar da durmayacak."
Maxon kafasını sağa sola salladı. “Bir ömür boyu sürebilir* “Mezar taşında İki yazdığı sürece umurunda olmaz sanırım * “Artık pek yakın değilsiniz, galiba?"
İç çektim. “Şu anda değil. Fakat ilk başlarda, olayı yanlış

anlamıştım. Kota'nın bizden ayrılmak için değil, bağımsız olmak için taşındığım düşünmüştüm. İşin başında onun tarafındaydım. Kota kendi dairesini ve stüdyosunu kurduğunda, ona yardım etmeye gittim Her zaman çağırdığımız Altı ailesini de aradı, en büyük oğulları müsaitti, istekliydi ve Kota ile birkaç gün boyunca düzenlemeler yaptı." Hatırlayarak, duraksadım. "İşte ben de oradaydım, kutulardan bir şeyler çıkanyor- dum... ve o da oradaydı Gözlerimiz buluştu ve artık yaşça çok büyük ya da sert de görünmüyordu. Birbirimizi görmeyeli bir süre geçmışıı, anlıyorsun ya? Artık çocuk değildik.

Tüm gün boyunca orada kalırdım, bir şeyleri yerleştirirken yanlışlıkla birbirimize dokunurduk. Bana bakar ya da gülümserdi ve ben ı\k deta yaşadığımı hissederdim.

Ben
sadece-
Ona deh
olurdum "

Sesim sonunda çatladı ve dökmek için can attığım gözyaşlarından bazıları gözlerimden dışarı taştı. "Birbirimizin çok yakınında yaşıyorduk, yani belki onu görürüm diye gün içinde yürüyüşlere çıkardım. Ne zaman annesi yardıma gelse, bazen o da gelirdi. Ve birbirimizi izlerdik; yapabileceğimiz tek şey buydu." Hafifçe hıçkırdım. "O Altı ve ben Beşim, yasalar var... ve annem! Ah, sinirden çıldırırdı. Kimse bilemezdi."

özürlü gibi ellerimi sallıyordum, sır saklamanın yarattığı tüm stres dışarı vuruyordu.

"Kısa zaman sonra, güzel olduğumu ve melek gibi şarkı söylediğimi belirten imzasız notlar penceremde belirmişti. Notların ondan geldiğini biliyordum.

On beşinci yaş günümde, annem bir parti verdi; onun ailesi de davetliydi. Beni bir köşeye çekip doğum günü kartımı vermiş ve yalnızken okumamı söylemişti. Sonunda okuyabildiğimde, içinde adı ya da en azından 'Mutlu Yıllar' bile yazmadığını görmüştüm. Sadece 'Ağaç ev. Gece yarısı' yazmıştı"

Maxon'ın gözleri açıldı. “Gece yarısı mı? Fakat..."
“Hitanın sokağa çıkma yasağını
sürekli ihlal ettiğimi bilmelisin.”
“Kendini kodese tıktırabilirdin,
America." Kafasını sağa sola salladı.
Omuz silktim. “O zamanlar, önemsiz görünüyordu. O ilk gece, uçuyor gibi hissetmiştim. Oradaydı, yalnız kalabilmemiz için bir yol bulmaya çalışıyordu. Benimle yalnız kalmak istediğine inanamamıştım.
O gece odamda beklemiş ve arka bahçemizdeki ağaç evini izlemiştim. Gece yansına doğru, birilerinin yukarı tırmandığım görmüştüm. Hatırlıyorum da gidip ne olur ne olmaz diye dişlerimi tekrar fırçalamıştım. Penceremden dışan süzülüp ağaca çıkmıştım. V'c oradaydı. Ben sadece... inanamıyor^ Nasıl başladığını hatırlamıyorum fakat bir de baktın, l birimiz hakkında hissettiklerimizi itiraf ediyoruz ve bçn ^ kaha atmadan duramıyorum, çünkü

ikimiz de aynı düy rı hissettiğimiz için çok mutluyduk. Sokağa çıkma yas« kırmam ya da aileme yalan söylemem umurumda değil^ onun Ala. benim Beş olmamı da önemsemiyordum. Gel Ç için endişelenmiyordum. Çünkü o beni sevdiği sürece h ^ şeyin önemi yoktu...
Ve sevdi Maxon, sevdi...”
Daha fazla gözyaşı. Kollarımı göğsümde kavuştu^ Aspenin yokluğunu hiç olmadığı kadar hissediyordum sek sesle söylemek sadece daha gerçek olmasını sağlamış, Hikâyeyi bitirmek dışında yapacak bir şey yoktu.
“İki sene boyunca gizlice buluştuk. Mutluyduk fakat gç Ierimemizden ve hak ettiklerimi verememiş olmasından dola^ daima endişeliydi. Seçim duyurusunu aldığımızda, katılmanı, için ısrar etti."
Maxon’m ağzı sonuna kadar açıldı.
“Biliyorum. Çok aptalcaydı. Fakat eğer denememiş olsaydım, sonsuza dek kafasına takılacaktı. Ve ben gerçekten, p. çeken seçileceğimi düşünmemiştim. Nasıl seçilebilirdim ki?"
Ellerimi havaya kaldırdım ve geri düşürdüm. Hâlâ her şeye şaşırıyordum.
“Annesinden gizemli bir kızla evleneceğini öğrenmiştim Çok heyecanlıydım. Onun için sürpriz bir akşam yemeği hazırladım, evlenme teklifini ağzından alabileceğimi düşünmüştüm. Çok hazırdım.
Fakat onun için harcadığım tüm parayı görünce morali bozuldu. Çok gururludur. Beni şımartmak istiyordu, benim m şımartmamı değil ve sanırım o anda, birlikte olamayacağımın anladı- Yani, bunun
yerine benden ayrıldı...
gir hafta sonra, adım
açıklandı."
Maxon'm bir şeyler mırıldandığını duydum.
“Onu gördüğüm en son gün, beni uğurladıkları gündü,"
Sesim kesildi. “Başka bir kızla birlikteydi." Maxon, “NE?"

diye bağırdı.
Kafamı ellerine gömdüm.
“Sorun şu ki bu beni delirtiyor, çünkü diğer kızların onun peşinde olduğunu biliyorum, her zaman öyleydiler ve şimdi onları reddetmek için bir sebebi yok. Belki de beni uğurladıkları gün gördüğüm kızla birliktedir. Bilmiyorum. Ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Fakat eve gitmek ve bunu izlemek... Bunu yapamam Maxon...”
Durmadan ağladım, Maxon beni acele ettirmedi. Gözyaşla- nm sonunda yavaşlamaya başladığında, konuştum.
“Maxon, umarım onsuz yaşayamayacağın birini bulursun. Gerçekten umuyorum. Ve umarım ki asla onsuz yaşamanın ne olduğunu görmen gerekmez."
Maxon’m yüzü acımın hafiflemiş bir yansımasıydı. Benim adıma kesinl’kle kalbi kırılmış gibi görünüyordu. Bunun da ötesinde, sinirli görünüyordu.
“Üzgünüm America. Ben..." Sesi biraz değişmişti.
“Omzuna dokunmak için uygun bir an mı?" Emin olamaması beni güldürmüştü. “Evet. Şu an harika."
Bir önceki gün olduğu kadar şüpheci görünüyordu fakat sadece omzuma dokunmak yerine, çekinerek bana sarıldı.
“Ben gerçekten hayatımda sadece anneme sarıldım. Bu iv; mi7" diye sordu.
Kahkaha attım. “Kucaklaşmanın yanlış yapılma olasılığı epey düşük.”
Bir dakika sonra tekrar konuştum. “Ne demek istediğini biliyo- rum gerçi. Ben de gerçekten ailem dışında kimseye sarılm^ Tüm gün boyunca gıyindirilmekten, Rapor'dan ^ yemeğinden ve konuşmadan sonra gerçekten bitm 1,1 Maxon'ın, bazen saçıma dahi dokunarak bana sarılması y, ^ Sabırla nefesimin düzene girmesini bekledi ve düzene oirH°5111 de, bana bakmak için geri çekildi. ™
“America, seni olabilecek en son ana kadar burada tutma söz

veriyorum. Elit’i, son üç kişiye kadar indirgeyerek ı turmamı ve akabinde aralarından seçim yapmamı istemelç 5 anlıyorum Fakat sana yemin ediyorum, ikiye kadar daralta'ni gım ve seni o ana kadar yanımda tutacağım. Yapmak zorund kalmadığım ana kadar sem göndermeyeceğim. Ya da sen haz olduğun ana kadar. Hangisi daha önce gelirse ”
Kafamı salladım.
“Biliyorum henüz tanıştık ama bence sen harikasın. Ve m emdiğini görmek beni rahatsız ediyor. Eğer o burada olsaydı ben... ben...” Maxon sinirle kafasını sağa sola salladı ve içlnı çekti. “Çok üzgünüm, America”
Beni tekrar kendine çekti, geniş omuzlarında kafamı yasladım. Maxon’ın verdiği sözleri tutacağını biliyordum. Böylece gerçek rahatlığı bulacağımı düşündüğüm belki de en son yere yerleştim.

16. bölüm

Ertesi gün uyandığımda göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Ağrıyan noktalarını ovuşturduğum sırada, Maxona her şeyi anlattığıma memnun olmuştum. Sarayın -bu güzel kafesin- aslında tüm hissettiklerimi dışa vurabileceğim tek yer olması komik geliyordu.

Maxon'm sözü gece içime sinmiş, burada güvende olacağımı hissettirmişti. Maxon'ın otuz beş kadını bire düşürme süreci haftalar belki aylar sürecekti. Zaman ve mekân tam ihtiyacım olan şeylerdi. Aspen'i aşabileceğimden emin değildim. Annem, ilk aşkın kişiyle birlikte yaşadığını söylerdi. Belki de zamanın yardımıyla, uzun süre sonra değil çok yakında daha iyi hissedecektim.

Hizmetçilerim şişmiş gözlerimle ilgili bir şey sormadılar, sadece daha az şişkin görünmelerini sağladılar. Karmakarışık saçlarımla ilgili soru sormadılar, sadece saçlarımı yumuşattılar. Ve bunun için minnettardım. Evimde olduğu gibi değildi; evde herkes üzgün olduğumu görür ve bu konuda hiçbir şey yapmazdı. Burada herkesin benim ve yaşadıklarım için endişelendiğini hissediyordum. Sonuç olarak da bana son derece özen!; davranıyorlardı.

Sabahı yarıladığımda yeni günüme başlamaya ha2 Cumartesiydi. yani rutin ya da planlanmış bir şey y^ ^ haftada bir kere Kadınlar Odasında vakit geçirmemiz - yordu. Cumartesi günleri saraya ziyaretçiler geliyordu sanların bizimle tanışmak isteyeceğine yönelik olarak önc ^ uyarılmıştık. Bu konuda pek heyecanlı değildim fakat ili ^ yeni kot pantolonumu giyebilecektim. Tabii ki hayatımda diğim, üzerime en iyi oturan pantolondu. Maxon ile aran^" olursa, buradan ayrıldıktan sonra da kotumu yanımda ^ bileceğimi ümit ediyordum.

Merdivenlerden yavaşça aşağı indim, dün gece nedeniyi biraz yorgundum. Kadınlar Odasına varmadan önce kudann

konuştuklarını duydum ve içeri girdiğimde, Marlee beni yak, layıp, arka tarafta yer alan bir çift sandalyeye doğru sürüklemişte buradasın! Seni bekliyordum," dedi.
"Üzgünüm Marlee. Uzun bir gece geçirdim ve sızıp, kaldım* Bana bakmak için döndü, muhtemelen sesimdeki hüzün fc. nntısmı fark etmişti fakat tatlılıkla kot pantolonuma dikkatin; yöneltmeye karar vermişti. "Harika görünüyor!"
"Biliyorum. Hiç bunun gibi bir kumaşı tenimde hissetme- miştim." Sesim biraz yükselmişti. Eski kuralıma geri dönmeye karar vermiştim: Aspen'in buraya girme izni yoktu. Onu zihnimden uzaklaştırdım ve saraydaki en sevdiğim ikinci insana odaklandım. "Seni beklettiğim için üzgünüm. Ne hakkında konuşmak istiyordun?"
Marlee kararsız kaldı. Oturduğumuz sırada dudaklarını ısırıyordu. Etrafta kimse yoktu. Bir sırrı olmalıydı. "Aslında, şimdi düşünüyorum da belki de sana söylememe- liyim. Bazen birbirimize karşı yarıştığımızı unutuyorum." Ah. Maxorila ilgili sırlan vardı demek. Bunu duymam gerekiyordu.
"Tam olarak nasıl hissettiğini biliyorum Marlee. Bence ger- çckten yakın arkadaş olabiliriz. Seni düşman gibi görmeye fendimi zorlayamam, değil mi?"
"Evet. Bence çok tatlısın. Ve insanlar seni seviyor. Demek ¡5tediğ'm- muhtemelen kazanacaksın..." Bu düşünce karşısında biraz yenilgiye uğramış gibiydi.
Bu sözlerden irkilmemek ya da kahkaha atmamak için kendimi zorlamam gerekmişti.
"Marlee, sana bir sır verebilir miyim?" Sesim gerçekleri yansıtıyordu. Sözlerime inanacağını umuyordum. "Tabii ki. America. Her şeyi söyleyebilirsin."
"Tüm bu işten kim galip ayrılacak bilmiyorum. Gerçekten, bu odadaki herhangi biri olabilir. Herkes kendisi olacağım düşünüyor fakat ben olamayacağımı biliyorum ve senin olmam istiyorum. Cömert ve adil görünüyorsun. Bence harika bir prenses olurdun. Dürüstçe söylüyorum." Neredeyse hepsi

gerçekti. ‘Bence zeki ve kişilik sahibisin.” diye fısıldadı. “Sen de harika olurdun.”

Kafamı eğdim. Benim hakkımda böylesine yüce şeyler düşünmesi çok tatlıydı. İnsanlar benimle bu şekilde konuştuklarında biraz rahatsız olurdum, gerçi... May, Kenna ve hizmetçilerim... Bu kadar çok insanın iyi bir prenses olabileceğimi düşünmesine inanmak güçtü. Ne kadar kusurlu olduğumu gören tek kişi ben miydim? Kaba sabaydım. Patronluk taslamak ya da organize olmak benim doğamda yoktu. Bencildim, berbat derecece fevriydim ve insanların gözü önünde olmaktan hoşlanmıyordum. Hem cesur da değildim. Bu işi üstlenmek için «sur olmak gerekirdi. Ve olacak olan da buydu. Bu sadece bir evlilik değil, bir görevdi.

“Birçok kız hakkında böyle düşünüyorum ” diye itiraf etti.

"Sanki herkesin bende olmayan ve benden daha iyi . sağlayacak bir meziyeti var.”

“Olay da bu ya, Marlee. Muhtemelen bu odadaki herlç özel bir şey bulabilirsin. Fakat Maxon’ın lam

olarak ne ^ ginı kim bilebilir ki?”
Kafasını sağa sola salladı.
“Bu konuda endişelenmeyelim. Bana istediğin her şey, leyebilirsın. Sırlarını saklarım, eğer sen de benimkileri sal?/ san. Sana destek olurum ve istersen sen de bana destek olu' san. Burada arkadaşın olması güzel bir şey.”
Gülümsedi ve hemen kimsenin bizi duymadığından etri!rı olmak için odaya göz attı.
“Maxon ile buluştuk," diye fısıldadı.
“Öyle mi7” diye sordum. Fazlasıyla hevesli gibi görünüyor dum fakat buna mani olamıyordum. Onun yanında biraz dab rahat davranabilmeyi başarabilmiş mi, ondan hoşlanmış m öğrenmek istiyordum “Hizmetçilerime, beni Perşembe günü görebilmek için ^ mektup göndermişti.” Marlee konuşurken gülümsedim ve al, lıma, önceki gün Maxon ile bu formaliteleri nasıl yok ettiğimiz geldi. “Evet yazarak mektubu yolladım, tabii ki, sanki onu gen çevirebilirmişim gibi! Beni almaya geldi ve sarayın etrafındı dolaştık. Filmlerden bahsetmeye başladık ve aynı filmleri sevdiğimiz ortaya çıktı. Böylece, bodrum katma indik. Hiç oradaki sinema salonunu gördün mü?”
“Hayır.” Aslında, hayatımda hiç sinema salonunda bulunmamıştım ve bana tarif etmesi için sabırsızlanıyordum.
“Ah, mükemmeldi1 Koltuklar geniş ve uzun, mısır bile p»-latılabılıyor; mısır patlatma makınaian vardı. Maxon orada durdu ve bizim için bir kâse mısır patlattı. Çok tatlı bir davranıştı America Yağı yanlış hesapladı ve ilk yaptığı mısırlatyandı Binlerini çag,rlp> lemızkmnnek zorunda kaldı ve tekrar denedi”
Gözlerimi devirdim. İnce Maxon, çok ince. En azından Marlee bunun sevimli olduğunu düşünmüştü. “Sonunda filmi izledik ve finaldeki romantik kısma geldiğimizde elimi tuttu!

Bayılacağımı sandım. Yani, dışarı çıktığımızda koluna girmiştim ama zaten yapmamız gereken de bu Orada ise elimi tutuyordu...” İç çekti ve sandalyesine yığıldı.
Yüksek sesle kıkırdadım. Tamamen abayı yakmış gibiydi Evet, evet, evet!
“Beni tekrar ziyaret edeceği anı iple çekiyorum. Çok yakışıklı, sence de öyle değil mi?” diye sordu. Duraksadım.
“Evet, sevimli."
“Haydi America! O gözleri fark etmiş olmalısın ve sesini . '
“Kahkaha attığı anlar hariç!” Maxon’ın kahkahasını hatırlamak kıkırdamama yol açtı. Sevimli ama tuhaftı. Nefes veriyor ve hemen ardından nefes çekerken kesik bir ses çıkarıyordu, neredeyse bu da kendi içinde başka bir kahkahaydı.
“Evet, tamam, kahkahası komik ama sevimli.”
“Tabu, eğer her şaka yaptığında kulağında astım krizinin sevimli sesini duymaktan hoşlanıyorsan.” Marlee kendinden geçti ve kahkaha atarken iki büklüm oldu
Nefes alırken, “Pekâlâ, pekâlâ,” dedi. “Onda bir çekicilik olduğunu düşünüyor olmalısın”
Ağzımı açtım ve iki ya da üç kez geri kapattım. Maxon’a tekrar saldırmak istiyordum fakat Marlee’nin gözünde negatif bir hal almasını istemiyordum. Bu yüzden iyice düşündüm.
Maxon'da çekici ne vardı?
“Yanı, aradaki duvarı kaldırdığında, iyi biri. Mesela, keli- 1 melerini tek tek düşünmeden konuştuğunda ya da onu bir şeylere bakarken yakaladığında.. Sanki sadece o şeyin gü2Ç|| görüyor gibiyken."
Marlee gülümsedi; onun da Maxon’da bu özelliği gû^ nü biliyordum.
“Ve gerçekten o anı yaşıyormuş gibi görünmesi ho gidiyor, anlatabiliyor muyum? Sanki yönetecek bir ül|<e yapacak bin tane şeyi olmasına rağmen, seninleyken heps^ unutuyormuş gibi. Kendini tamamıyla gözünün önündek odaklıyor. Bu hoşuma gidiyor.

Ve... ee, kimseye söyleme ama kollan. Kollan hoşuma yor.”
Cümlenin sonunda kızardım. Aplal.,. Neden genel geçer iy. şeylere ve kişiliğine değinmekle yetinmedim ki? Şansıma, Ma, lee konuşmayı devam ettirmekten mutluydu.
“Evet! O kalın takım elbiseler altında bile gerçekten hisse debılırsm, değil mı? İnanılmaz derecede güçlü olmalı,” diye coşkuyla söyledi.
“Nedenini merak ediyorum. Yani, bu kadar güçlü olmasının manası ne7 Masa başı işleri yapıyor. Garip.” Marlee, suratını değiştirip, kendi mce kollarını esnetir gibi yaparak, “Belki aynanın karşısına geçip, vücudunu esnetmeyi sevıyordur," dedi.
“Ha, ha! Bahse girerim sebebi budur.
Bunu ona sorsanabakalım!”
“Kesinlikle olmaz!”

Kulağa, Marlee harika vakit geçirmiş gibi geliyordu Maxon'ın bunları dün akşam neden anlatmak istemediğim merak ettim Tepkisine bakılırsa, sanki hiç birlikte vakit geçilmemişlerdi Belki de utangaçtı? Gözlerimle odayı taradım ve kızların yarısından fazlasının gergin ya da muısuz olduğunu gördüm. Janelle, Emmıca«

£oe. Kriss in anlattıklarını pür dikkat dinliyorlardı. Kriss gülümsüyordu ve heyecanlıydı fakat Janelle'in yüzü endişeyle gerilmişti ve Zoe tırnaklarını yiyordu. Emmica sanki acı çekiyormuş gibi dalgın dalgın kulağını ovuyordu. Onların yanında, Celeste ve Anna'dan oluşan uyumsuz çift, hararetli bir başka konuşmaya dalmışlardı. Dış görünüşüne uygun olarak, Celeste konuşurken de inanılmaz derecede kendini beğenmiş görünüyordu. Marlee bakışlarımı yakaladı ve ne olduğunu açıkladı.

"Homurdananlar onunla henüz görüşmemiş olanlar. Maxon bana Perşembe günü, buluştuğu ikinci kız olduğumu söylemişti. Herkesle birlikte vakit geçirmeye çalışıyor."

"Gerçekten mi? Sence durum bu mu?"

"Evet. Yani, seninle bana baksana. Durumumuzda sorun yok, çünkü ikimizle de teke tek görüştü. Bizimle görüşmek isteyecek kadar bizden hoşlandığını ve bizi dışarı atmayacağım biliyoruz. Kiminle vakit geçirip, kiminle geçirmediği hakkında söylentiler dolaşıyor. Kendilerini beklettiğini, çünkü ilgisini çekmediklerini ve bir kere görüşünce de eve gönderileceklerini düşünüyorlar."

Neden bana bunların hiçbirini söylememişti? Arkadaş değil miydik? Arkadaş olan bundan bahsederdi. Gülümseyen kızlara bakarak, en azından bir düzine kişiyle görüştüğünü söyleyebilirdim. Dün gecenin çoğunu birlikte geçirmiştik ve tek yaptığı beni ağlatmak olmuştu. Nasıl bir arkadaş ben her şeyimi ortaya dökerken bu tip sırlar saklardı ki?

Surattnda endişeli bir ifadeyle Camille'i dinleyen Tuesdav, yerinden kalkıp odaya şöyle bir baktı. Marlee ile köşede

durduğumuzu gördü ve hızla yanımıza geldi.
Aniden “Buluşmalarınızda neler
yaptınız?” diye sordu. Marlee.
neşeyle “Selam Tuesday,” dedi.
Hişt!” dive inleyerek, bana doğru
döndü. “Haydi America, dökül.”
“Sana söyledim.*
“Hayır. Dûn gecekini.'“ Bir hizmetçi gelip, bi2ç almaya
yeltenmiştim fakat Tuesday hizmetçiyi j,,Tf gönderdi. ^
“NasıP..“
Marlee. Tuescayin ruh halini açıklamaya çallsa sizi birlikte görmüş, anlattı," dedi. "Onunla iki kcrçü*V tek kişi sensin. Onu henüz görmemiş olan birçok ki • ^ rumdan şikâyetçi. Doğru olmadığını düşünüyorlar F > den hoşlanması senin suçun değil.” ^
Tuesday. “Bu tamamen adaletsizlik," diye sızlandı yemekler dışında hiç görmedim, yanından bile geçmeA ^ ikiniz birlikte neler yaptınız?”
“Biz... aa... bahçeye çıktık. Dışanda olmayı sevdiği yor. Ve sadece konuştuk.” Sanki başım beladaymış gibi ^ iniştim. Tuesdav’in suratını öylesine hararet basmıştı ki çevirdim. Bunu yapınca da yakınımızdaki bir masada birkaç kızın bizi dinlediğini gördüm.
Şüpheyle, “Sadece
konuştunuz mu?” diye sordu.
Omuz silktim. “Hepsi bu.”
Tuesday oflayıp poflayarak Kriss’in masasına gitti ve om hikâyesini tekrar tekrar anlatmaya zorlarken çok enerjikti, yandan, benim şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.
“İyi misin America?” Marlee, beni gerçekliğe geri döndür:-:
cesine
sormuştu.
“Evet.
Necen7"

“Keyfin bozulmuş gibi görünüyor*
Marlee’nin kaşlan® şeyle gerilmişti. ‘Yok.
Keyfim bozulmadı. Her şey harika."
Aniden, o kadar ani bir hareketlenme oldu ki bu kadar? kında olmasaydım kaçırırdım; Anna Farmer - geçinmek fctarlada çalışan bir Dört- uzanıp Celeste’nin suratına tokadı bastı.
Ben dâhil birçok kişi donup kaldı. Kaçıranlar dönüp, ne olduğunu sordular, özellikle sesi yüksek perdeden tiz bir şekilde çınlayan Tiny.
Emmica, içini çekerek, “Ah, Anna, hayır,” dedi.
Olay yaşandıktan sonra, Anna ne yaptığının farkına varmıştı. Muhtemelen evine yollanacaktı; diğer bir Seçilmiş’e fiziksel saldırıda bulunmamamız gerekiyordu. Anna şoke olmuş bir şekilde sessizce otururken,

Emmica ağlamaya başlamıştı. İkisi de çiftlik kızıydı ve en başından beri aralarında bir bağ oluşmuştu. Marlee aniden ayrılmak zorunda kalsaydı ben ne hissederdim hayal edemiyordum.
Sadece yanından geçerken tanıştığım Anna. bana hep coşku dolu birisi gibi görünmüştü, normal şartlarda başka birini incitmek istemeyeceğini biliyordum. Asilerin düzenlediği saldırının büyük bölümünde, dizlerinin üzerine çökmüş dua ediyordu.
Şüphesiz tahrik edilmişti fakat kimse olanları duyup, kanıt sunabilecek kadar yakınında değildi. Laf dalaşı konusunda, Celeste'dense Anna'nın sözüne güvenilirdi fakat Celeste, kendisine vurulduğunu bir oda dolusu insanla kanıtlayabilirdi. Maxon, muhtemelen diğerlerine örnek olsun diye Anna'yı evine göndermek zorunda kalacaktı.
Anna, Celeste kendisine bir şeyler fısıldayıp, odadan ayrılırken gözyaşlarına boğuldu. Anna, akşam yemeğinden önce gitmişti.

17. bölüm

"Üçüncü Dünya Savaşı sırasında
Birleşik Devletlerin başk, 1 kimdi?"
Sılvıa sınav yapıyordu.
Bu bilmediğim bir soruydu ve gözlerimi kaçırarak, Sihrig'^ : bana seslenmemesini umuyordum. Şansıma, Amy elini kaldı ' rıp cevapladı "Başkan Wallis."
Yine Büyük Oda'daydık, haftaya tarih dersiyle başlıyorduk ' Daha doğrusu, tarih testiyle. Tarih, insanların, hem bilgilendi ; nlme şekillerine göre hem de gerçeğin duruma göre değişmesi. [ne göre, çeşitlenen fikirlere sahip oldukları alanlardan binydı I Konu tarih olduğunda, annem bizi sözlü olarak eğitirdi. İngilizce ve matematik için sayfalarımız ve çalışma yapraklarımı; | vardı fakat tarihimizi oluşturan öykülere

gelince, gerçek oldu i gundan emin olduğum çok az şey vardı.
Silvia, “Doğru. Başkan Wallis, Çin saldırısından önce baş kandı ve Birleşik Devletler’i savaş boyunca yönetmeye devan etti," diye onayladı Bu adı kendi kendime düşündüm. Wallis, Wallis, Wallis Eve gittiğimde bunu May ve Gerad’a gerçekten söylemek istiyordum fakat çok fazla şey öğreniyorduk, hepsini karıştırmadan akılda tutmak zordu. “Hangi amaçla işgal «®ş lerdi7 Celeste7"
Gülümsedi. Para. Amerikanlar onlara çok fazla borçlanmışlardı ve gen ödeyemiyorlardı."
Harikulade, Celeste. Silvia, kıza sevgiyle gülümsedi. Ce- lesce insanları nasıl böyle parmağının ucunda oynatabiliyordu' Çok sinir bozucuydu. “Birleşik Devletler devasa borçlarını ödeyemeyince, Çın işgali başladı. Maalesef, Birleşik Devletler battığı için bu onlara hiç para kazandırmadı, ûte yandan, Amenka- Uların iş gücüne sahip oldular ve Çın, ele geçirdiğinde. Birleşik Devletler'e hangi ismi vermişlerdi?"
Birçok kişiyle birlikte, ben de elimi kaldırdım. Sılvıa, “Jen- na?" diye seslendi.
“Çin Amerikan Devleti.”
“Evet. Çın Amerikan Devleti, asıl ülkenin görüntüsüne sahipti fakat bu sadece görünüşten ibaretti. Çinliler, sahne arkasında ipleri ellerinde tutanlardı, tüm büyük politik olaylara etki ediyor ve devleti kendi çıkarlarına göre yönetiyorlardı” Silvia, yavaşça masalann arasından geçti. Kendimi, gittikçe daha da yaklaşan bir şahinin gözünün önündeki fare gibi hissediyordum.
Odaya bir göz attım. Birkaç kişinin kafası karışmış gibiydi. Bu kısmın genel geçer bilgilerden ibaret olduğunu sanıyordum.
Silvia, “Herhangi bir şey eklemek isteyen var mı?” diye sordu.
Bariel atıldı. “Çin istilası, birçok ülkeyi birleşme ve müttefik olma yönünde etkide bıraktı, özellikle de Avrupa ülkelerini.”
“Evet,” diye cevap verdi Silvia. “Oıe yandan, o zamanlar Çın Amerikan Devleti nin hiç dostu yoktu. Oluşmaları beş sene

almıştı ve bunu bile zar zor becerebilmişlerdi, müttefik kurmaktan bahsetmiyorum bile.” Zorlukları bitkin yüz ifadesiyle vurgulamaya çalışıyordu. “ÇAD, Çin’e karşı direnmeyi planlıyordu fakat o anda bir başka saldırıyla karşılaşmıştı. Hangi ülke ÇAD yı ele geçirmeye çalışmıştı?”
Bu kez birçok el havaya kalmıştı. Biri, adının söy^ beklemeden, “Rusya," dedi. Sılvıa, düzeni bozan kiş^ \ nyie aradı fakat kaynağı saptayamadı.
Biraz mutsuz olmuştu, “Doğru,” dedi. “Rusya her i^ m da genişletmek istedi ve feci şekilde başarısız oldu f başarısızlık ÇAD’nın karşı saldırıya geçmesine imkân Peki, nasıl?"
Kriss elmı kaldınp cevapladı. “Sadece ÇAD ile ye[ln çekler, ortada olan eski Kuzey Amerika bölgesi, RUsya vaşmak için bir araya geldi. Rusya ile savaşmak da daha W**' dı, çünkü Çın de arazilerini çalmak için Rusya’ya saldınyûr^'

Sılvıa, gururla gülümsedi. “Eveı. Peki, kim Rusya ıfe savaşa liderlik etmişti?" Tüm oda cevabı haykırdı: “Gregory IUea!” Kızlardan baz ’ n alkışlamışlardı bile.

Silvia kafasını salladı. “Ve bu da ülkenin kurulmasına ^ açtı. ÇAD’nin müttefikleri güçlerini birleştirdiler; Birleş-., Devletler’ın itiban öylesine zedelenmişti kı hiç kimse o tekrar almak istemedi. Böylece, Gregory Illea’nm adı ve lideri^ ile yem bir millet doğdu. O, bu ülkeyi kurtardı."

Emmıca elini aldırdı ve Sılvıa da ona söz verdi. Hayretle, “Bazı yönlerden bakılırsa, bızler de onun gibiyiz. Demek istedi- ğim, bızler de ülkeye hizmet edebiliriz. O, parasını ve bilgisin bağışlayan sıradan bir vatandaştı ve her şeyi değiştirdi," dedi

Sılvıa, “Güzel bir nokta," dedi. “Aynı onun gibi, içinizden bm yükselerek, kraliyet ailesine katılacak. Gregory IUea, kraliyet ailesiyle evlenen aile üyelen nedeniyle kraliyet mertebesine enşti ve sîzler de bu aılcaen biriyle evleneceksiniz" Silvia huşu içindeydi ve Tuesday elim kaldırdığında, bunu fark etmesi za- man aldı.

“Hımn, neden bunların hiçbiri herhangi bir kitabimizi* yok7 Olsaydı çalışabilirdik? Ses tonundan, rahatsız olduğu belli oluyordu.

Şilvia kafasını sağa sola salladı. “Sevgili kızlar, tarih çalışarak öğrenilmez. Sadece bildiğinin”

Marlee. bana doğru dönerek fısıldadı. “Ama görünen o ki bilmiyoruz.” Kendi şakasına gülümseyip tekrar Silvia'ya odaklandı.

Nasıl da hepimizin farklı farklı şeyler bildiğimizi ya da gerçekler hakkında ne gibi tahmin yürüttüğümüzü düşündüm. Neden bizlere tarih kitabı verilmiyordu ki?

Birkaç sene önce annem, İngilizce dersinde okumak istediğim kitabı seçebileceğimi söylediği için annemle babamın odasını girdiğimi hatırladım. Seçeneklerimi gözden geçirirken, arka köşede kalın, eski bir kitabı fark etmiş ve çekip almıştım. ABD

tarihi kitabıydı. Birkaç dakika sonra babam gelmiş, ne okuduğumu görmüş ve bundan kimseye bahsetmediğim sürece sorun olmayacağını söylemişti.
Babam, sır tutmamı söylediğinde kayıtsız itaat etmiştim ve tüm o sayfalara bakmak çok hoşuma gitmişti. Eh, hâlâ okunabiliyor olanlara tabii. Birçok sayfa yırtılmıştı ve kitabın kenarı sanki yakılmış gibi görünüyordu fakat orada eski Beyaz Saray'ın bir fotoğrafını görmüş ve eskiden tatil günlerinin nasıl geçtiğim öğrenmiştim.
ünüme serilmeden önce, gerçekleri sorgulamak asla aklıma gelmemişti. Neden kral tahminler yürütmemizi istiyordu?
Flaşlar tekrar patladı, Maxon ve Natalie'yi neşeyle gülümserken yakaladı.
"Natalie, çeneni birazcık aşağıya eğ, lütfen. İşte bu." Fotoğrafçı. odayı aydınlatarak bir poz daha çekti. "Sanırım bu yeterli
olacaktır Sıradaki kim?" diye seslendi.
Fotoğrafçı tekrar başlamadan önce, Celeste, etr*t zılen bir grup hizmetçiyle beraber yan taraftan g$gy* t hâla Maxohm yanındaydı ve flört edercesine bir şey sfyfö ayağını yere vurdıı. Maxon ise sessizce cevap vçrdi i: kırdavarak uzaklaştı.
Dûn gördüğümüz tarih dersinde, bu fotoğraf çekim; •
¿ece halkı eğlendirmek amacıyla gerçekleştirileceği $$y nst ti fakat gerçek bir önemi olduğunu düşünmekten ken^ ? nnyordum. Bir derginin editörü, bir prensesin dış ilgili bir makale yazmıştı. Makaleyi okuma şansına ol®^ \ kat Emmica ve diğer kızlardan bazdan okumuştu. Or^ tosa, bu fotoğraf çekimi. Maxorim gerçekten asil bir fa* olan, fotoğraflarda yanında uyumlu. görünen vç posta da hoş duracak birini bulma ihtiyacıyla ilgiliydi
Şimdi de hepimiz, birbirinin tıpatıp aynısı. krem r»v - kısa kollu, bele oturan elbiseler ile omuzlarımızdan
^ kırmızı renkli bantlarla sarmalanmış. Maxon ile fotoğraf r, kiliyorduk. Fotoğraflar aynı dergide yayımlanacaktı, v? ^

çalışanları da bazı tercihler yapacaklardı. Bu durum beni rahatsız ediyordu. Maxorim tek aradığının güzel bir surata bileceği, ilk gönden beri canımı, sıkıyordu. Arak onunla ta*,: tığım için bunun doğru olmadığından emindim fakat issati rm Maxorii bu şekilce gördüğünün farkmdaydım.
İç çektim. Kızlardan bazılan etrafta dolanıyor, dza]xm. cak yiyeceklere dadanıyor ve sohbet ediyorlardı fakat berimi • dâhil olduğum çoğunluk. Büyük Odaya kuman setin çmr- j since ayakta dikiliyordu. Bana, babamın evde kullandırdık . cüşme kıyafetleri anımsatan devasa, altın rengi bitörtCLdro asılmıştı ve bir kısmı vere değiyordu. Bir tarafta ufak bir te»- pe vardı ve çiğe» tarafta ise bir sütun. Ortada duran fflfe rm sı, tüm bu aptallığa vatansever bir hava katrvordu. Tüa Sedinişlerin, fotoğrafları çekilsin diye alanda tek tek yürümelerini izledik; izleyenlerden birçoğu beğendikleri, beğenmedikleri ve yapmayı planladıkları

hakkında fısıldaşıyorlardı
Celeste, gözlen ışıldayarak Maxon'a doğru yürüdü ve Maxon da ona gülümsedi. Vardığı anda dudaklarım Maxon'm kulağına koydu ve bir şey fısıldadı Ne dediyse, Maxon kahkahalarla kafasını geriye attı ve bu küçük sırrı kafasıyla onayladı Onları bu şekilde görmek tuhaftı. Benimle bu kadar iyi anlaşan bin nasıl oluyordu da onun gibi biriyle de aynı şekilde geçinebiliyordu7 Fotoğrafçı, "Pekâlâ hanımefendi, sadece kameraya bakıp gülümseyin lütfen," dedi ve Celeste anında itaat etti
Maxon'a doğru dönerek elini göğsüne koydu, kafasını aşağıya doğru eğdi ve ustalıkla gülümsedi İşığı ve arka plan dekorunu kendi yararına nasıl kullanacağını biliyor gibiydi ve sürekli Maxon'ı birkaç santim yana kaydırmak ya da pozlarını değiştirmek için uğraşıyordu. Diğer kızlardan bazıları -özellikle henüz buluşma ayarlayamamış olanlar- Maxon ile geçirecekleri vakti doyasıya yaşamaya çalışırken, Celeste kabiliyetini kanıtlamaya istekli gibiydi.
Hızla ışı bitti ve fotoğrafçı, sıradaki kızı çağırdı. Celeste'nın, Maxonin kolunda gezdirdiği parmaklarını izlemekle öylesine meşguldüm kı hizmetçilerden birinin sıranın bende olduğunu kibarca hatırlatması gerekti.
Kafamı hafifçe sallayıp kendimi odaklanmaya zorladım Elbisemi ellerimle toparlayarak Maxoria doğru yürüdüm. Gözleri Celeste'den bana doğru kaydı ve belki de bunu hayal ediyordum ama yüzü birazcık aydınlanmış gibiydi.
"Merhaba tatlım," diye şakıdı
"Yine başlama," diye uyardım fakat
sadece kıkırdayıp elini uzattı. Dur bir
dakika Kurdelen yamulmuş."
"Şaşırmadım." Gudubet şey o kadar ağırdı ki her adım ğımda kaydığını hissedebiliyordum.
Sakayla karışık, "Sanırım şöyle dursa yeterli olur," dedi Ben de saldırıya geçtim, "Bu arada, seni de avizelerin yan na

aşmalılar." Göğsündeki parıltılı madalyaları dürttüm Ner deyse muhafızların giydiğini andıran üniforması, sadece ç0j< daha zarifti ve omuzlarında altından süsler vardı, kalçasından ise bir kılıç sarkıyordu. Biraz abartılıydı.

Fotoğrafçı, “Kameraya bak, lütfen,” diye seslendi. Kafam, kaldırınca sadece onun gözlerim değil, tüm diğer kızların iz|e. diğini de gördüm ve sinirlerim aniden gerildi.

Nemli ellerimi elbiseme
sildim ve nefes verdim.
Maxon, “Gerilme,” diye
fısıldadı.

“Herkesin bana bakması hoşuma gitmiyor.”

Beni iyice kendine doğru çekti ve elini belime koydu. Geri çekilmek için davrandım fakat Maxon’ın kolu beni kendisine sabıtlemişti. “Sadece, sanki bana dayanamıyormuşsun gibi bak.” Yalandan suratını astı ve bu da beni kahkahalara boğdu.

Kameranın flaşı tam da o anda patladı ve ikimizi de kahkaha atarken yakaladı

Maxon, “Gördün ya,” dedi. “O kadar da kötü değil." “Sanırım.”

Sonraki birkaç dakika içinde fotoğrafçı yönlendirmelerini yaparken, hâlâ gergindim ve Maxon biraz daha uzaklaştı, beni döndürdü, böylece sırtım da göğsüne yaslandı.

Fotoğrafçı, “Şahane," dedi. “Birkaç tane de koltukta çekebilir miyiz?"

İşin artık neredeyse yarısı bittiği için kendimi daha iyi hissediyordum ve verebileceğim en iyi pozu takınarak Maxon'm yanma oturdum Arada sırada beni dürtüyor, gıdıklıyor, tebessümümü büyütüp kahkahaya dönüştürüyordu. Fotoğrafçının, suratım dağılmadan önceki anları yakaladığını umut ediyor- dum, yoksa sonu felaket olurdu. Gözüme sallanan bir el çarptı, daha sonra Maxon da döndü.

Takım elbise giymiş bir adam orada duruyordu ve prensle konuşmak istediği de açıkça ortaydı. Maxon, başıyla onayladı fakat adam, tereddütle bir Maxon’a bir bana bakıyor, açık bir

şekilde varlığımı sorguluyordu.
Maxon, "Bulunmasında sorun yok,” dedi ve adam da gelip, önünde diz çöktü.
"Midston’da asi saldırısı Majesteleri," dedi. Maxon, iç çekti ve yılmış gibi kafasını eğdi. “Tarlalardaki ekinleri yaktılar ve bir düzine kadar insanı öldürdüler.”
“Midstorida
neredeydiler?”
“Batıda efendim,
sınırın yakınında"
Maxon, yavaşça kafasıyla onayladı; sanki kafasındaki diğer bilgilerle bunları eşleştiriyor gibiydi. “Babam ne diyor?”
“Aslında Majesteleri, o sizin fikirlerinizi istedi.”
Maxon, kısa bir anlığına afallamış gibi göründü, akabinde konuştu. “Sota’nın güneydoğusuna ve Tammins’in tamamına bölükleri yerleştir. Midstoria varacak kadar güneye gitme, bu boşa çaba olur.

Yollarını kesebilecek miyiz, gör."
Adam ayağa kalktı ve başıyla selam verdi. “Muhteşem efendim." Geldiği hızla geri gidip, gözden kayboldu.
Fotoğraflara geri dönmemiz gerektiğini biliyordum fakat Maxon, artık pek ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.
“İyi misin?” diye sordum.
Sıkıntıyla kafasını salladı.
“Sadece, tüm bu insanlar.”
“Belki de durmalıyız ” diye
önerdim.
Kafasını sağa sola salladı, vücudunu dikleştirdi ve gülümseyerek elimi tuttu. “Bu meslekte ustalaşman gereken bir yetenek de hiç öyle olmadığın halde sakin görünmeyi başarmaktır. Lütfen gülümse America." Kendimi toparladım ve fotoğrafçı kamerasının tuşuna ba. sarken. utangaç bir şekilde gülümsedim. Son kareler sırasın^ Maxon elimi iyice sıktı ve ben de ona aynısı yaptım. 0 anda aramızda bir bag olduğunu hissettim, gerçek ve derindi
Fotoğrafçı. “Çok teşekkür ederim. Sıradaki lütfen." diye şa kıdı.
Ma.xon ile avaga kalktığımız sırada elimi tutuyordu. Tûtfçn hiçbir şey söyleme. Sır tutman hayati önem taşıyor."
“Tabii ki."
Bize doğru gelen topuklu ayakkabıların sesi tek başımıza olmadığımızı hatırlatmıştı fakat ben nedense kalmak istivordum. Elimi son bir kez daha sıkarak bıraktı ve ben de ondan uzaklaşırken yaşadıklarımızı düşündüm. Maxon’m sırnnı pav. laşacak kadar bana güvenmesi ne kadar da hoşuma gitmişti vç sanki tek başımızaymışız gibi olmak neler hissettirmişti. Daha sonra asileri ve kralın, nasıl da hemen kötü niyetlerini anla, yabildigini düşündüm fakat bu haberleri kendime saklamalıvdun. Pek anlamlı gelmiyordu.
Maxon. diğer kız yaklaşırken, “Jannelle tatlım," dedi. İnsanı yoran bu samimiyete güldüm. Sesini alçaltmıştı fakat yine de duydum. “Unutmadan, bu öğleden sonra boş musun?"

Midemde bir şeyler düğümlendi. Bunun, tepki vermekte geç kalan sinirlerim olduğunu varsaydım. Amv. “Berbat bir şey yapmış olmalı,” diye ısrar etti.
Kriss karşı çıkarak, “Öyleymiş gibi söylemedi,” dedi. Tuesday, Kriss'in koluna asıldı. “Ne demişti, hatırlatsana?" jannelle eve yollanmıştı.
3u elemeyi idrak etmemiz bizim için hayati önem taşıyordu. çünkü bu, göz önünde gerçekleşmemiş ilk olaydı ve herhangi bir kural çiğnenmemişti. Kız, bir şeyi yanlış yapmıştı ve ne yaptığını hepimiz öğrenmek istiyorduk.
Odası Jannelle inkmın karşısında olan Kriss, kızın içen girdiğini görmüş ve ayrılmadan önce onunla konuşan lek kışıymış Krıss, ıç çekti ve hikâyeyi uçuncü kez anlattı
“Maxon ile avlanmaya gitmişler ama zaten bunu biliyorsunuz,” derken, sanki zihnini dağıtmak ister gibi elim salladı Jannelle’ın buluştuğunu gerçekten biliyorduk. Dünkü fotoğraf çekiminden sonra, dinleyebilecek herkese planlarını yumurtlamıştı-
Barıel, “Bu Maxon’la geçirdiği ikinci buluşmasıydı ikinci defa buluşan tek kişi o,” dedi
“Hayır, değil,” diye mırıldandım Birkaç kafa bana doğru çevrildi, cümlemi idrak ettiler Fakat doğru olan buydu. Jannelle, ben hariç Maxon ile iki kere buluşan tek kızdı. Hesap ettiğimden değil, gerçi.
Krıss, devam etti. “Gen geldiğinde, ağlıyordu Sorunun ne olduğunu sordum; o da ayrıldığını, Maxon’ın ona gitmesi gerektiğim belirttiğim söyledi. Ona sarıldım, çünkü çok üzgündü ve neler olduğunu sordum Bana anlatamayacağını söyledi. Bunu anlamıyorum. Belki de neden elendiğimizi söylememiz yasaktır?” Tuesday, “Bu kurallarda yazmıyordu, değil mi?" diye sordu.
Amy, “Kimse bana böyle bir şey söylemedi," diye cevapladı

ve kızlardan birkaçı da onaylamasına kafalarını salladılar.
Celeste, “Ama daha sonra ne dedi?” diye ısrar etti.
Krıss tekrar iç çekti. “Ne dediğime dikkat etmem gerektiğini söyledi Daha sonra geri çekildi ve kapısını çarptı."
Oda aniden düşünceler eşliğinde sessizliğe büründü Elay- na, “Ona hakaret etmiş olmalı,” dedi.
Celeste şikâyet edercesine, “Eh, eğer bu nedenle ayrıldıysa, hiç adıl değil, çünkü Maxon bu odadan bırınm, ilk kez tanıştıklarında kendisine hakaret ettiğini söylemişti," dedi
İnsanlar odayı gözleriyle taramaya başladı, suçlu kimseyi^ kalamak ve belki de onu da -beni de- attırmayı

amaçlamış^ Marlee'ye gergin bir bakış attım ve o da hemen harekete geçtl "Belki ülke hakkında konuşmuştur? Siyasi ya da başka bj konu hakkında?"
Bariel dudaklarını ısırdı. "Lütfen. İkinci buluşmalarında^ tup da siyasi konuşmalara başlamaları ne kadar sıkıcı olurdu' Buradaki herhangi biri Maxon ile ülkeyi yönetme konusu^ gerçekten konuştu mu?"
Kimse cevap vermedi.
Bariel, "Tabii ki konuşmadınız,"
dedi. "Maxon iş arkadaşı
aramıyor, eş arıyor.''
Knss, karşı çıkarak, "Onu hafife aldığını düşünmüyor musun7" dedi "Maxon'ın fikirleri ve düşünceleri olan birini istediğim düşünmüyor musun?"
Celeste, kafasını geriye attı ve kahkahayı patlattı. "Maxon ülkeyi gayet iyi yönetebilir. Bunun için eğitilmiş. Ayrıca, çevresinde karar vermesine yardım edecek dolu insan var; neden başka binnın ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalışmasını istesin kı? Ben sızın yerinizde olsam, nasıl sessiz olunması gerektiğim öğrenmeye başlarım. En azından evlenene kadar' Bariel, Celestehin yanına sokuldu. "Ki evlenmeyeceksiniz' Celeste, gülümseyerek "Kesinlikle," dedi. "Neden Maxon. İkiye sahip olabilecekken beyni olan bir Üçle uğraşsın ki?' Tuesday, "Hey!" diye bağırdı. "Maxon sayılan umursamıyor.''
Celeste, karşısında çocuk varmış gibi bir tonla, "Tabii kı umursuyor," dedi "Neden Dörtten aşağı olan herkesin gittiğini sanıyorsun7"
Elimi kaldırarak, "Hâlâ bin burada," dedim. "Yani, onu çözdüğünü samyorsan, yanılıyorsun"
Celeste, yalandan egleniyormuş gibi yaparak, "Ah, işte ne zaman susması gerektiğini bilmeyen kız," dedi. Elimi yumruk yapıp, ona vurmama değer mi değmez mi diye karar vermeye çalıştım. Bu onun planının bir parçası mıydı? Fakat ben daha

hareket edemeden, Silvia kapıdan içeri daldı.
“Mektup, leydiler!" diye bağırdı ve odadaki gerginlik uçtu gitti. Hepimiz, Silvia’nm tuttuklarına ellerimizi sürebilmek için vanıp tutuşarak durduk. Artık neredeyse iki haftadır saraydaydık ve ikinci günümüzde ailelerimizden haber almamız dışında, bu evimizle kurduğumuz ilk gerçek temasımızdı.
Silvia, “Bir bakalım," derken mektup yığınlarını karıştırıyordu, neredeyse saniyeler öncesinde yaşanmış olan tartışmanın kesinlikle farkında değildi. “Leydi Tiny?" diye seslenirken odayı tarıyordu.
Tiny elini kaldırıp ileri doğru yürüdü. “Leydi Elizabeth? Leydi America?”
Resmen koştum ve mektubu elinden çekerek aldım. Ailemden gelen kelimelere karşı son derece açtım. Mektubu koltuğumun altına alır almaz, birkaç saniyeliğine bir köşeye çekildim.
Sevgili America,
Cuma gününü iple çekiyorum. Cavril Fadaye ile konuşma fırsatı elde ettiğine inanamıyorum! Şans senin yanında.
Kesinlikle şanslı hissetmiyordum. Bir sonraki akşam, hepimiz Gavril tarafından sorguya çekilecektik ve bize ne soracağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendimi embesil durumuna düşüreceğimden de hiç şüphem yoktu.
Sesim tekrar duymak ıyı alacak. Evin içinde şarkı söylemeni özledim. Annem şarkı söylemiyor ve sen go- tiğinden ben ev çok sessiz. Gösten sırasında bana el
sallar mısın?
Yarışma nasıl gidiyor? Orada çok arkadaşın var mı? Aynlan kızlardan herhangi biriyle konuştun mu? Annem sürekli artık kaybetsen de önemi yok diyor. Eve ¿öndenien o kızların yarısı belediye başkanlannm ya da ünlûlenn oğullarıyla nişanlandı bile. Maxon olmazsa sem başka bin alır, diyor. Gerad, sıkıcı, yaşk bir prens yenne bir basketbol oyuncusuyla evlenmeni umuyor. Fakat ben kımm ne dediğim umursamıyorum.

Maxon
müthiş!
Onu
Öptün
mü?
Öptüm mü? Daha yeni tanışmıştık. Ayrıca Maxon'ın
bej; opmes: için hiçbir sebep de yokcu. Bahse girerim
kı evrende en ıyı öpüşen kişidir. Bence, eğer prenssen,
öyle olman gerekir!
Sana söylemek istediğim çok daha fazla şey var ama annem
resim yapmamı istiyor. Bana yakında gerçek mr mektup yaz.
Uzun bir mektup! Dolu dolu ayrıntı içersin!
Sem seviyorum!
Hepimiz seviyoruz.
May
. Yanı, elenen kızlar şimdiden zengin erkekler tarafından kapışılıyordu. Veliaht prensi tarafından reddedilmenin seıu öncelikli bm Konumuna getireceğini fark etmemiştim. Odanın Kcnar.no» yuruyercK

v^y'.n sözlerini düşündüm.
Neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Janelle ile gerçekten neler olduğunu düşünüyor ve Maxon'm bu akşam randevusu var mı diye merak ediyordum. Onu gerçekten görmek istiyordum Beynim hızla çalışıyor, onunla konuşmak için basit bir yol anyordu. Düşünürken, elimdeki kâğıda baktım
May'in mektubunun ikinci sayfası neredeyse bomboştu. Yürürken, bir kısmını koparttım Kızlardan bazıları, ailelerinden gelen mektupların sayfalarına gömülmüştü ve diğerlen de haberleri paylaşıyorlardı.
Bir tur döndükten sonra, Kadınlar Odası'ndaki ziyaretçi defterinin yanında durdum ve tükenmez kalemi aldım.
Koparttığım kâğıt parçasına
hızlıca karaladım.
Majesteleri,
Kulağımı çekiyorum. İstediğiniz zaman.
Odadan çıkıp sanki banyoya gıdıyormuşum gibi yaparak koridorda sağa sola bakındım. Boştu. Orada durup, sonunda elmde bir çay tepsisi ile gelen hizmetçiyi görene kadar bekledim.
Kısık sesle, "Bakar mısınız?" diye seslendim.
Böyle büyük hollerde ses yankı yapardı. Kız,
önümde eğilerek selam verdi "Evet hanımefendi?"
"O elındekıyle prensin yanma gidiyor olabilir
mısın?" Gülümsedi "Evet hanımefendi" "Lütfen
benden de bunu götürür müsün ona?" Küçük,
katlanmış notumu uzattım. "Tabii kı hanımefendi!"
Hevesle notu elimden aldı ve üzerine yerleşen bu yeni ene ji dalgasıyla birlikte uzaklaştı. Gözden uzaklaşır uzaklaşm notu açacağından emindim fakat garip cümlelerim sayesin kendimi güvende hissediyordum.
Bu holler insanı tutsak eden cinstendi ve her biri benıtj, evimden daha gösterişliydi. Duvar kâğıdı, yaldızlı aynalı ^ çiçeklerin olduğu devasa vazolar, hepsi çok güzellerdi.

kocaman, tertemiz, pencereler pırıl pırıl ve duvarlardaki ^ lar da çok hoştu.
Bildiğim -van Gogh, Picasso- ve bilmediğim bazı ressa ¡arın eserleri vardı. Daha önce gördüğüm binaların fotoğraf^ da vardı. Efsanevi Beyaz Saray'ın bir fotoğrafı vardı. Eski *aril kitabımda okuduğum kadarına ve gördüğüm fotoğraflarına !<■ yasla, boyutu ve şatafatıyla sarayın yanında cüce gibi kalıy^ fakat hâlâ görebilmek için etrafımızda olsun isterdim.
Holde daha da ilerledim ve kraliyet ailesinin bir portre^ denk geldim. Eski görünüyordu; Maxon, bu fotoğrafta annç sinden daha kısaydı. Şu anda ise onun tepesinden bakıyor^ Sarayda olduğum sûre boyunca, onları birlikteyken sad^ yemeklerde ve Illea Başkent Raporu yayınlanırken görmüştün. Mahrem hayatlarına düşkün tipte insanlar mıydılar? Bu tuhaf genç kızlann evlerinde bulunmaları hoşlarına gitmiyor muydu? Burada, sadece kan bağlan ve görevleri nedeniyle mi bulunuyorlar, dı? Bu görünmeyen aile hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum "America?"
Adımı duyunca döndüm. Maxon, holde bana doğru koşuyordu. Sanki onu ilk defa görüyormuşum gibi hissettim.
Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, beyaz gömleğinin kollarını katlamıştı. Mavi kravatı boynundan gelişigüzelce sarfa-yorduve daima geriye yapıştırılmış saçları, o hareket ettikçe biraz kıpırdanıyordu. Dün üniforması içindeki halinin taban tabana zıttı olarak, daha genç ve daha gerçek görünüyordu.
Olduğum yerde dondum. Maxon, bana doğru gelip bileğim yakaladı. ' İyi misin? Sorun nedir?" diye heyecanla sordu.
Sorun mu?
"Yok bir şey. İyiyim," diye cevap verdim. Maxon, tuttuğuma bile bilmediğim nefesini verdi. "Çok şükür.

Notunu aldığımda hastalandığım ya da ailene bir şey olduğunu düşündüm."
“Ah! Ah, hayır. Maxon, çok üzgünüm. Aptalca bir fikir olduğunu biliyordum. Akşam yemeğine gelir misin bilmiyordum ve seni görmek istemiştim."
“Aa, peki ne için?” diye sordu. Bana hâlâ çatık kaşlarla bakıyor, sanki bir şey olup olmadığından emin olmaya çalışıyor
gibiydi.
"Sadece seni görmek için.”
Maxon, hareket etmeyi kesti. Gözlerine inanamıyormuş gibi bakıyordu. “Sadece beni görmek mi istedin?” Şaşırmış ve mutlu olmuş
gibiydi.
“Şaşırma. Arkadaşlar genellikle birlikte vakit geçirirler.” Ses tonum, söylemediğim tabii ki vurgusunu

eklemişti.
“Ah, tüm hafta meşgul olduğum için bana darıldın, değil mi? Arkadaşlığımızı ihmal etmek istememiştim America." Tekrar iş konuşan Maxon gibiydi.
“Hayır, sinirlenmedim. Sadece kendime açıklamalar yapıyordum. Meşgul görünüyorsun. İşinin başına geri dön ve müsait olduğunda görüşelim.” Hâlâ bileklerimi tuttuğunu fark ettim.
“Aslında, birkaç dakika kalmam senin için uygun mu? Üst katta bir bütçe toplantısı yapıyorlar ve ben o konulardan tiksinirim." Cevap beklemeden, Maxon beni tutup holün ilerisindeki bir pencerenin altındaki küçük, yumuşak kanepeye çekti ve ben de otururken hafifçe kıkırdadım. “Bu kadar komik olan nedir?" “Sadece sensin," derken gülümsedim. “İşinin seni rahatsız et- meşini görmek çok hoş. Ayrıca, toplantıların nesi bu kadar 1^
“Ah. America!” derken yüzüme baktı. “Çember misgi, ^ nüp dönüp duruyorlar. Babam, danışmanları yatıştır^ ^ | iyidir fakat komiteleri belirli bir yöne sürüklemek çok -0r I nem, oku! sistemine yatırım yapılması için sürekli bab ^ tepesindedir -ne kadar çok eğitilirseniz, o kadar az suça saçağınızı düşünüyor ki buna katılıyorum- fakat babam ^' az yatırımla mükemmel bir şekilde kontrol edilebilecek ¿u alanlardan çekilmeleri için asla yeterince zorlamıyor. Sinir b^ ' zucu! Ve zaten emir veren ben değilim, yani benim gönîşlÇrj • kolayca görmezden geliniyor." Maxon. dirseklerini dizine ^ ■ yadı ve kafasını ellerinin üzerinde dinlendirdi. Yorgun nüyordu.
Yani, artık Maxorim dünyasının bir kısmını görebiliyordu ; faka; hâlâ eskisi kadar tahmin edilemezdi. Nasıl gelecekteki I hükümdarının sesini duymazdan gelebilirsin ki?
“Üzgünüm. İşin iyi tarafı, gelecekte daha fazla söz hakkın ' olacak." Sanki ona cesaret vermek ister gibi sırtını sıvazladım, i
“Biliyorum. Kendime de bunu diyorum. Fakat dinleyecek ' olsalar, hemen bazı sorunları çözebileceğimizi bilmek çok sim-

t borucu." Sesini, halıya dönük olduğundan, duymnak biraz zordu, i “Eh, cesaretin kırılmasın. Annen doğru yolda fakat sadet* ■ eğitimle her şey çözülemez.”
Maxon kafasını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?" Kulağa • neredeyse beni suçluyor gibi gelmişti. Hem de haklı olarak. 5a- vunduğu bir fikri vardı ve ben onu paramparça etmiştim. Ger r adım atmaya çalıştım. “Eh, senin gibi cicili bicili hocaları olan biriyle kıyaslandı- f ğmda, Altılar ve Yediler için eğitim sistemi berbat. Daha yi •' hocalar vç daha iyi kurumlar sağlanırsa, onlara dünya kadar j iyilik yapılır. Faka; diğer yandan. Sekizler ne olacak? Suçlan: ;
çoğunun sorumlusu o sosyal sınıf değil mı? Hiç eğıum görmüyorlar. Eğer bir şeye sahip olduklarını düşünüyorlarsa, herhangi bir şeye, bu onlara cesaret verir. Ayrıca..."
Duraksadım. Bu, her şeye sahip olarak büyüyen bir çocuğun kavrayabileceği bir konu muydu bilmiyordum. "Hiç aç kaldın mı Maxon? Akşam yemeği ıçm karnının guruldaması gibi değil, açlıktan ölecek gibi? Eğer burada kesinlikle hiç yemek olmasaydı, annen ve baban hiçbir şey olmasaydı ve hayatın boyunca yiyebileceğinden fazlasını bir gün içinde yiyen insanlardan bir şey almış olsaydın, yemek yiyebilecek olsaydın... ne yapardın? Eğer onlar sana güveniyorsa, sevdiğin insanlar ıçm ne yapmazdın?” Bir anlığına sessiz kaldı. Bir kez daha -saldırı sırasında hizmetçilerimden bahsettiğimizden bu yana- aramızdaki geniş uçurumu fark ettik. Farklı görüşlerle tartışmaya çok daha müsait bir konuydu, bu nedenle sakınmak istediğini görebiliyordum.
“America, bazı insanların hayatının zor
olmadığını söylemiyorum fakat çalmak...”
“Gözlerini kapat Maxon.”
"Ne?”
“Gözlerini kapat."
Bana bakarak kaşlarını çattı fakat itaat etti. Gözleri tamamen kapanana ve yüz hatları gevşeyene kadar başlamadım.

“Bu sarayda bir yerlerde, senin eşin olacak bir kadın var.”
Dudaklarının seğirdiğini, umut dolu bir tebessüme dönüştüğünü gördüm.
"Belki yüzünü henüz bilmiyorsun fakat o odadaki kızları düşün. En çok sevdiklerini düşün. Tatlını’düşün."
Eh, koltuktaki elimin yanında dinleniyordu ve parmakları bir anlığına benimkilere dokundu. Utanarak geri çekildim.
“Üzgünüm." diye
mırıldanarak, bana doğru
baktı “Güzlerini kapalı tut!’
Kıkırdadı ve eski pozisyonuna geri döndü.
"Bu o kız mı? Sana bağımlı olduğunu düşün. Otıu etmeni ve Seçim hiç gerçekleşmemiş gibi hissettirmeni

i^1 Sanki tek başına çıksan ve ülkenin ortasında, kapı kapt | san da o hâlâ senin bulacağın tek kişi olacakmış gibi, o H,-? senin seçeceğin kişiymiş gibi.”
Umutlu gülümsemesi belirginleşti. Belirmekten de öte mamen ortaya çıktı.
“Onun ihtiyaçlarını karşılamana ve korumana ihtiyaç yuyor. Ve öyle bir an geliyor ki yiyecek kesinlikle hiçbir şçy yok ve geceleri, midesinin gurultusunu duymaktan uyuyan« yorsun bile..."
“Dur!" Maxon hızla ayağa kalktı. Holde yürüdü ve bir sürç olduğu yerde durarak, yüzüme bakmadı. Kendimi biraz garip hissettim. Bunun, onu böylesine altüst edeceğini fark etmemiştim. “Üzgünüm," diye fısıldadım.
Kafasını salladı fakat duvara bakmaya devam etti. Bir an sonra döndü. Gözleri benimkileri arıyordu, üzgün ve sorgulayıcıydı.
“Gerçekten böyle mi
oluyor?” diye sordu.
"Ne?"
"Dışarıda... Bu oluyor mu7 İnsanlar
sıklıkla böylesine aç kalıyor mu?"
"Maxon, ben..."
“Bana gerçeği söyle.” Ağzı sert bir çizgi halini almıştı.
“Evet Bu oluyor. Çocuklar, ya da kardeşleri için kendi paylarmdan vazgeçer, aileler tanıyorum. Kasaba merkezinde, sırf yiyecek çaldığı için kırbaçlanan bir çocuk biliyorum. Bazen umutsuz kaldığında çılgınca şeyler yaparsın"
“Çocuk mu? Kaç yaşında?"
“Dokuz," diye nefesimi verirken titredim. Hâlâ jemmy’nin küçük sırtındaki yaralan hatırlayabiliyordum, Maxon da sanki hissedebiliyormuş gibi sırtını gerdi.
“Ya sen?" -boğazını temizledi- “sen hiç böyle oldun mu7 Açlıktan ölecek gibi?"
Kafamı eğdim ki bu da kendimi ele veriyordu. Bunu
gerçek- ten ona söylemek istemiyordum. “Ne kadar

kötüydü?"
“Maxon, bu sadece seni daha çok üzecek."
“Muhtemelen,” derken acıyla kafasını salladı. “Fakat ben kendi ülkemle ilgili ne kadar çok şeyi bilmediğimi yeni keşfetmeye başlıyorum. Lütfen."
İç çektim.
“Gerçekten kötü durumdaydık. Çoğu kez, yiyecek almakla elektriklerin kesilmesine göz yummak arasında karar vermemiz gerekiyordu. En kötüsü, bir defasında Noel zamanında yaşanmıştı. Çok soğuktu, bu nedenle tonla kıyafet giyiyorduk ve evin içinde kendi nefesimizi görebiliyorduk. May, neden hediyelerimizi değiş tokuş edemeyeceğimizi anlayamıyordu. Gene! bir kural olarak, evimde asla yemekten arta kalan bir şey bulunmaz. Birisi daima daha fazlasını ister.”
Suratının renginin atmasını izledim ve onu üzgün görmek istemediğimi fark ettim. Lafı çevirmeli, umutlu bir hale sokmalıydım.
“Son birkaç haftadır aldığımız çeklerin gerçekten yardımının dokunduğunu biliyorum ve ailem para konusunda çok zekidir. Şimdiden, uzun süre dayansın diye bir kenara koyduk- lanna eminim. Bizim için çok şey yaptın Maxon." Ona tekrar gülümsemeye çalıştım fakat ifadesi değişmedi.
"Yüce Tanrım Burada sadece yiyecekler için kaldığın, S6 ledığinde, şaka yapmıyordun, değil mi?" diye sorarken kafas^ sallıyordu.
“Gerçekten Maxon, son zamanlar durumumuz gerçekten iyiydi Ben ..“ Fakat cümlemi bitiremedim. Maxon yanıma geldi ve alnımdan öptü.
“Seninle yemekte
görüşürüz "
Uzaklaşırken
kravatını
düzeltiyordu.

18. bölüm

Maxon, beni yemekte göreceğim söylemişti fakat yemek tu. Kraliçe tek başına içeri girdi. O, yerine otururken bi kibarca selamlarımızı verdik ve daha sonra yerlerimize j Odada göz gezdirerek boş bir sandalye aradım; Ma biriyle randevusu olduğunu düşünmüştüm fakat herkes daydı
Öğleden sonrasını Maxona dediklerimi zihnimde yf
canlandırarak geçirdim. Hiç arkadaşım olmamasına ş inak gerekiyordu. Bu konuda şaşırtıcı derecede kötüydün

Tam o anda Maxon ve kral içen girdiler. Maxon'ın ı yerli yerındeydi fakat saçı hâlâ dağınıktı. Kral ile birlikte girdiklerinde kafa kahyaydılar. Ayağa kalkmak için ace tık Konuşmaları hararetliydi. Maxon, bir şey açıklamak eller mı kullanıyordu ve kral da kafasıyla onaylıyor, oglı sözlerim idrak ediyordu ama biraz da sersemlemiş gibiydi. masaya ulaştıklarında, Kral Clarkson, Maxon'ın sırtına sı vurdu, vuz ifadesi ciddiydi.

Kral bize doğru döndüğünde, suratı hevesle parıldıyo "Alı Tanrım, sevgili leydiler, lütfen oturun." Kraliçeyi başın Jpıu ve verme yerleşti.

Fakat Maxon ayakta durmaya devam etti.

"Leydiler, bir duyurum var." Tüm gözler pür dikkat k Bize ne sunacaktı acaba?

"Biliyorum ki hepinize. Seçime katıldığınız içjn yardım alacağınıza dair söz verildi." Sesi, sadece gerçekt^ defa duyduğum otoriteyle doluydu, beni bahçeye saldı^ n ^ ki gibi. Konumunu belirli bir amaç uğruna kullandığım^' daha fazla çekiciydi. "Fakat birtakım ani bütçe tahsisleri pildi. Eğer doğuştan İki ya da Üç iseniz, artık finansal görmeyeceksiniz. Dörtler ve Beşler yardım almaya devam Ç(j çekler fakat bu vardım, şu ana kadar olduğundan daha az ^ miktarda olacak."

Bazı kızların ağızlarının şoktan bir karış açıldığım görebih yordum. Para anlaşmanın bir parçasıydı. Celeste, mesela, alçy ler saçıyordu. Çok paran olduğunda para toplamaya alışıV0T. sundur, sanırım. Galiba benim gibi birinin onun alamayacağı bir şeye sahip olacağı fikri de damarına basmıştı.

"Vermiş olabileceğim herhangi bir tür rahatsızlıktan ötürü özür dilerim fakat bu konunun tamamını yarın Başken; Raporunda açıklayacağım. Ayrıca, bu anlaşmaya varılabilecek bir durum. Eğer herhangi birinizin bu yeni düzenlemeyle ilgili bir problemi varsa ve daha fazla katılımda bulunmak istemiyorsa. yemekten sonra ayrılabilir."

Yerine oturdu ve tekrar sözlerinden çok kendi yemeğiyle ilgili görünen kralla konuşmaya başladı. Ailemin daha az pars

alacağından dolayı biraz moralim bozulmuştu fakat hâlâ biraz alıyorduk. Yemeğime odaklanmaya çalıştım ama tüm bunlara ne anlama geldiğini merak ediyordum ve bunu düşünen tek kişi de değildim. Odadan mırıltılar yükseliyordu.
Tmy, sessizce “Bu sence neyle ilgilidir?” diye sordu.
Kriss, “Belki bir testtir,” diye önerdi. “Bahse girerim ki bura-¿a sadece para için bulunan bazı insanlar vardır"
Onu dinlerken, Fiona'nm Olivia’yı dürtüklediğini vç kafasını bana doğru salladığını gördüm. Gördüğümü bilmesin diye başka tarafa döndüm.
Kızlar teorilerini sundular ve ben de Maxonı izlemeye devam ettim. Kulağımı çekebilmek için dikkatini çekmeye çalıştım fakat benim olduğum tarafa bakmadı.
Mary de odamda yalnızdık. Bu gece Gavril ile -ve ülkenin geri kalanıyla- lltea Başkent Raporunda yüzleşecektim. Diğer kızların da orada olacaklarını, birbirlerini izleyeceklerini ve kendi kafalarında eleştiriler yapacaklarım söylemiyorum bile. Gergin olduğumu söyleseydim, durumu berbatça basite indirgemiş olurdum. Marv muhtemel bazı sorulan, halkın bilmek isteyeceklerini listelerken yerimde kıpırdandım.
Saraydan nc kadar memnundum? Maxon’ın benim için yaptığı en romantik şey neydi? Ailemi özlemiş miydim7 Şu ana kadar Maxon’ı öpmüş müydüm7
Bunu sorduğunda Mary’ye bir bakış fırlattım. Fazla düşünmeden sorulara cevaplar uyduruyordum. Fakat sonuncusunu saf meraktan sorduğunu anlayabiliyordum. Yüzündeki gülümseme bunu kanıtlamıştı. “Hayır! Tanrı aşkına" Sesimin sinirlenmiş gibi çıkmasını istedim fakat bu, bozulamayacağım kadar komikti. Sonunda sırıtmaya başladım. Bu da Mary’nin kıkırdamasına yol açtı. “Ah, sadece... neden gidip bir yerleri temizlemiyorsun’" Kahkaha attı ve ben daha ona kesmesini söyleyemeden Anne ve Lucy, ellerinde bir elbise çantasıyla kapıdan içeri daldılar.
Lucv. içeri ilk adımımı attığım günden bu yana gördüğümden

daha heyecanlı görünüyordu ve Anne de entrika peşinde gibiydi.
Lucy önümde durup, canlı bir şekilde selam verirketl
« da nedir?" diye sordum. ’ ^
“Raporda giyeceğiniz elbisenizi tamamladık, hanırriçfç^ diye cevapladı. ^
Kaşlarım aniden kalktı. “Yeni bir elbise mi? Neden dola takı mavi olan değil? Onu da henüz bitirmemiş miydin^ elbiseyi seviyorum."
Üçü de birbirlerine baktılar.
Anne’in aynanın yanındaki askıya astığı çantayı işaret çd» rek. *Ne yaptınız?" diye sordum.
Anne. “Diğer tüm hizmetçilerle konuştuk hanımefendi. Bir çok şey duyduk." diye söze başladı. “Siz ve

Leydi Jannellç',n Majesteleri ile birden fazla kez buluşan tek kişiler olduğunu;,, biliyoruz ve bundan anladığımız kadarıyla, ikinizin ara$mö2 bir bağlantı olabilir."
“Nasıl yani?" diye sordum.
Anne. “Benim duyduğum kadarıyla,” diye devam etti. “Gönderiîmesinin sebebi, sizin hakkınızda söylediği bazı yakışıksız şeylermiş. Prens itiraz etmiş ve onu derhal evine göndermiş."
Şaşkınlığımı gizlemek için elimi ağzıma götürdüm. “Ne?"
“Onun gözdesi olduğunuza eminiz hanımefendi. Çoğunluk bövîe söylüyor." Lucy mutlulukla iç çekti.
Onlara, “Bence yanlış yönlendirilmişsiniz,” dedim. Anne, söylediklerimi umursamayarak omzunu siîkerken gülümsüyordu.
O anda tüm bunların nasıl başladığını hatırladım. “Bunların benim elbisemle ilgisi ne?”
Mary, Anne'in yanına geldi ve uzun çantanın fermuarını açarak, pencereden sızan loş ışıkta parıldayan, baş döndürücü kırmızı elbiseyi ortaya çıkardı.
Tamamen büyülenmiş bir halde, “Ah Anne,” dedim. “Kendim aşmışsın”
Kafasını sallayarak övgülerimi kabul etti. “Teşekkürler, hanımefendı. Üzerinde hepimiz çalıştık aslında.”
“Çok güzel. Fakat hâlâ bunun söylediklerinizle ne ilgisi var anlamıyorum-”
Mary, elbiseyi çantadan çıkarıp havalandırırken Anne devam ein- "Dediğim saraydaki birçok insan sizin prensin gözdesi olduğunuzu düşünüyor. Prens, sızın hakkınızda hoş ¿eyler söylüyor ve diğerleriyle değil de sizinle olmayı tercih ediyor. Ayrıca, bunu diğer kızlar da fark etmiş gibi görünüyor"
“Ne demek istiyorsun?”
“Elbiselerinizi dikmek için çoğunlukla aşağı kattaki çalışma odalarından birine gidiyoruz. Giysi ve ayakkabı yapmak için özel bir alan var, diğer hizmetçiler de orada oluyor. Bu gece herkes mavi bir elbise istemiş. Tüm hizmetçiler, bunun sebebinin sızın neredeyse her gün aynı rengi giymeniz

olduğunu düşünüyor ve diğer kızlar da sızı taklit etmeye çalışıyorlar."
Lucy, “Bu doğru,” diyerek araya girdi. “Leydi Tuesday ve Leydi Natalie, bugün hiç takı takmadılar. Aynı sizin gibi.”
Mary, “Ve neredeyse tüm diğer leydiler de daha basit elbiseler talep ediyorlar, sizin tercih ettikleriniz gibi,” diye belirtti.
“Bu hâlâ neden bana kırmızı bir elbise yaptığınızı açıklamıyor."
Mary, “Sizi fark edilebilir kılmak için, tabii ki," diye cevapladı.
“Ah, Leydi America, eğer sizden gerçekten hoşlanıyorsa, on planda olmaya devam etmelisiniz. Bize karşı çok cömerttiniz, özellikle Lucy’ye karşı.” Hepimiz, kafasıyla onaylayan Lucy'ye doğru bakcık, Lucy ise “Sız... siz, prenses olabilecek kadar iyisiniz. Harika olurdunuz."
Bu durumdan sıyrılmaya çalıştım. İlgi
odağı olmaktan nefret ediyordum. Fakat ya
diğer herkes haklıysa? Ya Maxon, sırf ben
diğerler.
gibi abartılı davranmıyorum diye benden hoşlanıyorsa böyle
bir elbisenin içine soktuğunuzda her şey berbat
“Her kız arada sırada parıldamalıdır. Ve biz ^ sûredir
tanıyoruz. Buna bayılacaktır" Anne öylesine rici bir şekilde
konuşuyordu ki yapabileceğim hiçbir ^
Onlara, bana yolladığı notların, benimle geçirdiği aramızdaki arkadaşlıktan başka hiçbir şey ifade etmed^^ sil açıklayacağımı bilmiyordum. Onlara söyleyemezdi^'51 îuluklanm bozardı ve ayrıca eğer kalmak istiyorsam bu ^ de davranmaya devam etmeliydim. Ve istiyordum da ki' ' gerekiyordu.
“Tamam, haydi deneyelim.” İç çekerek teslim oldum.
Anne, davranışının yakışıksız olduğunu belirtene dek ^ heyecandan zıplayıp durdu. İpek gibi elbiseyi kafamdan^' cim ve onlar da henüz tamamlanmamış olan bir dolu kayamadılar. Marv'nin becenkli elleri, elbisemle hangi saç ^ delinin daha iyi duracağını görmemiz için saçımı tutuy^, yarım saat içinde hazırdım.

Bu akşam, özel gösteri nedeniyle set biraz daha farklı düzerlenmişti. Kraliyet ailesinin tahtları her zamanki gibi bir yanduruyordu ve bizim yerlerimiz de yine tam karşılarında^ Fakat sahne merkezden taşınmış, yerini iki yüksek sandalyen bırakmıştı. Gavrıl ile konuşacağımız zaman alacağımız mifofon sandalyelerden birinde duruyordu. Bunu düşünürken bir midem rahatsızlandı.

Tabii ki odanın tamamı her tondan mavi elbiselerle dohy- du. Bazılanmn rengi yeşile yakındı, diğerleri mora fakat orada bir tema olduğu aşikârdı. Anında huzursuz oldum. Birde Celeste mn bakışlarım yakaladım ve yerime oturmak zonınü kalacağım ana kadar ondan uzak durmaya karar verdim.

Makyajlarım son bir kez daha kontrol eden Kriss ve Natalt yanımdan geçtiler. Biraz mutsuz gibilerdi, gerçi bazen Natalie ^onusunda net konuşmak zor oluyordu. Kriss. en azından kalabalık arasında biraz farklı görünüyordu. Mavi elbisesi, aşağılara doğru beyazlaşıyordu, sanki zarif buz parçaları yerlere doğru eğilmiş gibi görünüyordu.
“Büyüleyici görünüyorsun America." dediğinde, bu kulağa iltifat gibi değil de suçlama gibi gelmişti. (
“Teşekkürler. Elbisen muhteşem.”
çilerini elbisenin üst kısmından aşağıya doğru sürerek, aslında var olmayan kırışıklıkları düzeltti. “Evet, ben de beğendim" Natalie, elini elbisemin kısa kollarından birinde gezdirdi, -gu nasıl bir kumaş7 Işıklar altında gerçekten parlayacak."
Omuz silkerek, “Hiçbir fikrim yok, aslında. Beş olduğumuz için pek hoş giysilerimiz olmuyor,” dedim. Kumaşın dokusuna 1 baktım. Bu kumaştan yapılmış en azından bir elbisem daha vardı fakat kumaşın türünü öğrenmekle uğraşmamıştım.
“America!"
Kafamı kaldırdığımda tam arkamda duran
Celeste’yi gördüm. Gülümsüyordu. “Ceîeste”
“Bir dakikalığına benimle gelir misin? Biraz yardıma ihtiyacım var."
Cevabı bek’emeden beni Kriss ve Natalie riin yanından çekti ve ağır, mavi bir perdenin arkasına. Rapor stüdyosunun gerisine götürdü.
“Elbiseni çıkar,” diye emir verdi ve
kendi elbisesinin fermu- annı
indirmeye başladı.
“Ne7"
Elbiseni istiyorum. Çıkar. Aaah?
Lanet kanca,” derken hâlâ kendi
elbisesini çıkarmaya çalışıyordu.
“Elbisemi çıkarmıyorum," dedim ve gumek için dav Celeste tırnaklarım koluma geçirip, beni geriye Çektisi^'11^
de uzağa gidememiştim.
"Aaah!" Bağırarak kolumu

tuttum. İzi kalacak gibi d du
ama neyse ki kanamamıştı.
“Kapa çeneni Elbiseyi çıkar. Şimdi."
Orada dikildim, suratım ifadesizdi, kıpırdamayı redn yordum Celeste, Ilka’nın odak noktası olamayacaktı. " Soğuk bir ses tonuyla, “Çıkarmana yardım edebilirim"^ Kollarımı kavuştururken, “Senden korkmuyorum Cel. ' dedim “Bu elbise benim için yapıldı ve ben de giyeceğim Ge| cek sefer, kıyafetlerini seçerken, belki benim gibi değil, kend, olmayı denemelisin. Ah, bekle, belki o zaman Maxon $emö nasıl da hınzır olduğunu görür ve evine yollar, ha?"
Bir an bile tereddüt etmeden, uzandı ve elbisemin tekkolt nu tamamıyla yırtarak, uzaklaşıp gitti. Sinirden ağzım bir kat açık kalmıştı ama bir şey yapamayacak kadar da şoktaydım Aşağıya baktım ve önümde saçma bir şekilde sallanan kun^ parçasını gördüm. Sılvıa’nın herkesi yerlerine geçmeye çağıran sesim duydum, böylelikle olabileceğim kadar cesurca perdenin dışına çıktım.
Marlee, benim için yanındaki koltuğu tutmuştu; gûrcbikct ğı mesafeye geldiğimde suratındaki şok olmuş ifadeyi gördüm
“Elbisene ne oldu7” diye fısıldadı.
"Celeste," diyerek mide bulantısıyla açıkladım. Önümüzde oturan Emmıca ve Samantha da bakmak döndüler
Emmıca, “Elbisem mı
yırttı?” diye sordu.
“Evet”
“Maxona git ve şikâyet et,”
diye yalvardı. “O kız tam
kâbus”
İÇ çekerek, “Biliyorum; dedim. “Maxon’\ tekrar gördüğümde söylerim.”
Samatha üzgün görünüyordu. “Bunun ne zaman olacağını kim bilebilir ki? Onunla daha fazla vakit geçireceğimizi sanıyordum.

Marlee, America kolunu kaldır,” diyerek yol gösteriyordu. Yırtılan kol kısmını ustalıkla elbisemin yan kısmına tuttururken, Emmica da sarkan birkaç ipliği söktü. Elbiseye bir şey olduğu fark edilmiyordu bile. Tırnak izlerine gelince, eh. onlar da sol kolumda ve kameranın açısından uzaktaydılar.

Neredeyse başlama vaktiydi. Sonunda kraliyet ailesi içeri girdiğinde. Gavril de notlarım gözden geçiriyordu. Maxon, yakasında milli arma olan koyu mavi bir takım elbise giymişti. Özgüveni yüksek ve sakin görünüyordu.
Gülümseyerek, “İyi akşamlar
leydiler," diye şakıdı. “Majesteleri"
ve “Prens Hazretleri” sözcükleri
adeta üzerine yağdı.
“Bilin diye söylüyorum, kısa bir duyuru yapacağım ve ardından Gavril’i takdim edeceğim. Hoş bir değişiklik olacak; daima o beni çağırıyor!” Kıkırdadı ve hepimiz de onu taklit ettik. “Bazılarınızın biraz heyecanlı olabileceğini biliyorum fakat buna hiç gerek yok. Lütfen, sadece kendiniz gibi olun. Halk sizi tanımak istiyor." Konuşurken gözlerimiz birkaç kez buluştu fakat hiçbiri onun ne düşündüğü anlayabilmeme yetecek kadar uzun sürmemişti. Elbiseyi fark etmemiş gibiydi. Hizmetçilerim hayal kırıklığına uğrayacaklardı.
Sahneye doğru yürüdüğü sırada, omzunun üstünden seslenerek, iyi şanslar diliyordu.
Bir şey olduğunu anlamıştım. Duyurusunun, dün bize söyledikleri ile ilgili olacağını varsayıyordum fakat ne olduğunu henüz tahmin edememiştim. Maxonm bu küçük sırrı dikka-
umı dağıttı ve artık gerginliğim geçti. Milli marş çalında ve kamera Maxon’ın yüzüne odaklandığında kendimi ivn ’ ^ sedıyordum. Çocukluğumdan ben Raporu izliyordum. KizXû hiçbir zaman ülkeye bu şekilde sesienmemiştı. Keşke ben ^ ona ıyı şanslar diyebilseydim.
“Iyı akşamlar, Illea’nın hanımefendilen ve beyefendılen g gecenin, tüm ülkemizin Seçım’de genye kalan yirmi beş m sonunda dinleyebileceğinden dolayı, hepimiz için heyec^ verici bir gece olduğunu biliyorum. Onlarla tanışacağınız iç ne kadar heyecanlı olduğumu kelimelerle ifade edemem. \ hanka genç leydılerden bmnın, zamanı geldiğinde muhteşem bir ıider ve geleceğin prensesi olacağına kanaat getireceğin^ eminim.

Fakat o konuya geçmeden önce, benim için büyük önem taşıyan, üzennde çalıştığım bir projemi duyurmak istiyorum. Bu leydıierle tanıştıktan sonra, sarayın dışında olan geniş dünyaya, benim nadiren görebildiğim dünyaya gözlerimi açtım. Olağanüstü iyiliklerim duydum ve hayal edilemeyecek karan- hklanndan haberdar edildim. Bu kadınlarla konuşarak, bu auvarlann ardındaki kulelerin önemim kavradım. Gözlerim: açıp, aşağı tabakanın acılarını gördüm ve bu konuda bir şey yapmaya niyetlendim." Ne?

‘Bunu düzgün bir şekilde ayarlayabilmemiz için en azından üç ay geçmesi gerekiyor fakat yeni yıla gireceğimiz günler yaklaştığında, her Bölge Hizmet Binasında aş evi bulunacak. Her Beş, Akı, Yedi ya da Sekiz, ücretsiz, besleyici bir öğün yiyebilmek için dıieûiğı bir akşam oraya gelebilecek. Karşınızdaki ka- dınlann, ou önemli programa geiır sağlayabilmek için gördük- ıen maûû. desteğin tamamını ya da bir kısmım feda eniklenin •delen bilin. Bu cestea sonsuza dek sağlanamayacak bile olsa elimimden geleni yaparak, uzun süre devam etmesi için çaba göstereceğiz.”

Minnetimi ve şaşkınlığımı bastırıp, yutmak istiyordum fakat gözlerimden birkaç damla yaş geldi. Bir sonraki tepkimin, makyajım konusunda endişelenmek olacağını hâlâ biliyordum fakat o kadar minnettardım ki artık öncelikli düşüncem bu değildi.

“Hiçbir iyi liderin, kitlelerin aç kalmasına izin vereceğini ¿üşünmüyorum, lllöanın çoğunluğunu düşük sosyal sınıflar oluşturuyor ve biz bu insanları çok uzunca bir süre gözümüzden kaçırdık. Bu doğrultuda ilerliyorum ve bu nedenle diğerlerini de bana katılmaya davet ediyorum. İkiler, Üçler, Dörtler... Arabanızı sürdüğünüz yollar, kendiliğinden inşa edilmiyor. Evleriniz, sihirle temizlenmiyor. İşte siz de kendi Bölge Hizmet Binanıza bağış yaparak, bu gerçeği görme

şansına sahip olacaksınız.”
Duraksadı. “Doğar doğmaz kutsandınız ve artık bunu idrak etmenin zamanı geldi. Bu proje ilerledikçe, sizleri gelişmelerden sıkça haberdar edeceğim ve dikkatinizi verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Fakat şimdi, bu akşam ekran karşısına geçmenizin gerçek sebebine gelelim. Bayanlar, baylar, karşınızda Bay Gavril Fadaye!”
Herkesin Maxon’tn duyurusu karşısında coşmadığı açıkça belli olsa da oda alkış sesleriyle inletildi. Kral, örneğin, alkışlıyordu fakat heyecanlı değildi, gerçi kraliçe gururdan adeta ışıltılar saçıyordu. Danışmanlar da bunun iyi bir fikir olup olmadığı konusunda ikiye bölünmüş gibiydiler.
“Bu takdiminiz için çok teşekkür ederim Majesteleri!" Gavril, sete koşarken duyurusunu da yaptı. “Çok başarılıydınız! Eğer prenslik işi umduğunuz gibi gitmezse, eğlence sektöründe çalışmayı düşünebilirsiniz.”

Maxon. verine oturmaya giderken yüksek sesle kahkah attı. Kameralar artık Gavrile odaklanmıştı fakat ben Max ve ebeveynlerini izliyordum. Tepkilerinin neden farklı old^, nu anlayamamıştım.

“lltea’nın halkı, size özel bir ikramımız olacak! Bu akşa^ tüm bu genç kadınların hayatlarına yakından tanık olacağa Onlarla tanışmaya ve Prens Maxon’imizla işlerin nasıl gittiğin, öğrenmeye can attığınızı biliyorum, yani bu gece... soracağa Haydi, ilk olarak’ -Gavril notlarına baktı- “Clermont’tan ç> leşte Newsome ile başlayalım'"

Celeste, en üst sıradaki yerinden kalkıp, yılan gibi lavn. larak merdivenlerden aşağıya indi. Oturmadan önce GavriV, cidden vanaklanndan öptü. Röportajı tahmin edileceği gibiy. di, Banel’ınki de aynısıydı. Birçok kez öne doğru eğilerek elbiselerinin içindekileri göstermiş, seksi olmaya çalışmışlardı Yapmacık görünüyordu. Sürekli Maxon’a bakıp, göz kırptıkları sırada monitörlerden suratlarını izliyordum. Arada sırada, ör-negin Bariel usulca dudaklarını yaladığında, Marlee ile kısa göz temaslar, kurmuş ve kahkaha atmamak için başka tarafa bakmak zorunda kalmıştık.

Diğerleri daha kendi hallerindeydiler. Tiny’nin sesi de ismiyle uyumluydu ve röportaj ilerledikçe kabuğuna çekiliyor gibiydi. Fakat onun tatlı biri olduğunu biliyordum ve Maxonin, sırf halk önünde harika konuşmalar sergileyemediği için onu elemeyeceğini umuyordum. Emmica dengeliydi, aynı Mark? gibi, aradaki temel fark ise Marîee’nin sesinin, heyecan ve istekle dolu olduğu için konuştukça daha da yükselmesiydi.

Gavril çeşitli sorular soruyordu fakat iki soru, sanki herkes? soruluyormuş gibiydi: “Prens Maxon hakkında ne düşünüyorsunuz7* ve “Ona bağıran kız siz miydiniz?’ Halka gelecekteki krallannı azarladığımı söylemeye can atmıyordum. Neyse ki,herkesin bildiği üzere, sadece bir defa o şekilde davranmıştım

Herkes, ona bağıran kızın kendileri olmadığını gururla

söylüyordu. Sonra her bir kız Maxon'ın hoş olduğunu düşünmüştü gu neredeyse daima kullanılan sözcüktü hoş. Celeste, yakışıklı olduğunu söylemişti. Bariel, çok güçlü olduğunu söylemişti kı hu bence ürperticiydi. Birkaç kıza, Maxon onlan öptü mü diye sorulmuştu Hepsi kızarmış ve hayır demişlerdi. Üçüncü ya da dördüncü hayırdan sonra Gavril, Maxon'a döndü.

Şaşırarak, "Henüz hiçbirini öpmediniz mi?" diye sordu.

Maxon, "Sadece iki haftadır buradalar! Nasıl bir adam olduğumu düşünüyorsun?" diye cevap verdi. Bunları sakince söylemişti ama yerinde biraz kıpırdanıyor gibiydi Hayatında hiç birim öptu mü diye merak ettim.

Samantha, harika vakit geçirdiğini söylemişti, akabinde Gavril beni çağırdı. Ayağa kalkarken diğer kızlar beni alkışlıyorlardı, aynı herkesin alkışlandığı gibi. Marlee'ye gergince gülümsedim. Yürürken ayaklanma odaklandım ama oturduğumda Gavril'ın omzunun üstünden Maxon'ı rahatlıkla görebileceğimi keşfettim. Mikrofonu elime alırken bana hafifçe göz kırptı. Anında sakinleştim. Kimsenin kalbini kazanmak zorunda değildim.

Gavrıl'ın elini sıkıp karşısına oturdum. Yakından baktığımda, sonunda yakasındaki rozeti görebildim. Ekrandan izlendiğinde kesinlikle detayları seçilmiyordu fakat o anda sadece bir notanın kıvrımlarıyla çizgilerinden ibaret olmadığını, neredeyse yıldızmış gibi görünmesini sağlayan, küçük bir X'ın rozetinin tam ortasına işlendiğini görebiliyordum. Çok güzeldi.

Gavril, "America Singer. İlginç bir isminiz var. Destekleyecek bir hikâyesi de var mı?" diye sordu.

Rahatlayarak ıç çektim. Basit bir soruydu.

Aslında, evet. Annem bana hamileyken, çok tekmelerini-

Şim. Karnında savaşçı biri olduğu için bana, bu toprak, arada tutmak için azimle savaşan ülkenin adını verdiği^' ^ ledi Garip ama hakkını yememek lazım, bildiği bir şey Va ^ o andan beri kendisiyle savaşıyoruz."

Gavril kahkaha attı. “Kulağa, kendisi de çetin
bir kad,n gibi geliyor."

.

, “öyle. İnatçılığımın çoğunu ondan almışım"
“inatçısınız demek, peki biraz asabi misiniz?"
Maxon’ın eliyle ağzını kapatarak
güldüğünü gördüm. “Bazen."
“Asabiyseniz, prensimize bağıran kişi
de siz olabilir misin,z acaba?"
Iç çektim “Evet, bendim. Ve şu
anda, annem bir kalpl^
geçiriyor.”
Maxon, Gavril'e seslendi, “Tüm hikâyeyi anlattır!"

Gavrıl, hızla kafasını döndürdü. “Ah! Tüm hikâye nedir?" Maxon’a dik dik bakmaya çalıştım fakat tüm bu durumty. leşine saçmaydı kı işe yaramadı.
“ilk gece biraz.. Kapalı alan korkusuna kapıldım ve çam sizce dışarı çıkmak istedim. Muhafızlar beni kapıdan geçirmediler. Gerçekten neredeyse bir muhafızın kollarında bayılmak üzereydim ama Prens Maxon oradan geçiyordu ve benim için kapıyı açmalarını sağladı.”
Gavrıl, “Aa," derken kafasını sağa sola sallıyordu.
“Evet, sonra iyi olduğumdan emin olmak için beni takıp etti... Fakat ben strese girmiştim ve benimle konuşurken, kendimi ona kibirli ve sığ olduğunu söylerken buldum."
Gavrıl sözlerime karşılık olarak kıkırdadı. Onun üzerinden kahkahalarla sarsılan Maxon’a baktım. Fakat daha utanç verici olanı kralın ve kraliçenin de onunla beraber kahkaha atıyor olmalarıydı Kızlara bakmak için dönmedim ama aralarındın fanlarının kıkırdadığını duyabiliyordum. Eh, iyi. Belki artık beni bir tür tehlike olarak görmekten vazgeçerlerdi. Ben sadece Maxon’m eğlenceli bulduğu biriydim.
“Ve sizi affetti, değil mi?”
Gavril, daha sakince sordu.
“Garip bir şekilde." Omuz
silktim.
“Eh. ikiniz tekrar iyi geçinmeye başladığınıza göre, birlikte ne tür aktiviteler yaptınız?" Gavril tekrar işe koyulmuştu.
“Genellikle bahçede yürüyüşlere çıkıyoruz. Dışarıda olma- y, sevdiğimi biliyor. Ve konuşuyoruz." Diğer kızlardan bazılarının söylediklerini duyduktan sonra bunlar kulağa ezik geliyordu. Sinemaya gitmeler, ava çıkmalar, at sürmeler; benim hikâyemin yanında bunlar daha etkileyiciydi.
Fakat aniden neden Maxon’m geçen hafta boyunca hızla randevulara çıktığını anladım. Kızlann Gavrile söyleyecekleri sözlere ihtiyaçları vardı ve Maxon da bunu sağlamak zorundaydı. Bana hiçbirinden bahsetmemiş olması hâlâ biraz

tuhaf geliyordu ama en azından neden benden uzakta olduğunu bi- liyordum.
“Kulağa, huzur verici geliyor. Sarayda en sevdiğiniz şeyin bahçe olduğunu söyleyebilir misiniz?" Gülümsedim.
“Belki. Fakat yiyecekler de nefisti, yani..."
Gavril tekrar kahkaha attı.
“Siz yarışmada kalan son Beşsiniz, öyle mi? Bunun prenses olma şansınızı düşürdüğünü düşünüyor musunuz?”
Kelime daha ben düşünemeden dudaklarımın arasından döküldü.
“Hayır!"
“Tanrım1 İşte coşkulu biri!” Gavril, böylesine heyecanlı bir cevap aldığına memnun olmuş gibi görünüyordu. “Yani diğerlerini venersiniz, öyleyse7 Sonuna kadar gidersiniz?”
Kanaatimi ortaya koydum. “Hayır, hayır. Öyle değil. Diğer kızlann hiçbirinden daha iyi olduğumu düşünmüyorum; hepsi harika. Bu sadece... Maxon'm bunu yapacağını, sırf birini yal sınıfı nedeniyle gözden çıkaracağını sanmıyorum.” ' ^ Herkesin birden ağzının açıldığını gördüm. Cümleyi da tarttım. Hatamı yakalamam bir dakikamı aldı: Ona Af diye hitap etmiştim. Bunu, kapalı kapılar ardında başka b kıza söylemek farklıydı, başında “Prens" olmadan halkın içjn(j söylemekse bambaşka bir durumdu; inanılmaz derecede resmîydi. Hem de bunu canlı yayında söylemiştim.
Maxon sinirlenmiş mi diye baktım. Suratında sakin bir g.j lümseme vardı. Yani, kırmamıştı... Fakat ben utanmıştım. n derecede kızarmıştım.
“Ah. demek ki prensimizi gerçeklen yakından tanıdım; Söyleyin bana, Maxon hakkında ne düşünüyorsunuz?"
Konuşma sıram gelene kadar, kafamda birçok cevap düşün, muştum. Kahkahasıyla dalga geçecek ya da eşinin ona sesletin?, sini istediği lakabından bahsedecektim. Durumu kurtarmanın tek yolu mizaha geri dönmekten geçiyor gibiydi. Fakat ben henü: vorumlanmdan birini yapamadan, Maxon’m suratını gördüm. Gerçekten bilmek istiyordu.

Gerçekten arkadaşım olduğunu düşünmeye başladığım söyleme şansım olduğu anda onunla dalga geçemezdim. Evde karşılaşacağım kalp kırıklığından beni kurtaran, aileme kutular dolusu tatlı gönderen, onu çağırdığım için incinmiş olabileceğimi düşünerek bana koşan kişi hakkında şakalar yapamazdım.

Bir ay önce, televizyona bakmış ve sert, mesafeli, sıkıcı birini görmüştüm; insanların sevebileceğini hayal dahi edemediğim birini. Benim sevdiğim insana hiç benzemese bile, hayatında onu sevecek bıhne sahip olmayı hak ediyordu.

“Maxon Schreave, iyilik timsalidir. Fevkalade bir kral olacak. Elbise giymesi gereken kızların kot pantolon giymesine izin ve-

riyor ve onu tanımayan bir insan tarafından yanlış bir şekilde tanımlandığında kızmıyor." Gavril'e ciddi bir bakış attım ve o da bana gülümsedi. Arkasında oturan Maxon ilgilenmiş gıbt görünüyordu. "Onunla kim evlenirse şanslı bir kız olacaktır. Ve bana ne olursa olsun, onun tebaası olmaktan onur duyacağım." Maxon'm yutkunduğunu gördüm ve bakışlarımı indirdim. "America Singer, size çok teşekkür ederim." Gavril. elimi Stkmak için uzandı. "Sırada Tallulah Bell var."
Koltuklara baksam da benden sonraki kızların ne dediklerini duymadım. Bu röportaj, benim niyetlendiğimden çok daha kişisel bir hal almıştı. Maxon'a bakamıyordum. Bunun yerine, orada otururak kafamda sözlerimi tekrarladım.
Kapım, saat onda vuruldu. Kapıyı ardma kadar
açtım ve Ma- xon da gözlerini devirdi. "Gerçekten
geceleri burada bir hizmetçin kalmalı."
"Maxon! Ah, çok üzgünüm. Sana herkesin önünde o şekilde seslenmek istememiştim. Çok aptalcaydı." İçeri girip, kapıyı kapattığı sırada, "Sana kızdığımı mı sa- nıvorsun7" diye sordu.
"America, bana bu kadar çok adımla hitap edersen olacağı buydu. Keşke biraz daha özel bir yerde olsavdı," derken sinsice gülümsüyordu. "Fakat bunu sana karşı kullanmayacağım."
"Gerçekten
mi?" "Tabii
ki.
gerçekten."
"Aaah1 Bu gece tam bir embesil gibi hissediyorum. O hikâyeyi bana anlattırdığına inanamıyorum!"
Hafifçe
omzuna
vurdum.
Tum gecenin en güzel kısmıydı o! Annem gerçekten eğlendi Onun zamanında kızlar Tiny'den bile daha içine kapanıklan!' ve sen orada bana sığ diyordun... Buna dayanamadı."

Harika Şimdi kraliçe de benim uyumsuz olduğumu düşü, nüyordu. Odamın içinde yürüdük ve kendimizi balkonda bul duk Önümüzde uzanan bahçedeki binlerce çiçeğin kokusunu taşıyan minik, ılık bir rüzgâr esiyordu.

“Eh, çok eğlendiğine memnun oldum,” derken, parmaklan mı tırabzanda dolaştırıyordum

Maxon tırabzanın üzerinde oturmak için zıpladığında gayet sakin görünüyordu. “Sen daima eğlencelisin. Buna alış."

Hımm. Neredeyse komikti

Tereddütle, “Yani., dediklerin hakkında..." diye söze baş. ladı.

“Hangi kısım? Seni etiketlemem mi, annemle kavga etmem mi yoksa motivasyonumun yemek olması mı?” Gözlerimi devirdim.

Kısa bir kahkaha attı. “Benim iyi
olduğumla ilgili kısım..." “Ah. Ne
olmuş ona7” Bu son kurduğum
cümleler, önceki
söylediklerimden daha utanç verici gibi gelmişti. Kafamı
önüme eğdim ve elbisemin ucuyla oynamaya başladım.

“Beni özgün gösterdiğin için minnettarım fakat o
kadar ilen gitmene gerek yoktu.” Kafamı aniden
kaldırdım Bunu nasıl düşünebilirdi?

“Maxon, o gösterinin hatırına yapılmadı. Bana bir ay önce, seninle ilgili görüşlerimi sorsaydın çok daha farklı olurdu. Fakat şimdi seni tanıyorum ve gerçeği biliyorum; sen tamamen söylediğim gibisin Hatta daha fazlasısın."

Sessizdi iakat suratında mıntk
bir gülümseme vardı.

Sonunda, “Teşekkür ederim,"
dedi.

‘Her zaman ”

Maxon boğazını temizledi “O da şanslı olacak." Geçici olarak oturduğu yerden kalktı ve balkonda benim bulunduğum taraia doğru yürüdü.

“Ha?"
Maxon. net bir şekilde. “Erkek arkadaşın. Aklı başına geldiğinde ve ona geri dönmen için yalvardığında," dedi.
Kahkaha amam gerekiyordu. Benim dünyamda böyle bir şey olmazdı.
O artık benim erkek arkadaşım değil. Ve benimle işinin bittiğini açıkça ifade etti." Sesimdeki hafif umudu ben bile duyabiliyordum.
“Mümkün değil. Seni şimdiye kadar televizyonda görmüş ve tekrar âşık olmuştur. Gerçi, benim görüşüm, senin o köpek için fazlasıyla iyi olduğun yönünde.” Maxon, sanki bunlan binlerce kez görmüş gibi neredeyse sıkılarak söylemişti.

Sesini biraz daha yükselterek, “Bundan bahsetmişken...” dedi. “Eğer sana â5lk olmamı istemiyorsan, bu kadar tatlı görünmeye bir son vermelisin. Yarın ilk iş, hizmetçilerine senin için patates çuvalı diktireceğim!"
Koluna vurdum. “Kes sesini, Maxon.”
“Şaka yapmıyorum. Bu kadar güzel olman senin için zararlı. Buradan ayrıldığın zaman seninle birlikte birkaç muhafız göndermemiz gerekecek. Asla tek başına hayatta kalamazsın, zavallı şev." Tüm bunlan şakasına, bana açıyormuş gibi söylemişti.
“Buna engel olamam." İç çektim. “Kimse dünyaya mükemmel bir şekilde gelmeye engel olamaz." Sanki çok güzel olmak yorucuvmuş gibi suratımı yelledim.
“Hayır, bunu engelleyebileceğini sanmıyorum."
Kıkırdadım. Bir an bile Maxon’m bunu komik bulmadığının farkına varmadım.
Bahçeye doğru baktım ve gözümün ucuyla Maxorim bana baktığını gördüm. Suratı benimkine inanılmaz derecede yakındı. Neye baktığını sormak için döndüğümde, beni öpecek kadar yakında olduğunu görünce şaşırdım.
Bunu yapmca daha da şaşırdım.
Hızlıca bir adım atarak geri
çekildim. Maxon da gen a¿lrn
Kızararak, '“Üzgünüm,” diye
mırıldandı.
"Ne yapıyorsun?” Şaşkınlıkla
fısıldadım. “Üzgünüm.” Biraz
sırtını dönmüştü, utandığı
belliydi. “Bunu neden yaptın?”
Elimi ağzıma koydum.
“Bu sadece... daha önce söylediklerin ve beni dün aramaya çıkışın... davranış şeklin... Belki duyguların değişmiştir diyç düşündüm. Ve senden hoşlanıyorum, bunu görebildiğini şünmüştüm.” Bana doğru döndü. “Ve... ah, berbat mıydı? Hiç

de mutlu görünmüyorsun.”
Suratımda nasıl bir ifade varsa silip atmaya çalıştım. Maxor. yaralanmış gibiydi.
“Çok üzgünüm. Daha önce kimseyi öpmedim. Ne yaptığım, bilmiyorum. Ben sadece... Üzgünüm, America.” Derin bir şç. kilde iç çekti ve tırabzana yaslanırken elini birkaç kez saçında gezdirdi.
Bunu beklemiyordum fakat içimi bir sıcaklık kaplamıştı. İlk öpücüğünün benimle olmasını istemişti.
O anda tanıdığım Maxon’i düşündüm -iltifatlarla dolu bir adam, kaybettiğim bir iddiada kazanamadığım ödülü bana vermeye hazır olan adam, onu hem fiziksel hem de duygusal olarak incittiğimde beni affeden adam-ve bunu umursamadığımı fark ettim.
Evet, hâlâ Aspene karşı hislerim vardı. Bu durumu tersine çeviremezdim. Fakat eğer onunla birlikte olamayacaksam, beni Maxorila birlikte olmaktan alıkoyan neydi? Ona karşı olan önyargılarımdan başka bir şey değildi, ki bunların gerçekte onunla alakası bile yoktu.
Ona doğru yaklaştım ve elimi alnında gezdirdim. “Ne yapıyorsun7”
Hafızanı siliyorum. Sanırım daha iyisini yapabiliriz" Elimi indirdim ve onun yanma sokulup, odamı karşıma aldım.
Maxon hareket etmedi... Fakat gülümsüyordu.
“America, tarihi değiştirebileceğim sanmıyorum” Yine de ifadesi umut doluydu.
“Eminim yapabiliriz. Ayrıca, bunu sen ve benden başka kim bilebilir ki?”
Maxon bir anlığına bana bakıı, bunun gerçekten sorun olup olmadığını merak ediyordu. Gözlerime bakarken, kendine güveninin dikkatli ve yavaşça suratına tekrar yerleştiğim

gördüm. Ne dediğimi tekrar hatırlayana dek orada öylece durduk.
“Kimse dünyaya mükemmel bir şekilde gelmeye engel olamaz,” diye fısıldadım.
Yaklaştı, kolunu belime doladı, böylece birbirimize döndük. Burnu ile burnumu gıdıkladı. Sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi parmaklarını hafifçe yanağımda gezdirdi.
Nefesini vererek, “Hayır, sanırım buna engel olamazsın,” dedi.
Eliyle yüzümü kendisine çevirdi, dudaklarını dudaklarıma doğru eğdi ve fısıldar gibi usulca bir öpücük kondurdu.
Öpücüğün belli belirsiz havası kendimi güzel hissetmemi sağladı. Tek kelime bile etmeden, bu anı yaşadığı için ne kadar heyecanlı olduğunu anladım fakat aynı zamanda korkuyordu da. Daha derinde ise bana taptığını hissediyordum.
Demek leydi olmak insana kendini böyle hissettiriyordu.
Bir an sonra genye çekildi ve “Bu daha mı iyiydi?” diye sordu.

Sadece başımla onaylayabildim. Maxon, sanki her an ters parende atacakmış gibi duruyordu. Göğsümde tanıdık bir his vardı. Bunu hiç beklemiyordum. Tüm bunlar çok hızlı, çok turum. Kata karışıklığım suratımdan okunmuş olacak kı Maxon ciddileşti.
“Bir şey söyleyebilir miyim?"
Tekrar başımla onayladım
“Eski erkek arkadaşım tamamen unuttuğuna inanacak ka dar aptal değilim Neler yaşadığını biliyorum ve burada nor. mal şartlar altında bulunmuyorsun. Burada, bana ve bu hayaia daha uyumlu başkaları olduğunu düşündüğünü biliyorum ve tüm bunlardan mutluluk duymaya çalışman için seni acele et-tirmek istemem Ben sadece ben sadece mümkün olup olma. dığını bilmek istiyorum..."
Cevap vermesi zor bir soruydu Hiç istemediğim bir şekilde yaşamaya hevesli miydim? Maxon hata yapmadığından emin olmak için diğerleriyle nazikçe flört ederken, onu izlemeye ran mıydım? Prens olarak taşıdığı sorumluluğu üstlenmeyi kabul-lenecek miydim? Onu sevmeye gönüllü müydûm?
“Evet, Maxon,” diye

fısıldadım “Mümkün.”

19.Bölüm

Kimseye Maxon üe aramda olanları anlatmadım, Marlee'ye ya da hizmetçilerime bile. Sılvıa'mn sıkıcı derslennm ortasında ya da Kadınlar Odası’nda geçirdiğim uzun bir günde tekrar tekrar hatırlayabileceğim muhteşem bir sır gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, öpücüklerimizi -acayip olanı da tatlı olanı da- tahmin ettiğimden daha sık düşündüm.
Tek gecede Maxon’a âşık olmayacağımı biliyordum. Kalbımın bana izin vermeyeceğim de. Fakat amden kendimi, bunu isteyebileceğim bir noktada buldum. Bu olasılığı kafamda

sakince evirip çevirdim ve birden fazla kez sırrımızı ağzımdan kaçırma isteğiyle dolup taştım, özellikle üç gün sonra, Oiıvıa. Kadınlar Odası'nın yansına Maxon'm kendisini öptüğünü duyurduğunda.

Boylesine paramparça olduğuma manamıyordum. Kendimi, Olıvıa'ya bakıp, onda özel olanın ne olduğunu merak ederken yakaladım.

Mariee, "Bize her şeyi anlat!" diye ısrar etti.

Diğer kızlar da meraklanmışıı fakat Mariee aralarında en coşkulu olandı. Maxon ile geçirdikleri son randevudan bu yana geçen kısa süre içinde, diğerlerinin durumlarındaki gelişmeie-re olan ilgisi artmış gibiydi. Değişimi sağlayanın ne bilemiyordum ve soracak kadar da cesaretim yoktu. ^

Olmanın yüreklendirilmevç ihtiyacı yoktu. Koltuk] birine oturdu ve elbisesini vaydı. Prenses olmaya hazırlar!)an gibi görünüyordu. Ona. tek bir öpücüğün kazanan tarafa^ duğu anlamına gelmediğini söylemek istedim.

"Tüm detaylara girmek istemiyorum ama çok romantik,-- diye patlarken, çenesi göğsüne değiyordu. "Beni çatıya çıj^ Balkona benzeyen bir yer var ama sanki muhafızlar tarafında kullanılıyormuş gibi görünüyor. Pek anlayamamıştım. Duva nn üzerinden bakabiliyorduk ve gözümüzün görebildiği yçrp kadar tüm şehir parıldıyordu. Cidden hiçbir şey söylemedi $a dece beni kendine çekti ve öptü." Tüm vücudu neşeyle dolun taşmıştı.

Marlee iç çekti. Celeste. sanki bir şey kırmaya hazırmış gjb< görünüyordu. Bense öylece oturdum. Kendime, bu kadar önemsememem gerektiğini, tüm bunların Seçim'in bir parçası olduğunu söyleyip duruyordum. Hem kim sonunda kendimi gerçekten Maxon'la buluvermek istediğimi söyleyebilirdi ki7 Cidden, kendimi şanslı hissetmeliydim. Celeste'nin kötülüğünün yeni bir hedefe yöneldiği açıktı ve o korkunç elbise olayından sonra -Maxon'a bahsetmeyi unuttuğumu da fark etmiştim- yoluna devam ettiğini görmekten memnundum.

Tuesaay, kulağıma “Öptüğü tek kişi sence o mudur?” diye fısıldadı. Yanımda duran Kriss, endişesini duydu ve araya girdi.
“Herkesi öpmeyecektir. Bir şeyi doğru yapıyor olmalı," diye hayıflandı.
Tuesday merakla, “Ya odadaki kızîann yarısını öptüvse ve insanlar bunu saklıyorlarsa? Belki de stratejilerinin bir parçasıdır,“ dedi.
Karşı çıkarak. “Bunu saklayan herhangi birinin ıfta ki strateji kurduğunu sanmıyorum" dedim. “Belki sadece özel hayatların a özen gösteriyorlardı."
Kriss nefes aldı. “Ya Olivia’nm anlattıkları sadece bir oyundan ibaretse? Şimdi hepimiz endişelendik ve kimse gerçekten gidip Maxon’a onu öpüp öpmediğini soracak da değil. Yalan sövleyip söylemediğini anlamanın yolu yok."

“Böyle yapar mıydı?" diye sordum.
Tuesday özlemle, “Eğer yaptıysa, keşke ben daha önce düşünseydim derim,” dedi. Kriss iç çekti.
“Bu benim tahmin ettiğimden de kanşık."
“Bir de bana sor.” diye mırıldandım.
“Neredeyse bu odada bulunan tüm kızları seviyorum ama Maxon’ın başka biriyle bir şey yaptığım duyduğumda, nasıl ben ondan daha iyisini yapabilirim diye anlamaya çalışıyorum," diye itiraf etti. “Hepinizin rakibiymişim gibi hissetmiyorum."
Tuesday, “Bu benim geçen gün Tiny’ye dediklerime benziyor." dedi. “Biraz çekingen duruyor ama tam leydi gibi ve bence harika bir prenses olurdu. Tacı kendime istiyorum ama benden daha çok randevuya giderse ona kızmam"
Kriss ile gözlerimiz bir anlığına buluştu ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum. Tacı demişti, om değil. Fakat duymazdan geldim, çünkü konuşmasının bir kısmı tanıdık bir his uyandırmıştı. “Marlee ve ben de bu konuda hep konuşuyoruz. Birbirimizdeki meziyetleri nasıl görebileceğimiz hakkında.”
Birbirimize baktık, garip bir his vardı içimde. Aniden Olivia’yı o kadar da kıskanmamaya başladım ve Celeste'yîe aramızın o kadar açık olmadığını hissettim. Hepimiz bu işin içinden farklı bir şekilde ve belki de farklı sebeplerle geçiyorduk ama en azından bunları birlikte yaşıyorduk.
“Belki de Kraliçe Amberly haklıydı," dedim. “Yapılac^ şey kendin gibi olmak Maxon’ın beni kendim gibi old ^ için eve göndermesini, başka birisiymiş gibi davranırken b da tutmasına tercih ederim.”

^ Kriss, “Bu doğru,” dedi. “Ve sonunda, otuz dört insan mek zorunda. Eğer ayakta kalan son kişi ben olsaydım kesin desteğim gördüğümü bilmek isterdim, yani birbirim," destek de olmalıyız.”

Hak vererek kafamı salladım. Bunu yapabilmek için kend me güveniyordum

Tam o anda Elise odaya daldı, Zoe ve Emmica da onu tak ediyordu. Genellikle çok yavaş ve sakindi, asla sesini yukself memıştı Bugün ise, kafasını çevirdi ve bize doğru haykırdı “Şu taraklara bakın!” Binlerce dolarlık kıymetli taşla bezeli ıkı güzel saç tokasını işaret ederken bağırdı. “Maxon bunları bana verdi. Çok güzeller, değil mi?”

Bu, odayı yeni bir heyecan ve hayal kırıklığı dalgası ile do), durdu ve benim henüz doğan kendime güvenim yok oldu.

Hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyordum. Ayrıca, ben zaten hediye almamış mıydım? Öpülmemiş miydim? Fakat oda kızlarla dolup, hikâyeler tekrar anlatıldığında kendimi, bir yerlere gidip saklanmak isterken buldum. Belki de bugün hizmetçilerimle geçireceğim güzel bir gün olabilirdi.

Odayı terk etmeyi düşündüğüm sırada Silvia içeri girdi; hem biraz bitkin hem de heyecanlı görünüyordu. “Leydiler!” diye seslenerek, bızleri susturmaya çalıştı. ‘Leydiler, hepiniz burada mısınız?”

Ona doğru hep bir ağızdan evet diye şakıdık.

Yerine yerleşirken, “Bunun ıçm şükürler olsun," dedi. ‘Biliyorum son anda duyuruyoruz fakat biz de henüz öğrendik kı kraliyet ailesiyle akraba olan Swendway kralı ve kraliçesi üç gün boyunca kalmak için ziyarete geliyorlar. Ayrıca, kraliçenin geniş ailesi de sizlerle tanışmak için aynı zamanda gelecekler, yani evimiz şenlenecek. Hazırlanmak için çok az vaktimiz var. o nedenle öğleden sonra yapacaklarınızı hemen yapm. Büyük Odadaki dersler, öğle yemeğinden derhal sonra." dedi ve gitmek için sırtım döndü.

Saray görevlilerinin aylarca plan yaptıklarını düşünürdünüz. Oysa bir anda, çimenlik arazi boyunca uzanan yiyecek ve şarap masalarıyla birlikte devasa çadırlı çardaklar bahçeye kurulmuştu. Dışarıdaki muhafızların sayısı normalde olduğundan daha fazlaydı ve kral ile kraliçenin yanında

getirdiği yerel as- kerler de onlara eşlik ediyorlardı. Sanınm onlar bile sarayın ne kadar tehlike altında olduğunu biliyorlardı. Svvendvvay kralı ve kraliçesinin yanı sıra, kral, kraliçe ve Maxon'ın tahtlarının bulunduğu bir çadır vardı. Swendway kraliçesi -canım pahasına bile olsa adını telaffuz edemedigim- neredeyse Kraliçe Amberly kadar güzeldi ve onun samimi bir arkadaşıymış gibi görünüyordu. Kızlarla ve geniş ailesinin fertleriyle dolaşmakla meşgul olan Maxon hariç, hepsi çadırın içinde rahatça kurulmuşlardı.

Maxon, kuzenlerini, hatta sürekli ceketini çekiştirip kaçan ufaklıkları bile gördüğü için çok heyecanlı gibiydi. Makinelerinden birini almış, çocukların peşinden koşuyor ve rastgele fotoğraflarını çekiyordu. Neredeyse tüm Seçilmiş kızlar taparcasına onu izliyorlardı.

Birileri, "America," diye seslendi. Dönüp, Elayna ve Leah'nm kraliçeye tıpatıp benzeyen bir kadınla konuştuklarını gördüm. Gel ve kraliçenin kız kardeşiyle tanış." Elayna'nm ses tonunda adlandırmadığım bir tını vardı ve bu, beni germişti.

Vürüdûm ve leydiye eğilerek selam verdim, o ise tavuk gibi gıdakladı ve "Kes şunu, tatlım. Ben burada

kraliçe değilip ^ Adele'im. Amberlv'nin ablası.” Elini uzattı, tuttum ve eı s. 'n tığımız sırada hıçkırdı. Kadının hafif bir aksam vardı, on^' bir şey beni rahatlattı, sanki evime geri dönmüşüm gibi hi' seçtirdi. Kıvrımlı bir kadındı ve neredeyse boş olan bir 5, ' kadehi tutuyordu, gözlerindeki agtr ifadeye bakılacak olursa b ilk içkisi de değildi.

“Nerelisiniz? Aksanmızı sevdim,” dedim. Güneyli bazı kız lar da benzer şekilde konuşuyorlardı ve ses tonlan bana inanıl maz derecede romantik geliyordu.

“Honduragua. Tam deniz kıyısında. Görebileceğin en küçük evde büyüdük,” derken, başparmağı ve işaret parmağı^ santimlik bir ölçüyü gösteriyordu. “Tam bir değişim."

“Ben Carolina’da yaşıyorum ve ailem bir keresinde beni de-niz kıyısına götürmüştü. Sevmiştim." diye cevapladım.

“Ah, hayır, hayır, hayır çocuğum,” derken elini havada sallıyordu. Elayna ve Leah, sanki kahkahalarını bastınyorlanrıış gibi görünüyorlardı. Kraliçenin kız kardeşinin bu kadar samimi olmaması gerektiğini düşündükleri açıktı. “Orta likadaki sahiller, günevdeküere kıyasla çöplük gibidir. Bir gün gidip görmen lazım."

Gülümseyip kafamla onaylarken, ülkenin geri kalanını görmeyi çok istediğimi düşünüyordum fakat bir gün görebileceğim meçhuldü. Kısa süre sonra, Adele’in sürüyle çocuğundan birisi ona doğru geldi, kadını çekerek uzaklaştırdı ve Elayna ile Leah da kahkahalara boğuldular.

Leah, “Komik değil mi?" diye sordu.

Omuz silkerek, “Bilmiyorum. Bana arkadaş canlısı geldi,' diye cevapladım.

Elayna, “Bayağı biri,” diye cevapladı. “Sen gelmeden önce söylediği onca şeyi duymalıydın." “Nesi bu kadar kötü ki?"

Leah, dudak bükerek, “İnsan, seneler içinde edepli olma konusunda biraz ders aldığını düşünürdü. Silvia neden ona engel olmuyor acaba?" dedi.

“Dört olarak yetiştirildi, hatırlatmama gerek varsa. Aynı senin gibi." diye cevabı yapıştırdım.
Kendini beğenmiş ifadesi bozuldu ve Adele ile aralarında çok fark olmadığını hatırlamaya başlamış gibi görünüyordu. Elayna, diğer yandan, doğuştan Üçtü ve konuşmaya devam etti.
“Bahse girerim, eğer kazanırsam, ailem ya eğitim görecek ya da sınır dışı edilecek. Kimsenin beni böyle utandırmasına izin vermeyeceğim."
“Nesi bu kadar utanç verici?" diye sordum.
Elayna dudaklarını ısırdı. “Sarhoş. Swendway kraliçesi ve kralı buradalar. Bir kafese tıkılmak"
Bunun yeterli olduğuna karar verdim ve kendime şarap almak için yürüyerek uzaklaştım. Bir bardak aldıktan sonra etrafıma bakındım ve cidden yerleşecek tek bir yer bile bulamadım. Tüm kabul töreni güzel, ilgi çekici ve tamamıyla çileden çıkarıcıydı.
Elayna’nm dediklerini düşündüm. Eğer sonunda sarayda yaşamaya başlarsam, ailemin de değişmesini bekleyecek miydim7 Etrafta koşuşturan çocuklara, son haberleri paylaşan insanlara baktım. Kenna’nm tamamıyla kendisi gibi olmasını, çocuklarının ise nasıl davranırlarsa davransınlar tüm bunlardan keyif almalarını istemez miydim?
Sarayda yaşamak beni ne kadar değiştirirdi?
Maxon, benim değişmemi ister miydi? Bu sebeple mi gidip diğer kızları öpüyordu? Bir kusurum olduğu için miydi?
Seçim in geri kalan kısmı da bu kadar
rahatsız edici mi olacaktı? “Gülümse”
Döndüm ve Maxon fotoğrafımı çekti. Şaşkınlıkla oeh doğru sıçradım Bu beklenmedik fotoğraf, sabrımı taşıran * damlaydı, sırtımı döndüm.
Maxon, “Bir sorun mu var?” diye
sorarken kamerasını i^ riyordu. Omuz
silktim.
TNeler oluyor?”

Sert bir şekilde, “Bugün canım Seçim’in bir parçası olmak istemiyor,” dedim.
Maxon, telaşlanmadan bir adım daha yaklaştı ve kısık sesle konuştu. “Konuşacak bırilerine ihtiyacın var mı? Hemen şimdi kulağıma dokunabilirim,” diye önerdi.
İç çektim ve suratıma kibar bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım “Hayır, sadece düşünmem gerekiyor.” Gitmek için davrandım.
Sessizce “America,” dedi. Durdum ve geri döndüm. “Bir şey mi yaptım?”

Tereddüt ettim. Olivıa'yı öpmesiyle ilgili sorguya çekmeli miydim? Artık aramızda olanlar daha farklı olduğu için kızların yanındayken ne kadar gergin hissettiğimi ona söylemeli miydim? Bunun bir parçası olmak için değişmek ya da ailemi değiştirmek istemediğimi ona söylemeli miydim? Neredeyse her şeyi ortaya dökecektim ki arkamızdan birinin tiz bir tonda seslendiğini duydum.

"Prens MaKon?"

Döndük, Celeste orada dikiliyor, Swendway kraliçesi ile konuşuyordu. Bu konuşmayı yaparken, Maxon'ı da kolunda istediği açıkça belliydi Elim sallayarak, onu davet etti.

Rahatsız olduğumu tekrar belli eden bir tonla "Neden koşup gitmiyorsun?" dedim.

Maxon bana baktı. Suratındaki ifade, bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu bana hatırlattı. Paylaşmam bekleniyordu "O kıza dikkat et." Maxonin önünde hızlıca eğilip, selam verdim ve uzaklaştım.

Saraya doğru yürüdüm ve yolumun üzennde Marlee'nın tek başına oturduğunu fark ettim. Şu anda onun bile yanında olmak istemiyordum fakat acımasızca parlayan güneşin altında, sarayın arka duvarının önündeki bir banka oturmuştu ve ona eşlik eden en yakındaki kişi, birkaç metre ötede duran genç, sessiz bir muhafızdı.

"Marlee, ne yapıyorsun? Tenini yakmadan önce bir çadırın altına gır."

Bana kibarca gülümsedi. "Ben burada mutluyum." "Aslında, değilsin," derken elimi koluna doladım. "Saçımın rengini alacaksın. Sen gerçekten..."

Marlee elini benden çekip, kurtardı fakat nazikçe konuştu. "Burada kalmak istiyorum, America. Burayı tercih edenm " Suratında, maskelemeye çalıştığı bir gerginlik vardı. Bana kızmadığına emindim ama ortada başka bir şey vardı.

"İyi. Kısa süre sonra biraz gölgeye geçmeye çalış. Güneş yanıkları can yakar," derken hayal kırıklığımı saklamaya

çalıştım ve saraya doğru yürüdüm.
İçeri girer girmez, Kadınlar Odasına gitmeye karar verdim Uzun süreliğine uzaklaşamazdım ve en azından o oda boş olacaktı. Fakat içeri girdiğimde, Adele'i bir cam kenarında oturmuş, dışarıda şekillenen manzarayı izlerken buldum İçen girdiğimde döndü ve bana minik bir gülümseme gönderdi.
Yürüdüm ve yanına oturdum. "Saklanıyor musun?"
Gülümsedi. "Denilebilir. Hepinizle tanışmak ve kız kardeşimi tekrar görmek istedim ama bu şeylerin merasime dönmesinden nefret ediyorum. Beni geriyor."
"Ben de pek hayranı savılmam. Her zaman bu türdeş yapmayı hayal dahi edemiyorum." Uyuşuk bir şekilde. "Bahse girerim ki öyledirdedi.
Beşsin, değil mi?"
Söyleme şekli hakaret eder gibi değildi. Daha çok, o km ten miyim diye soruyordu. "Evet, o benim." "Suratını hatırladım. Havalimanında tatlıydın. Bu, 0nun a yapacağı türden bir şeydi," dedi, kafasıyla dışarıdaki k^ yi işaret etti. İç çekti. "Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. insanın bildiğinden daha güçlü." Bir şarap kadehini kaldınp yudumlamasını izledim.
"Güçlü görünüyor ama leydi gibi de."
Adele'in gözleri ışıldadı. "Evet ama onda bundan daha fa2 lası var. Simdi ona bak."
Kraliçeyi izledim. Gözlerinin yeşil arazide gezdiğini fark«, tim. Bakışlarını takıp ettim; Maxon'ı izliyordu. Maxon, kuzenlerinden biri bacağına yapışıp dururken Swendway kraliçesi ile konuşuyordu. "Harika bir ağabey olurdu," dedi. "Amberly üç kez düşük yaptı. İki tanesi ondan önce, birisi sonraydı. Hâla bu konu- vu düşünüyor; bana öyle söylüyor. Sonra benim, altı çocuğum oldu. Ne zaman ortaya çıksam suçluluk duyuyorum."
"Bu şekilde düşünmediğinden eminim. Bahse girerim ki ne zaman ziyarete gelsen heyecanlanıvordur," diye ona güvence verdim.

Döndü. “Onu ne mutlu ediyor biliyor musun? Siz. Orada ne arıyor biliyor musun? Bir kız evlat. Tüm bunlar bittiğinde, iki çocuğu olacağını biliyor.”
Adele'den bakışlarımı ayırıp, kraliçeye tekrar baktım. ‘Öyle mi düşünüyorsun7 Biraz mesafeli duruyor. Onunla henüz konuşmadım bile”
Adele başını salladı. “Sen sadece bekle. Siz ayrılırken arkanızdan bakmak istemediği için bağlanmaktan korkuyor Daha küçük bir grup olduğunuzda göreceksin.“
Tekrar kraliçeye baktım. Daha sonra da Maxon'a. Krala döndüm. Daha sonra da Adele’e.
Kafamdan pek çok düşünce geçti. Hangi sosyal sınıftan olursa olsun, ailelerin nasıl hep aynı olduğu. Nasıl tüm annelerin endişelenecek kendilerine göre sebepleri olduğu. Ne kadar hatalı olurlarsa olsunlar, nasıl buradaki hiçbir kızdan nefret etmediğim. Nasıl herkesin bir amaç doğrultusunda cesur görünmeye

çalıştığı. Son olarak da nasıl Maxon'm bana bir söz verdiği- "Müsaadenizle. Konuşmam gereken birisi var."
Şarabını yudumladı ve bana mutlulukla el salladı. Odadan dışarı çıktım ve bahçenin köreltici güneşine geri döndüm. Bir anlıgma etrafıma bakındım ve Maxon'ın genç kuzeninin, onu bir çalılığın etrafında kovaladığını fark ettim. Gülümsedim ve yavaşça yaklaştım.
Sonunda Maxon durdu, ellerini havada sallayarak yenilgisini kabul etti. Kahkaha atarken döndü ve beni gördü, gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı. Gözlerimiz buluştuğunda gülümsemesi soldu. Ruh halimi anlayabileceği bir ipucu arayarak suratımı inceledi.
Dudağımı ısırdım ve önüme baktım. Seçim'in bir üyesi olarak başıma gelenler için endişelenmenin, kendimi hazırlamadığım birçok duyguyu da sindirmek anlamına geldiği açıktv Yine de onları kendi içimde kabul ettim; diğer insanlara yansıtmamak için çabalamam gerekiyordu, özellikle de Maxon'a.
Kraliçeyi -ziyaret eden liderlere, aile üyelerine ve bir dünya kıza aynı anda ev sahipliği yapan kişiyi- düşündüm. Davetleri \önenyor ve olaylara müdahale ediyordu. Kocasına, oğluna ve ülkeye yardımcı oluyordu. Tüm bunların altında ise kç kalp kırıklıkları olan ve asla eski statüsünün ya da 5U and^' acılarının tüm bunları yapmasına engel olmamasını saglaya' bir Dörttü
Kirpiklerimin altından Maxon'a baktım ve gülümsediıu o da bana yavaşça gülümsedi, küçük çocuğa bir şeyler fısıldadı çocuk ise aniden döndü ve koşarak uzaklaştı. Uzandı ve kula gına dokundu. Ben de aynısını yaptım.

20.Bölüm

Kraliçenin ailesi birkaç gün. Swendway'den gelen ziyaretçiler

ise tam bir hafta kaldılar. Rapor'dahi bir bölümde, uluslararası ilişkileri ve iki millet arasında daha fazla barış sağlayacak adımları tartıştılar.

Artık sarayda bir ayımı doldurmuştum ve kendimi tamamen evimde gibi hissediyordum. Vücudum yeni hava şartlarında rahat ediyordu. Sarayın sıcaklığı rüyalardaki gibi, sanki tatildeymişim gibiydi. Eylül ayı neredeyse bitmişti ve akşamları çok soğuk oluyordu ama evimdekinden çok daha ılıktı. Bu devasa yer artık gizemini yitirmişti. Topuklu ayakkabıların mermer üzerinde çıkardığı ses, kristal bardakların şıkırtısı, muhafızların uygun adım yürüyüşleri: Buzdolabımızm takırdaması ya da Gerad'ın evin içinde top koşturması kadar normal bir hale bürünmeye başlamışlardı.

Kraliyet ailesiyle yenen yemekler ve Kadınlar Odası'nda geçirilen zaman, günlük rutinlerimdendı fakat gün içinde daima venı deneyimler yaşıyordum. Müzik pratiği yaparak çokça vakit geçirdim; saraydaki müzik aletleri, evlindekilerden çok daha üstünlerdi Beni şımarttıklarını belirtmeliyim. Ses kalite- ; sı hayal edebileceğimden daha iyiydi. Kadınlar Odası da kra- lıçenın a tık günde en az ıkı kere görünmesiyle beraber biraz daha he.ecan verici olmuştu. Henüz kimseyle konuşmam^, fakat yanında hizmetçileriyle beraber rahat bir sandalyeye otu ruyor ve biz kitap okurken ya da sohbet ederken izliyordu

Genel anlamda husumet de yatışmıştı. Artık birbirimize ah şıyorduk. Sonunda, derginin hangimizin fotoğraflarını en iyj|er olarak seçtiğini öğrenmiştik. Ûn sıralarda yer alanlardan bin olduğumu öğrendiğimde şaşırmıştım. Marlee en ön sırada yer alıyordu, Knss, Tallulah ve Barıel ise onun hemen arkasından geliyorlardı Celeste bunu öğrendikten sonra, günlerce Barıel ile konuşmamıştı fakat sonunda herkes olayı geride bırakmıştı En çok gerginlik yaratan, hâlâ ortalıkta dolanan ufak bilgi kırıntılarıydı. Maxon ile en son görüşen kişi ufak kaçamaklarını ağzından kaçırmaya engel olamıyordu. Herkesin konuşma şekline bakıldığında, Maxon sanki kendine altı ya da yedi eş

seçecekti Fakat herkes o kadar da şanslı değildi.
Örnek olarak, Marlee, Maxon ile birlikte en az birkaç kez buluşmuştu kı bu herkesin sinirlerini bozuyordu. Yine de o, ilk buluşmasından sonra diğerleri kadar heyecanlı değildi.
Bahçede yürüdüğümüz sırada, “America, eğer bunu sana söylersem, kimsenin ruhunun duymayacağına yemin etmen lazım,” dedi Bunun ciddi bir şey olduğunu biliyordum. Kadınlar Odasındaki dinleyen kulaklardan ve muhafızların gözlerinden uzak bir vere gidene kadar beklemişti.
“Tabii ki, Marlee 1yı mısın7”
“Evet, iyiyim Ben sadece... bir şey hakkında senin fikrini almalıyım.” Surat ifadesi endişeliydi “Sorun nedir?”
Dudağını ısırdı “Muxon Bunun yürüyeceğinden emin değilim Önüne baktı.
“Sana bunu düşündüren nedir7" diye endişeyle sordum.
Eh, başlangıç olarak, ben... hiçbir şey hissetmıyorurn, biliyor musun? Elektrik yok, bağlantı yok."
Maxon biraz utangaç olabilir, hepsi bu. Ona zamarv tanımalısın. Bu doğruydu. Onun bu yönünü

bilmediğine şaşırmışımı.
"Hayır, demek istediğim, ondan hoşlandığımı sanmıyorum" “Ah." Bu çok farklı bir şeydi. “Denedin mi?” Ne aptalca bir soru.
“Evet! Çok! Ortak bir özelliğimiz varmış gibi hissettirecek bir şey diyeceği ya da yapacağı anın gelmesi için bekledim durdum ama bu hiç olmuyor. Bence yakışıklı ama bu koskoca bu ilişkinin kurulmasını sağlamaya yetmez. O beni çekici buluyor mu bilmiyorum bile. Onun nasıl şeylerden hoşlandığı hakkında herhangi bir fikrin var mı?”
Bunu düşündüm. "Aslında, hayır. Fiziksel olarak ne aradığı hakkında hiçbir zaman konuşmadık.”
“Ve bu da diğer bir şey işte! Biz asla konuşmuyoruz. Seninle konuşuyor da konuşuyor ama bizim asla söyleyecek bir sözümü: yok gibi. Vaktimizin çoğunu, sessizce bir şey izleyerek ya da kart oynayarak geçiriyoruz.”
Dakikalar geçtikçe daha da endişeli görünüyordu.
"Bazen biz de sessizce duruyoruz. Bazen sadece oturuyor ve hiçbir şey söylemiyoruz. Aynca, bu tıp duygular her zaman bir gecede oluşmazlar. Belki de ikiniz de işleri ağırdan ahyorsunuzdur.” Güven vencı bir şekilde konuşmaya çalışıyordum; Marlee, sanki gözyaşlarına boğulmasına ramak kalmış gibi görünüyordu.
'Cidden America, burada kalmamın tek sebebinin insanların beni çok sevmesi olduğunu düşünüyorum. Bence, onların düşüncelerine önem veriyor.”
Bu düşünce benim aklıma gelmemişü fakat kulağa mantıklı geliyordu. Uzun süre önce, ben onlann görüşlerim önemsemez | olmuştum iaıcat Maxon halkını seviyordu. Onların, bir sonraki prensesi seçmede, farkında olduklarından daha fazla rolle “Ve ayrıca,” diye fısıldadı, “aramızdaki her şey banj^1' geliyor."'
Birden gözlerinden yaşlar aktı.

İç çekip ona sarıldım. Doğrusu, onun kalmasını istiy0r(j burada benimle birlikte fakat eğer Maxon'ı sevmiyorsa ^
“Marlee, eğer Maxon ile birlikte olmak istemiyorsan be bunu ona söylemen gerek.”
“Ah, hayır, bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”
“Yapmak zorundasın. Kendisini sevmeyen biriyle evlenil istemez. Eğer ona karşı hislerin yoksa bunu bilmesi gerekir" Kafasını sağa sola salladı. “Gitmek için izin isteyemetn ya] Kalmam gerek Eve gidemem. Şimdi olmaz.”
“Neden, Marlee? Seni burada tutan nedir?"
Bir anlığına, Marlee ile aynı karanlık sırrı paylaşıp pay^. madiğimizi merak ettim Belki onun da arasına mesafe koymak istediği biri vardı Aradaki tek fark Maxon’ın benim durumumu bılmesıydı. Marlee’ntn söylemesini istiyordum! Komik durumlar nedeniyle kendisini burada bulan tek kişi olmadığımı bilmek istiyordum.
Fakat Marlee’nın gözyaşları, neredeyse başladıkları hızla kesildiler Birkaç kez burnunu çekti ve vücudunu dikleştirdi Gündelik giysisini düzeltti, omuzlarını dikti ve benimle yüzleşmek için döndü. Suratına güçlü, sıcak bir gülücük yerleştirdi ve konuştu.
“Biliyor musun, bahse girerim ki haklısındır." Geri çekilmeye başlamıştı. “Emmim kı eğer biraz, süre tanırsam, her şey yoluna girer Gitmem gerek Tıny beni bekliyor.”
Marlee, saraya kadar neredeyse koşarak gitti. Ona neler olmuştu böyle7
Bir sonraki gün, Marlee benden uzak durdu. Ondan sonraki gün de. Kadınlar Odasında güvenli bir mesafede oturmak ve ne zaman yollarımız kesişse selam vermek noktasında kararlı davrandım. Bana güvenebileceğini bilmesini istiyordum; onu konuşmaya zorlamazdım.
Bana üzgün, durumdan haberdar bir şekilde gülümseyebilmesi için aradan dön gün geçmesi gerekmişti. Ben sadece kafamı sallamıştım. Marlee nin kalbinden geçenlere dair

söylenebilecek tek şey buymuş gibi görünüyordu.
Aynı gün. Kadınlar Odası'nda oturduğum sırada, Maxon beni çağırdı. Kapıdan çıkıp, kollarına koştuğumda heyecandan kıpır kıpır olduğumu söylemezsem yalan olurdu.
"Maxon!" Nefes aldım, kollarına yığıldım. Geri adım attığımda, bir anlığına duraksadı ve ben bunun sebebini biliyordum. Swendway davetinden ayrılıp, konuşmak için içeriye gittiğimizde, hislerimle başa çıkmakta zorluk çektiğimi itiraf etmiştim. Ben tekrar her şeyden daha emin olana kadar, beni öpmemesini istemiştim. İncindiğini görebiliyordum ama ba- şıvla onaylamıştı ve sözünü henüz bozmamıştı. Aslında öyle olmadığı halde erkek arkadaşımmış gibi davranırken, o hisleri anlamlandırmak zordu.
Camille, Mikaela ve Laila evlerine gönderildikten sonra, hâlâ burada yirmi iki kız vardı. Camille ve Laila

resmen uyumsuzlardı ve olaysız bir şekilde ayrıldılar. Mikaela iki gün sonraki kahvaltıda, ev hasretiyle yanıp tutuştuğu için hıçkırıklara boğulmuştu. Maxon, onun odadan çıkmasına eşlik ederken, yol boyunca sırtını hafifçe sıvazlamış«. On\ar\ gönderirken sorun yaşamıyor gibiydi ve ben dâhil diğer tüm olasılıklarına odaklanırken mutluydu. Fakat kalbimin nerede olduğuna emin olmadığım için onun kalbini tamamıyla bana adamasınm buda.aca olacağını ikimiz de biliyorduk.

Bugün nasılsın?" diye sorarken geri adım attı.

"Mükemmel, tabii ki. Burada ne yapıyorsun? ÇahşIyor man gerekmiyor mu?”

“Altyapı Komitesinin başkanı hasta, yani toplantı çrtel Bu öğleden sonra bir kuş kadar özgürüm.” Gözleri parılçj^" du.

“Ne yapmak istersin?" diye sorduğunda kolunu bana <W, uzattı.

“Her şeyi! Sarayın henüz görmediğim birçok kısmı var \ ra da atlar var. değil mi? Ve sinema salonu. Seni hâlâ oraya ^ tûrmedin."

“Haydi, gidelim. Rahatlatıcı bir şey işime gelir. En çok n? tür filmleri seviyorsun?" diye sorduğunda, bodrum kata it^ merdivenlerin olduğunu tahmin ettiğim yöne yürümeye baş lamıştık.

“Doğruyu söylemek gerekirse, bilmiyorum. Çok film izleme şansım olmuyor. Fakat romantik kitapları severim. Ve koru?. dileri de!"

“Romantik, diyorsun yani?” Sinsice bir şeyin peşindeymiş gibi kaşlarını kaldırdı. Mecburen kahkaha attım.

Bir köşeden dönüp konuşmaya devam ettik. Yaklaştığımızda, saray muhafızlarından oluşan bir ordu kenara çekilip, lam verdiler. Şimdiye kadar onlara alışmıştım. Sayıca bu kadar fazla olmaları bile Maxon ile geçireceğim eğlenceli saatlerin fikrine gölge düşüremiyordu.

Beni durduran, yürüyüp geçtiğimiz sıradan birinin ağzından kaçan cerin nefesti; Maxon ile birlikte döndük.

Aspen oradaydı.
Ben de derin bir nefes aldım.
Birkaç hafta önce, saraydaki yöneticilerden birinin orduya alımîarla ilgili bir şeyler söylediğini duymuştum ve Aspen‘in durumunu merak etmiştim fakat Silvia nıtı tonlarca dersinden biri« geç kaldığımdan, o anda pek fikir yürütecek şansım olmamıştı.
Yani, sonuçta orduya alınmıştı
Gönderilebileceği onca yer
varken...
Maxon vazıyeti çaktı. “America, bu genç adamı tanıyor musun?"
Aspen’ı göreli bir aydan fazla olmuştu ama o senelerce hafızama kazıdığım kişiydi, hâlâ rüyalarıma giren kışıydı Onu nerede olsa tanırdım. Biraz daha iri görünüyordu, sanki ıyı besinmiş, gerçekten beslenmiş ve vücudunu çalıştırmış gibi. Düzensiz saçları kısa kesilmişti, neredeyse hiç saçı yoktu. Onu neredeyse birkaç ipliğin bir arada tuttuğu ikinci el kıyafetlerle görmeye alışkındım ve burada, saray muhafızlarının giydiği uste oturan, şahane üniformalardan birinin içindeydi
Aynı anda hem yabancı hem tanıdıktı. Etrafını çevreleyen çoğu şey göze yanlış geliyordu. Fakat o gözler... O gözler Aspen’ındı Gözlerim üniformasının üstündeki rozete takıldı: SUBAY leger
Bir saniyenin geçtiğinden şüpheliydim, içimde kopan fırtınayı kimse göremesin diye soğukkanlı duruyordum; bu kendi içinde bir mucizeydi. Ona dokunmak, onu öpmek, ona bağırmak ve onu tapınağımdan kovmak istiyordum. Eriyip, gözden kaybolmak istiyordum fakat oradaydım Bunların hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu.
Boğazımı temizledim. “Evet. Subay Leger Carolinalı. Aslında, benim kasabamdan.” Maxon’a gülümsedim.
Biz köşeden döndüğümüzde, Aspen’in kahkaha attığımızı duyduğuna ve hâlâ prensin kolunda olduğumun farkına vardığına şüphe yoktu. Bundan ne çıkarırsa çıkarsın.

Maxon, benim adıma heyecanlanmış gibiydi. “Buna ne soy-
knebılır kı! Hoş geldin, Subay Leger Şampiyon Kızınızı tekrar
r gördüğüne mutlu olmuşsundur.”
Maxon elini uzattı ve Aspen de I
tokalaştı
Aspenin suratı taş gibi kaskatıydı.
“Evet Majesteleri mutluyum." Bu ne
anlama geliyordu?

“Onu desteklediğine de eminim," Maxon bana gc>z ^ ken onu da konuşmak için yüreklendiriyordu. “Tabii ki Majesteleri." Aspen kafasını hafifçe eğmişti

Ve bu ne anlama geliyordu?

“Harikulade. America da senin bölgenden olduğuna göre sarayda onun yanında bırakabileceğim daha iyi bir adam 0| dugunu düşünemiyorum. Kesinlikle onun koruması olman, sağlayacağım. Sizin bu kızınız, geceleri odasında bir hizmetçi bulunmasına müsaade etmiyor. Ona söylemeye çalıştım..." xon kafasını bana doğru salladı

Aspen sonunda biraz rahatlamış gibiydi. “Buna şaşırmadım Majesteleri."

Maxon gülümsedi. “Eh, eminim ki hepinizi yoğun bir gûn bekliyordun Biz hemen gidiyoruz. İyi günler." Maxon kafasını hızlıca indirip kaldırdı ve beni çekerek uzaklaştırdı.

Arkama bakmamak için vücudumdaki tüm gücü kullanmam gerekmişti.

Sinema salonunun karanlığında ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalıştım Maxon, ona Aspen'i anlattığım gece, beni o kadar az umursayan bınnden nefret ettiğini açıkça ortaya koymuştu. Eğer Maxon’a, bana göz kulak olması için görevlendirdiği adamın aynı kışı olduğunu söyleseydim, onu bir şe- kilde cezalandırır mıydı? Bunu yapıp yapmayacağından emin değildim. Benim açlıkla ilgili öykülerime dayanarak, ülke için koskoca bir destek sistemi icat etmişti.

Yanı, ona söyleyemedım. Ona söylemeyecektim. Çünkü sinirli olduğum gibi Aspen’e âşıktım da. Ve incinmesine dayanamazdım

O zaman ayrılmalı mıydım? Kalbime kararsızlık çoktu ependen kaçabilir, yüzünden uzakla durabilirdim, her gün gördüğümde bana işkence edecek, arlık sahip olmadığımı bil- jığim bir yüzden. Fakat eğer gidersem, Maxon'ı da bırakmak ^orunda kalacaktım. Ve Maxon benim en yakın arkadaşımdı, belki daha da fazlasıydı. Çekip gidemezdim. Ayrıca, Aspen in burada

olduğunu söylemeden bunu nasıl açıklayacaktım ki7 Ve ailem Belki aldıkları çeklerin değen düşmüştü ama en azından hâlâ çek alıyorlardı. May, babamın bu sene en iyi Noel'i yaşatacağına söz verdiğini yazmıştı ama bunun, bir sonraki Noel'in asla bu kadar iyi geçmeyeceği ön koşuluyla birlikte geldiğine emindim. Eğer ayrılırsam, geride bıraktığım ünümün aileme ne kadar para getirebileceğini kim bilebilirdi? Şu anda elimizden geldiğince para biriktirmek zorundaydık.
“Bunu pek beğenmedin, değil mi?" Maxon,
yaklaşık ıkı saat sonra sormuştu. “Ha7"
“Film Kahkaha falan atmadın,"
“Ah.” Bilgi kırıntılarını toplamaya, keyfini çıkardığım tek bir sahneyi hatırlamaya çalıştım. Aklıma hiçbir şey gelmedi
“Sanırım bugün havamda değilim, öğleden sonram ziyan ettiğin için üzgünüm.”
“Saçmalık.” Maxon, cansız ifademi silip attı. “Senin bana eşlik etmenden zevk alıyorum. Gerçi, belki de akşam yemeğinden once kestirmelisin. Biraz solgun görünüyorsun.”
Başımla onayladım. Odama gidip bir

daha çıkmamayı düşünüyordum.

21.Bölüm

Sonunda odamda saklanmaktan vazgeçtim. Odamın yerine Kadınlar Odası’nı tercih ettim. Genellikle, gün boyu içeri girip çıkardım, kütüphaneleri ziyaret ederdim, Marlee ile yürüyüşlere çıkardım hatta hizmetçilerimi ziyaret etmek için üst kata tekrar çıktığım da olurdu. Fakat şimdi Kadınlar Odası’nı sanki bir mağaraymış gibi kullanıyordum. Kraliçenin sözcüklere dökülmüş izni dışında erkekler hatta muhafızlar bile içeri giremezdi. Mükemmeldi.
Eh, üç gün için mükemmeldi. Bu kadar çok kız varken, birinin doğum günü sırasının gelmesi an meselesıydi. Kriss’inki

Perşembe günüydü. Sanırım Maxon'a bahsetmişti -Maxon, binlerine bir şeyler vermek için asla fırsatını kaçlanıyormuş gibi görünürdü- ve sonucu da tüm Seçilmişlerin katılmak zorunda olduğu bir partiydi Sonuç olarak, Perşembe günü kızların birbirlerinin odalarına girip çıktıları, ne giydiklerini sorduklan ya da partinin ne kadar büyük olacağıyla ilgili tahminler yürüttükleri çılgın bir curcuna içinde geçmişti.
Hediye götürmemize gerek yokmuş gibiydi ama ben yine de Knss için hoş bir şey yapmaya karar vermiştim.
Parti gününde, en sevdiği gündelik giysilerimden birine bû-
ründum ve kemanımı kaptım Büyük Odaya inerken, adımla rırrıı atmadan önce sağı solu kontrol ettim Odaya girer girmez duvarın önüne dizilmiş muhafızları da gözden geçirdim Şükû kı Aspen hiçbir yerde

görünmüyordu ve bu kadar çok ünıfor ıtıah adamı görünce kahkaha atasım gelmişti. Ayaklanma falar ml bekliyorlardı ki?
Büyük Oda güzelce süslenmişti. Özel vazolar duvardan sar kıyor, sarı ve beyaz çiçeklerden oluşan devasa buketleri sergi lıyorlardı, benzer buketler odadaki kâselerin içinde de yer alı yordu Pencereler, duvarlar ve hareket etmeyen neredeyse heı şey çelenklerle örtülmüştü. Birkaç küçük masa düzenlenmiş v< üstleri parlak ketenlerle kaplanmıştı. Işıltılı konfeti tutamlar masaların üstünde parıldıyordu. Gösterişli fiyonklar, sandalye lerın sırtlarını süslemişti.
Bir köşede, odanın renkleriyle uyumlu devasa bir pasta kesilmeyi bekliyordu. Hemen yanında, ufak bir masanın üzerinde doğum günü kızına hediyeler vardı.
Duvarın önüne yaylı çalgılar dörtlüsü yerleştirilmişti, benim hediye verme çabalarımı etkili bir şekilde manasız kılıyorlardı ve bir fotoğrafçı da odada dolaşarak, halka sunulacak anları yakalıyordu.
Odada oyunbaz bir hava vardı. Tiny -şu ana kadar ancak Marlee'ye yakınlaşabilmiş olan kişi- Emmica ve Jenna ile konuşuyor, şimdiye kadar gördüğümden daha canlı görünüyordu Marlee, bir pencere kenarında dolanıyor, duvarın önündek muhafız ordusundan biriymiş gibi görünüyordu. Seçtiği nok ladan ayrılmak için hiç çaba göstermiyor ama yanından geçe herkesi sohbet etmek için durduruyordu. Bir grup Üç -Kayl igh, Elızabeth ve Emily- hep birlikte döndüler ve el salladıl ve gülümsediler Ben de aynılarını yaptım Bugün herkes ç arkadaş canlısı ve mutlu görünüyordu.
Celeste ve Bariel hariç. Genellikle ayrılmazlardı fa),3. ^ gün odanın iki farklı ucunda duruyorlardı; Bariel, Sartia^ ile konuşuyordu ve Celeste de bir masada tek başına oturı^ koyu kırmızı bir sıvı banndıran kristal bir bardağı sıkıca tuyordu. Dûn akşamki yemekte ve bu öğleden sonra bir kaçırdığım ortadaydı.
Keman kutumu kavradım ve Marlee'yi görmek için

odapJt, arka tarafına doğru yürüdüm. “Selam,
Marlee. Kayda değer bir şey, değil mi?" diye sorjr.
ken, kemanımı yerleştirdim.
“Kesinlikle öyle." Bana sarıldı. “Daha sonra Maxoriın KrisSç
mutlu yıllar demek için geleceğini duydum. Ne tatlı, değil ®j?
Bahse girerim ki bir hediyesi de vardır."
Marlee, tipik, heyecanlı tavrıyla anlatmaya devam etti, hâla sırrının ne olduğunu merak ediyordum fakat ona, kendi istç. diği zaman konuyu açmasına göz yumacak kadar güveniyordum. Odanın ön kısımlarından yükselen genel gürültüyü fa. yana değin geçen birkaç dakika içinde, önemsiz ıvır zmröaî konuştuk.
Marlee ile birlikte döndük ve o sakinliğini korurken, bc tamamen dağıldım.
Kriss’in elbise seçimi inanılmaz derecede stratejikti Burada hepimiz gündelik giysilerimizin içindeydik - kısa, genç kız şeyleri- ve o yerlere kadar değen bir gece elbisesi giymişti. Fakat elbisenin boyunun pek önemi yoktu. Önemli olan elbisesinin krem gibi, neredeyse beyaz renkte olmasıydı. Saçını yaparken kullandıktan san mücevher dizisi öne doğru ince bir sıra gelinde gçliyor, resmen bir tacı andırıyordu. Kriss, olgun, asil, gelin gibi görünüyordu.
Kalbimin nerede olduğuna kesinlikle emin olamasam ¿2 kıskançlık sancısı çektim. İçimizden hiçbiri böyle bir an yanmayacaktı. Ne kadar parti ya da yemek düzenlense de Kriss’in
görüntüsünü kopyalamaya çalışmak bayağı eziklik olacak*- Celeste nin elinin -içkisini tutmayan elinin- kıvrılarak yumruğa dönüştüğünü gördüm.
Marlee, “Gerçekten güzel görünüyor,"
diye imrenerek yorumladı. “Güzelden
de öte,” diye cevapladım.
Parti devam etti ve Marlee ile birlikte genellikle insanları izledik. Şaşırtıcı -ve kuşku uyandırıcı- bir şekilde Celeste,

Kriss'e yapışmış, kız odada dolaşıp, gerçekten başka şansımız olmadığı halde, geldiğimiz için teşekkür ederken hiç susmadan konuşuyordu.
Sonunda, Marlee ile dikilip, pencereden içeri giren tlık güneşi içimize çektiğimiz arka köşeye kadar geldi, Marlee uygun bir şekilde kollarını Kriss'e doladı.
"Mutlu yıllar!" diye haykırdı.
"Teşekkür ederim!" Kriss cevap verirken Marlee'nin şefkatini ve ilgisini yansıttı.
Marlee, "Yani bugün on dokuz
yaşındasın, değil mi7" diye sordu.
Kız ise coşkuyla, "Evet. Bundan daha iyi kutlanabileceğini düşünemiyorum. Fotoğraf çektiklerine çok memnunum. Annem buna bayılacak! Durumumuz iyi olduğu halde asla böyle bir şey yapacak kadar paramız olmamıştı. Bu çok güzel!" dedi.
Kriss, Üçtü. Onun hayatında benimkisinde olduğu kadar çok limit yoktu fakat bu ölçüye yaklaşmanın çok zor olabileceğini tahmin edebiliyordum.

Celeste, “Etkileyici,” diye yorumladı. “Geçen seneki doğum günümde, siyah-beyaz partisi yapmıştım. Herhangi bir renk görülürse, kapıdan içeri bile giremezdin.”
Marlee, “Vay!” diye fısıldadığında, o küçücük kelimedeki gıpta apaçık ortadaydı.
“Şahaneydi. Gurme yiyecekler, dramatik ışıklandırma ve ^ zik! Eh, uçakla Tessa Tamble'ı getirmiştik. Onu duydunuz mu?-
Tessa Tamble’ı bilmemek imkânsızdı. En az bir düzine hit şarkısı vardı. Bazen televizyonda onun videolarım görürde gerçi annem görünce kaşlarını çatardı. Tessa gibi birine kıy^ la, sonsuz derecede daha yetenekli olduğumuzu düşünürdü vç biz sonuçta aynı işi yaparken, onun üne ve paraya sahip olm^, onu çileden çıkarırdı.
Kriss, “O benim favorim!” diye ünledi.
“Eh, Tessa, aile dostumuzdur, yani geldi ve partim için bir konser verdi. Demek istediğim, bir grup iç karartıcı Beşin odadaki yaşam enerjisini emmelerini istemezdik.”
Marlee, bana doğru hızlıca bir bakış attı. Benim yerime utandığını belliydi.
Celeste, “Oops," diye ekledi, bana doğru bakıyordu. “Unutmuşum. Kötü bir niyetim yoktu.”
Sesindeki yapışkan tatlılık sinir bozucuydu. Bir kez daha ona vurmak için tahrik edilmiştim... Zorlamasa iyi olurdu.
“Hiç üstüme alınmadım,” diye cevap verdim, yapabileceğim kadar soğukkanlı davranıyordum. “İki olarak, tam olarak ne iş yapıyorsun Celeste? Demek istediğim, radyoda hiçbir şarkını duymadım.” “Mankenlik yapıyorum,” diye cevap verdi, ses tonundaki ima bunu zaten bilmem gerektiğine yönelikti.
“Benim reklamlarımı görmedin mi?”
“Gördüm diyemeyeceğim."
“Ah, doğru, sen Beşsin. Zaten dergi alacak durumun yoktur sanının”
Doğru olduğu için canımı yakmıştı. Bir dükkâna gidebildiğimizde, May dergilere şöyle bir göz atmaya bayılırdı fakat dergi almamız kesinlikle mantık dışıydı.

Kriss, ev sahibi rolünü tekrar üstlenerek, konuyu değiştirdi
Biliyorsun, America, hep Beş olarak hangi alana
yoğunlaştığını bilmek istemiştim." “Müzik.”
“Bizim için bir ara çalmaksın!”
îç çektim. “Aslında, bugün senin için çalmak üzere kemanımı
getirmiştim. Hoş bir hediye olacağını düşünmüştüm fakat
senin zaten dörtlü müzik grubun var, yani ben de düşündüm ki-
”
Marlee, “Ah, bizim için çal!" diye yalvardı.
Kriss, “Lütfen, America, bu benim doğum günüm!" diye tekrarladı.
“Ama sana zaten...” Ne kadar karşı çıksam da önemi yoktu. Kriss ve Marlee dörtlüyü derhal susturmuşlar ve herkesi odanın arkasına çağırmışlardı. Bazı kızlar elbiselerini yayıp, zeminde otururken diğerleri de köşeye doğru birkaç sandalye çekmişlerdi. Kriss kalabalığın ortasında duruyor, ellerini heyecanla kavuşturuyordu, Celeste de daha tek bir yudum almadığı kristal bardağıyla birlikte yanındaydı.
Kızlar yerleşirken ben de kemanımı hazırladım. Daha önce
çalan dörtlüdeki genç adamlar, beni desteklemek üzere yanıma
geldiler ve odada vızıldayan birkaç hizmetkâr da kıpırdama-
maya başladılar. Derin bir nefes aldım ve kemanımı çeneme
yasladım. Kriss’e bakarak, “Senin için,” dedim.
Yayı, bir anlığına tellerin üzerinde dolandırdım, gözlerimi
yumdum ve daha sonrasında, müziğin akmasına izin verdim.
Bir süreliğine, kötü niyetli Celeste yok oldu, sarayda gezinen Aspen yok oldu, hiçbir asi istila etmeye çalışmıyordu. Tek bir mükemmel nota, kendini bir sonraki notaya öylesine bağlıyordu ki sanki birbirleri olmadan zamanın içinde kaybola-
caklanndan korkuyor gibiydiler; artık bundan başka hiçbir şçy yoktu. Fakat notalar birbirlerine dayandılar ve birlikte yollan, na devam ettiklerinde, Krisse bir şey ifade etmesi için ortaya konan bu hediye, benim için bir şey ifade etmeye başladı.
Beş olabilirdim fakat değersiz değildim.
Şarkıyı -babamın sesi ya da odamın kokusu gibi tanıdık olan

şarkıyı- kısa, güzel anlar boyunca çaldım ve akabinde önlenemez sonunun gelmesine izin verdim. Yayı son bir kez daha tellerde gezdirdim ve havaya kaldırdım.
Krisse döndüm, hediyesinin keyfini çıkardığını umuyordum fakat yüzünü dahi görmedim. Kızların oluşturduğu kalabalığın arkasından Maxon içeri girdi. Gri takım elbisesini giy. mişti ve kolunun altında Kriss için bir kutu taşıyordu. Kızlar kibarca alkışlıyorlardı ama ben herhangi bir sesi algılayamıyordum. Tek gördüğüm, Maxon'm güzel, şaşkına dönmüş bir ifade taşıdığı ve bu ifadenin yavaşça gülümsemeye,

bir tek bana yöneltilen bir
gülümsemeye dönüştüğüydü.
Eğilerek selam verdiğimde,
“Majesteleri,” dedim.
Diğer tüm kızlar, Maxoria selam vermek için dizlerine kadar eğildiler. Tüm bunların ortasında, şaşkınlık dolu bir hay- kınş duydum.
“Ah, hayır! Kriss, çok üzgünüm.”
Birkaç kız aynı yöne doğru baktı, ağızları açık kalmıştı ve Kriss bana doğru döndüğünde nedenini gördüm. Güzel elbisesi, Celeste’nin içkisiyle boydan aşağı lekelenmişti. Sanki Kriss bıçaklanmış gibi görünüyordu.
“Üzgünüm, çok hızlı döndüm. Bunu yapmak istememiştim, Kriss. Bırak da sana yardım edeyim.” Sıradan birine Celeste’nin ses tonu samimi gelmiş olabilirdi ama ben içini okuyordum.
Kriss, ağlamaya başladığında ağzını kapattı ve daha sonra odadan koşarak çıktı, bu da partiyi bitirdi.
Takdir etmek lazım
kı Maxon da onun arkasından gitti, gerçi ben kalmasını gei çekten çok isterdim.
Celeste, dinleyen herkese kendini savunuyor, tamamen bu kaza olduğunu söylüyordu. Tuesday kalasını sallıyordu, her şeyi gördüğünü söylüyordu takat birçok kişi gözünü deviriyor ve omzunu silkiyordu, yani onun desteği manasızdı. Sessizce kemanımı kaldırdım ve gitmek için davrandım.
Marlee kolumu kaptı. “Biri bu kızla ilgili bir şey yapmalı."
Eğer Celeste, Anna gibi tatlı birini şiddete yönelıtiyse ya da sırtımdaki elbiseyi çıkarmaya çalışmanın kabul edilebilir olduğunu düşündüyse veya Marlee gibi iyi birini sinirlenecek raddeye getirdiyse, bu Seçim için çok fazlaydı.
O kızı saraydan

attırmam gerekiyordu.

22.Bölüm

“Maxon, sana söylüyorum, kaza değildi.” Tekrar bahçedeydi Rapor'a kadar vakit geçiriyorduk. Onunla konuşacak fırsatı ya' kalamam tüm günümü almıştı.
“Fakat yıkılmış gibi görünüyordu ve sürekli özür diliyordu" diye karşı çıktı “Hem nasıl kaza olamaz ki?” Iç çektim. “Sana söylüyorum işte. Ben, Celeste’yi her gün görüyorum ve bu, Krıss’ın spot ışıkları altındaki anını yok etmek için uyguladığı sinsice bir yöntemdi. Fazlasıyla rekabet düşkünü biri.”
“Eh, eğer benim ilgimi Kriss’den uzakta tutmak istemişse, başarısız oldu. Kızla neredeyse bir saat geçirdim. Çok hoş zaman geçirdim, hem de.”
Bunu duymak istemiyordum. Aramızda ufak ve belli belirsiz bir şeyin olduğunu biliyordum ve bunu değiştirebilecek bir şeyle uğraşmak istemiyordum. Kendim bu konuda ne hissettiğimi bilene kadar değil “Peki, Anna konusunda7” diye sordum.
“Kim?"
“Anna Farmer? Celeste’ye vurdu ve sen de onu dışarı attın, hatırladın mı7 Anna’nın tahrik edildiğini biliyorum"
Celeste nın bir şey söylediğini duydun mu7" Ses tonu kuşkucuydu. Eh... Hayır. Fakat Anna’yı biliyorum ve Ceîeste’yı de biliyorum. Dana söylüyorum, Anna, doğrudan şiddete başvuracak türden bir insan değildi. Celeste, kalpsizce bir laf etmiş olmalı ki o da bu şekilde davrandı”
“America, kızlarla benim geçirdiğimden daha fazla vakit geçirdiğini biliyorum fakat onları gerçekten ne kadar iyi tanıyorsun? Odanda ya da kütüphanelerde saklanmaktan hoşlanıyorsun. Daha da ileri gidip, hizmetçilerinin karakterlerini herhangi bir Seçilmiş’in karakterinden daha iyi bildiğini söyleyebilirim.” Muhtemelen haklıydı ama geri adım atamazdım. “Bu hiç adil değil. Marlee hakkında yanılmamıştım, değil mı? Onun hoş biri olduğunu düşünmüyor

musun?”
Surat yaptı. “Evet... Hoş biri, sanırım.”
“O halde, neden Celeste’nin yaptığının planlı bir hamle olduğunu söylediğimde bana inanmıyorsun?" “America, senin yalan söylediğini düşündüğümden değil. Eminim, sana o şekilde görünmüştür. Fakat Celeste üzgündü. Ayrıca, bana karşı cana yakm davranmaktan başka bir şey yapmadı."
“Bahse girerim ki öyledir,” diye sessizce mırıldandım.
Maxon, “Bu kadarı yeterli,” diyerek iç çekti. “Şu anda diğerleri hakkında konuşmak istemiyorum.” “Benim elbisemi de çıkarmaya çalıştı, Maxon,” diye şikâyet ettim.
Öfkeli bir şekilde, “Onun hakkında konuşmak istemiyorum dedim,” dedi.

Canıma tak etmişti. Oflayıp puflayarak kollarımı havaya ka;d.rdım ve bacaklarımın üstüne pat diye bıraktım. O kadar sinirienmiştim ki çığlık atmak istiyordum.
“Bu şekilde davranacaksan, eşlik etmemden hoşlan^ başka binlerini bulacağım." Yürüyüp gitti. “Hev!" diye seslendim.
“Hayır!" Bana doğru döndü ve hayal edebileceğimden daha hiddetli bir şekilde konuştu. “Kendini unutuyorsun, Leydi America. Illda’nın veliaht prensi olduğumu hatırlaman, senin yaranna olacaktır. Tüm amaçlar ve hedefler adına, bu ülkenin lideri ve efendisiyim; kendi evimde bana bu şekilde davrana-bileceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun. Kararlarıma katılmak zorunda değilsin fakat riayet edeceksin.” Döndü ve gitti, gözyaşlarımı ya görmüyor ya da umursamıyordu.
Akşam yemeğinde ondan tarafa bakmadım ama Rapor sırasında bunu yapmak zordu. Onu, iki kez bana bakarken yakaladım ve ikisinde de kulağına dokundu, bu hareketine karşılık vermedim. O anda onunla konuşmak istemiyordum. Zaten sadece biraz daha paylanacağımı düşünüyordum ve buna hiç ihtiyacım yoktu.
Sonrasında odama çıktım, Maxon’a o kadar bozulmuştum ki net düşünemiyordum. Neden beni dinlemiyordu ki? Yalancı olduğumu mu düşünüyordu? Daha beteri, Celeste’nin yalana başvurmayacağını mı düşünüyordu?
Belki Maxon sadece sıradan bir erkekti ve Celeste de güzel bir kızdı ve sonunda kazanan da bu olacaktı. Ruh eşi aradığına dair ettiği onca laftan sonra, belki de tek istediği bir yatak arkadaşıydı.
Hem eğer böyle biriyse, neden bunu kafama takacaktım ki7 Aptal, aptal, aptal! Onu öptüm! Ona sabırlı olacağımı söyledim! Vç ne için? Ben sadece...
Odama giden koridordaki köşeyi döndüm ve Aspen oradaydı. kapımın önünde bekliyordu. Tüm hiddetim eriyerek. ga'ip bir belirsizliğe dönüsü. Mubahalar, kurallara göre, tam karsı-

larına bakar ve dikkat kesilirlerdi fakat o, okunamaz bir ifade ile bana bakıyordu.
“Leydi America,"
diye fısıldadı.
“Subay Leger."
Görevi olmamasına rağmen, benim için uzanarak kapımı a ti Yavaşça içeri girdim, ona sırtımı dönmeye neredeyse kor- Lordum, gerçek olamayacağı için neredeyse korkuyordum. Onu kalbimden ve kafamdan ne kadar uzakta tutmaya çahstty- m da o anda benimle birlikte olmasını istiyordum. Yanından * tlgim Sirada. saçtma doğru nefes aldığın, duydum. Bu içimi
In'aHr kez daha gözlerini dikti ve yavaşça kap>y. kapa,«. Uyumanın imkân, yoktu. Masorfm aptalltg, ve Aspenm yakınlığı kafamın içinde savaş verirken, saatlerce yatakta döndüm durdum. Herhangi biri hakkında ne yapacağımı bilmiyordum Düşüncelerim Öylesine yoğundu ki gece saa, ikiyi çoktan geçmişti ve saatlerdir bunlar, kafamda evirip çevirdiğimin far-
kına bile varmamıştım.
îç çektim. Yarın hizmetçilerim güzel görünmemi sağlamak için daha fazla çalışmak zorunda kalacaklardı. Aniden holden süzülen ışığı gördüm. O kadar sessizce oldu ki sanki rüyasını görüyordum, Aspen kapıyı gıcırdatarak açmış, içeri girmiş ve kapıyı arkasından kapatmıştı.
“Aspen, ne yapıyorsun?” diye fısıldadığımda odada ilerliyordu.
“Eğer burada yakalanırsan başın büyük derde gireri”
Sessizce
yürümeye devam
etti. “Aspen?"
Yatağımın önünde durdu ve
elinde tuttuğu asayı yavaşça yere
bıraktı. “Onu seviyor musun?"
Aspen’ın, karanlıkta neredeyse görülmeyen derin g«^ baktım.
Bir anlığına ne diyeceğimi bilemedim.

^ “Hayır.”
Battaniyelerimi hem nazik hem vahşi bir şekilde çekti v çıkmam gerekiyordu ama çıkmadım. Eli başımın arkasmn ^ yüzümü kendısininkine yaklaştırıyordu. Beni ateşli bir ■' öptü ve dünyada iyi olan ne varsa anlamını buldu. Artık yapımı sabunu gibi kokmuyordu ve eskiden olduğundan dal^ güçiüydü fakat her hareketi, her dokunuşu tanıdıktı.
“Bunu yaptığın ıçm seni öldürecekler,” kısa bir anlığma ^ fes aldığımda, dudakları boynuma doğru yol alıyordu.
“Yapmazsam, zaten öleceğim.”
Ona durmasını söyleyecek gücü toplamaya çalıştım fakâ[denesem de yarım gönüllülükle yapacağımı biliyordum. Bu anla bağlantılı bin tane yanlışlık vardı -çok fazla kuralı yıkıyorduk, bildiğim kadarıyla

Aspen'm başka bir kız arkadaşı vardı, Maxon ile aramızda birbirimize karşı bazı hisler besliyor- duk- fakat umursayamadım. Maxon'a çok kızmıştım ve Aspen çok yatıştırıcı gelmişti, ellerinin bacaklarımda gidip gelmesine izin verdim.

Ne kadar farklı hissettirdiğine şaşırdım. Daha önce hiç bu kadar geniş alanımız olmamıştı.

Dikkatim dağılsa da kafama her şeyin üşüştüğünü hissedebiliyordum. Maxon'a kızmıştım, Celeste'ye kızmıştım hatta Aspen'e bile kızmıştım. Cehennem olsun, Ulea'ya bile kızmıştım. Sürekli öpüşüp dururken ağlamaya başiadım.

Aspen, gozyaşianmm arasından beni öptü ve kısa süre sonra, bazıları onun da gözyaşları oldu. "Senden nefret ediyorum, biliyor musun?" dedim.

"Biliyorum, Mer. Biliyorum"

Mer. Bana bu şekilde dokunduğunda, bu şekilde seslendi- ğinde, sanki başka bir dünyada gibi hissediyordum. Kırgın da olsana, Aspen kendimi evimde gibi hissettiriyordu.

Kendini hatırlayana dek neredeyse on beş dakika boyunca böyle devam ettik. "Geri dönmem gerek, vardiyayı devralacak muhafız beni beklevecek." "Ne?"

"Rastgele vardiyalı çalışan muhafızlar var. Belki yirmi dakika vaktim olabilir. Belki de bİT saat. Eğer kısa bir vardiyaysa, beş dakikadan daha az vaktim var demektir."

"Acele et!" diye Önleyerek, onunla birlikte ayağa kalktım ve saçını düzeltmesine yardım ettim.

Asasını eline aldı ve birlikte yürüdük. Kapıyı açmadan önce, beni tekrar öpmek için kendine çekti. Damarlarımda saf güneş ışığı doîaşıyormuş gibi hissettim.

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedim. "Nasıl saray muhafızı olabildin?"

Omuz silkti. "Doğuştan yeteneğim olduğu ortaya çıktı. Whites'daki şu eğitim yerine herkesi uçuruyorlar. America, her

yer karla kaplıydı! Evdeyken gördüğümüz aralıklı kar yağışına hiç benzemiyor. Tüm yeni muhafızlar besleniyor, eğitim görüyor ve sınava sokuluyorlar. Talim atışlan da yapılıyor. İçlerine ne koyuyorlar bilmiyorum ama çok hızlı bir şekilde geliştim. Sağlam bir dövüşçüyüm ve akıllıyım. Sınıfımızdaki en yüksek skoru yaptım."
Gururla gülümsedim. "Buna hiç şaşırmadım." Onu tekrar öptüm. Aspen, Altıların hayatım sürmek için daima fazlasıyla iyi olmuştu.
Kapıyı açtı ve koridoru kontrol etti. Boş görünüyordu.
Sana anlatacağım çok şey var. Konuşmamız gerek." Diye fısıldadım.
"Biliyorum Konuşacağız da. Biraz zaman alacak ama gerı döneceğim Bu gece değil. Ne zaman olacağını bilmiyorum ama yakında." Beni bir kez daha öptü, o kadar sertti ki nere- deyse canımı acıttı.
"Sem özledim," diye ağzımın içine doğru fısıldadı ve görevi, nin başına gen döndü.
Sersemlemiş bir vazıyette yatağıma geri döndüm. Az önce yaptığım şeylere ınanamıyordum. Bir yanım - çok, çok ûzgUr, bir yanım- Maxon'ın bunu hak ettiğini düşünüyordu. Eğer Celeste'yi burada tutmak ve beni aşağılamak istediyse, ben zaten uzun vadede Seçim'in bir parçası olmayacaktım. Eğer 0 kız, kuralların dışına çıkmanın bir yolunu bulduysa, artık beni hiçbir şey durduramazdı. Sorun çözülmüştü.
Bir anda yorgun düştüm,

dakikalar içinde uykuya daldım.

23.Bölüm

Ertesi sabah uyandığımda kendimi biraz suçlu hissediyordum. Hatta korkmuştum. Maxon gibi kulağıma dokunmamam, istediği zaman odama gelemeyeceği anlamına gelmezdi. Çok kolayca yakalanabilirdik. Eğer yaptıklarımdan birinin haberi

olsaydı..
Vatana ihanetti ve saray, ihanetle tek bir şekilde başa çıkıyordu. Fakat diğer yanım umursamıyordu. Uykudan uyanırken, Aspen'ın gözlerindeki her bakışı, her dokunuşunu, her öpüşünü hayalimde tekrar canlandırdım. Çok fena özlemiştim.
Keşke konuşacak daha fazla vaktimiz olsaydı. Aspen'in ne düşündüğünü öğrenmem gerekiyordu, gerçi dün gece bana bazı ipuçları vermişti. Gerçekten inanılmazdı -onu arzulamamak için o kadar çabaladıktan sonra- o hâlâ beni istiyordu.
Günlerden Cumartesi'ydi ve Kadınlar Odası'na gitmem gerekiyordu fakat gidemeyecek durumdaydım. Düşünmeye ihtiyacım vardı ve aşağı kattaki sonu gelmez muhabbetlerin ortasında düşünemeyeceğimi biliyordum. Hizmetçilerim geldiklerinde, başımın ağrıdığını ve yatakta kalacağımı söyledim.

Çok yardımcı oldular, bana yemek getiriyor ve odamı, olabilecek en sessiz şekilde temizliyorlardı, onlara yalan söylediğim
için kendimi neredeyse kötü hissettim. Söylemem gerekiv gerçi. Zihnim tamamen Aspene odaklanmışken. kraliç^ ,Cü' ları ve muhtemelen Maxon'ı göremezdim.
Gözlerimi kapattım fakat uyumadım. Tam olarak nasıl h settıgımı anlamam gerekiyordu. Pek ilerleme kaydeden^ kapım tıklatıldı. Döndüm ve Anne'in suratını, kapıya bakıj^ sim ister miyim diye sessizce sorarken yakaladım. Hızlıca otur dum, saçımı düzelttim ve başımla onayladım.
Maxon olmaması için dua euim -suratımdan işlediğim suç lan okuyabileceğinden korkuyordum- ama Aspen'in suratının kapımdan içen girmesini görmek için de hazırlıklı değildi^ Vücudumun dimdik bir hale büründüğünü hissettim ve hız-metçılerimin bunu fark etmemiş olmasını umdum.
Anne'e, "Affedersiniz hanımefendi," dedi. "Ben Subay Leger Leydi America ile bazı güvenlik önlemlerini konuşmak için geldim."
"Tabii ki," derken, normalden büyük gülümseme ile Aspene içeri girmesini işaret ediyordu. Köşede Marynin, kıkırdayan Lucy'ye dirsek attığını gördüm.
Aspen bu sesi duyduğunda, onlara doğru döndü ve şapkasına dokundu. "Leydiler."
Lucy kafasını eğdi ve Mary'nin yanaklan saçımdan bile daha kırmızı bir hale büründü fakat cevap vermediler. Anne de Aspen'ın yakışıklılığından etkilenmiş görünse de cevap vermek için kendim toparladı.
"Biz çıkalım mı. hanımefendi?"
Bunu düşündüm. Bir şeyleri ortaya dökmek istemiyordum ama biraz mahremiyet fena olmazdı.
"Sadece bir dakikalığına. Subay Leger'ın beni uzun sûre tutmayacağına eminim," diye karar verdim ve onlar da odadan çıkıverdiler.

Onlar kaplan çıkar çıkmaz Aspen konuştu. “Korkarım k;anılıyorsun. Seni uzun sûre alıkoyacağım" Bana göz kırptı
Kafamı sağa sola salladım. “Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum."
Aspen, hiç vakit kaybetmeden şapkasını çıkardı ve yatağımın kenarına oturdu, ellerini de öyle bir yerleştirdi ki parmaklarımız birbirine belli belirsiz dokunuyordu. “Askerliğin şükredilecek bir şey olacağım hiç düşünmemiştim ama özür dileme fırsatını bana veriyorsa, sonsuza dek minnettar kalacağım."
Şaşkınlıktan konuşamadım.
Aspen, gözlerimin içine derin derin baktı. “Lütfen beni affet. Mer. Çok, çok aptaldım ve o gece, merdivenden indiğim andan itibaren agaç evinde yaşananlardan pişmanlık duydum. Bir şey diyemeyecek kadar inatçıydım ve sonra adın kurada çekildi... Me yapacağımı bilemedim." Bir anlıgma duraksadı. Gözleri yaşarmış gibiydi. Benim onun için ağladığım gibi Aspen'in de benim için ağlaması mümkün müydü? “Hâlâ sana çok aşığım."
Gözyaşlarıma engel olarak, dudağımı ısırdım. Bunu düşünmeden önce mutlaka bir şeyden emin olmalıydım.
“Brenna’yla
neler oldu?"
Suratı düştü.
“Ne?"
Düzensizce nefes alıyordum. “Ben giderken meydanda ikinizi birlikte gördüm. O iş bitti mi?"
Aspen. dikkatini vermek için suratını gerdi ama sonrasında kahkahalara boğuldu. Ağzını elleriyle kapattı ve yatakta geriye düşiü, sonrasında kalktı ve sordu, “Düşündüğün bu mu7 Ah. Mer, kız düştü. Ayağı takıldı ve ben onu tuttum."
“Ayağı mı takıldı?"
~vet. meydan çok kalabalıktı, insanlar birbirlerinin tepesine çıkıvordu. Lstüme düştü ve sakar olmakla ilgili bir şaka yaptı ki biliyorsun, en iyi gününde bile Brenna için geçerli bir durum."

Ortada belirli bir sebep yokken kaldırımdan düştüğü günü dü şûndüm. Bu neden daha önce aklıma gelmemişti ki? “Kendimi kurtarır kurtarmaz, sahneye doğru koşmaya başladım."
0 anlan. Aspen’in çaresizce bana ulaşma çabasını hatır ladım. Sonuçta yalandan yapmıyormuş. Gülümsedim. “Peki sahneye vardığında ne yapmayı planlıyordun?”
Omuz silkti. “O kadarım düşünmemiştim, aslında. Aklıma kalman için sana yalvarmak gelmişti. O arabaya binmemeni sağlayacaksa, kendimi embesil yerine koymaya hazırdım. Fakat sonra sinirden köpürmüş gibiydin... Nedenini de anlıyorum.' İç çekti. “Yapamadım işte. Hem belki burada mutlu olacaktın." Odadaki, geçici bir süreliğine bana ait sayılan tüm güzel şeylere şöyle bir baktı. Bunu nasıl

düşünebildiğini anlıyordum.
“Sonra," diye devam etti. "Eve geri döner dönmez kalbini kazanabileceğimi düşündüm.” Sesi aniden endişeyle doldu. “Yapabileceğin kadar kısa sürede yarışmadan çekilmek ve eve gelmek isteyeceğinden emindim. Fakat... Yapmadın.”
Bana bakmak için duraksadı fakat neyse ki Maxon ile ne kadar yakın olduğumuzu sormadı. Zaten bir kısmım gözleriyle görmüştü ama öpüştüğümüzü ya da gizli işaretimizin olduğunu bilmiyordu ve ben de bunlan açıklamak zorunda kalmak istemiyordum.
“Daha sonra orduya alımlar oldu ve sana yazmanın adil olmayacağını düşündüm. Orada ölebilirdim. Tekrar bana âşık olmanı sağlayıp da sonra...”
“Tekrar sana âşık olmak mı?” diye inanamayarak sordum.
“Aspen, seni sevmekten asla vazgeçmedim.” Aspen, hızlı ama nazik bir şekilde eğildi ve beni öptü. Elini yanağıma koydu, beni kendine doğru çekti ve son iki senenin her dakikası beni alıp uzaklara götürdü. Kaybolmadıktan için öylesine minnettardım ki.
Öpücüklerinin arasında, “Çok üzgünüm," diye mınldanı- yordu. “Çok üzgünüm, Mer."
Bana bakmak için geri çekildi, mükemmel yüzünde ufak b’.r tebessüm oluştu, gözleri tam da düşündüğüm şeyi soruyordu: Şimdi ne yapıyoruz?
Tam o anda kapı açıldı ve hizmetçiler Aspen’in yakınlığını fark ettiklerinde korkudan dilim tutuldu. Aspen. onlara “Şükürler olsun ki döndünüz!" derken elini yanağıma daha sert bir şekilde bastırdı ve daha sonra alnımı tuttu. “Bence ateşiniz yok, hanımefendi."
Anne, “Sorun nedir?" diye sorup, yatağıma doğru koşarken yüzü endişe doluydu.
Aspen ayağa kalktı. “Kendini garip hissettiğini söylemeye başladı, başıyla ilgili bir şeyler diyordu.” Mary, “Baş ağrınız arttı mı, hanımefendi?" diye sordu. “Çok solgun

görünüyorsunuz!”
Bahse girerim ki öyle görünmüşümdür. Bizi birlikte gördükleri anda suratımdaki her damla kanın çekildiğine hiç şüphe yoktu. Fakat Aspen, baskı altında o kadar sakindi ki durumu anında çözmüştü.
Lucy, araya girerek, “İlacı getireceğim,” derken telaşla banyoya girdi.
Hizmetçilerim işe koyulduklarında, Aspen, “Beni affedin, hanımefendi," dedi. “Sizi daha fazla rahatsız etmek istemem. Kendinizi daha iyi hissettiğinizde geri geleceğim.”
Gözlerinde, ağaç evinde binlerce kez öptüğüm yüzü görebiliyordum. Etrafımızdaki dünya tamamıyla yeniydi fakat aramızdaki bağ her zamanki gibiydi.
Bitkin bir şekilde,
“Teşekkürler,” dedim.
Beni kısaca
selamlayarak gitti.
Hemen sonrasında hizmetçilerim etrafıma üşüşmüş, aslında var olmayan hastalığı iyileştirmeye çalışıyorlardı.
Başım degıl ama kalbım ağrıyordu Aspen’in kollarına <j dugum özlem öylesine tanıdıktı kı sanki bu duygu beni ^ terk etmemişti. ^
Gece yarısı, Anne’in omzumu
sertçe sarsmasıyla uyandım “Ne
var?"
“Lütfen, hanımefendi, kalkmanız gerekiyor!" Sesi çıldırm korkudan dağılmış gibi geliyordu “Sorun nedir? Yaralandın mı?”
“Saldın altındayız. Sizi bodrum katına götürmeliyiz.”
Sersemlemiştim; onu doğru duyduğuma emin olamıyor, dum Fakat hemen arkasındaki Lucy’nin şimdiden ağladığım fark ettim
İnanamayarak, “lçerıdeler mı?" diye sordum.
Lucy’nin korku dolu feryadı bunu doğrulamaya yetiyordu “Ne

yapıyoruz?" diye sordum. Anı bir adrenalin patlaması beni uyandırdı ve yataktan dışarı zıpladım. Ayakta durur durmaz, Mary ayaklarımı bir ayakkabıya sokmaya başladı, Anne ise üzerime bir şeyler giydiriyordu. Tek düşünebildiğim Kuzey mı Güney mı olmuştu Kuzey mı Güney mi?

“Şu köşede bir geçit var. Sizi direkt bodrum kattaki sığmağa götüreceğim Muhafızlar orada bekliyorlar. Kraliyet ailesi şimdiden orada olmalı, kızların çoğu da öyle. Acele edin, hanımefendi" Anne, beni koridora doğru çekti ve duvarın bir kısmını eliyle ittirdi. Duvar, aynı romanlardaki gizli geçitler gibi dön- dü. Tabii ki beni duvarın arkasında bir merdiven bekliyordu, Ben orada öylece dururken, Tıny odasından dışan fırladı ve geçide doğru aceleyle koştu.

“Tamam, haydi gidelim,” dedim Anne ile Mary’nin ağızlan bir karış açık kaldı Lucy öylesine titriyordu kı ayakta zor duruyordu “Haydi, gidelim,” diye tekrarladım.

“Hayır, hanımefendi. Biz başka bir yere gidiyoruz. Onl buraya ulaşmadan acele ermelisiniz. Lûrfen'"

Yakalandıklarında en iyi ihıımalle yaralanacaklarını, en külü ihtimalle de öleceklerini biliyorlardı. Onların incinmesine dayanamazdım. Belki biraz ukalaydım ama Maxon, kendi yöntemlerini aşıp, bunca şeyi yaptıysa, belki onlara da benim kadar değer verirdi. Kavga ediyor olsak da. Belki çok fazlasını istiyordum ama onları burada bırakamazdım. Korku daha hızlı hareket etmemi sağladı. Anne'in kolunu yakaladım ve içeri çektim. Tökezledi ve ben Mary ile Lucy'yı de yakaladığımda beni durduramadı. "Kıpırdayın!" dedim.

Yürümeye başladılar ama Anne bütün yol boyunca karşı çıkıp durdu. "Bizi içeri almayacaklar, hanımefendi. Orası sadece aile için... Bizi geri gönderecekler!" Fakat ne dedıgı umurumda değildi. Sığınakları neresi olursa olsun, kraliyet ailesinin kaldığı yer kadar güvenli olmasına imkân yoktu.

Merdivenler birkaç metrede bir aydınlatılmıştı ama öyle bile olsa aceleyle hareket edeyim derken birkaç kez neredeyse düşüyordum. Endişeden beynim durmuştu. Daha önce asiler nereye kadar girebilmişlerdi? Güvenliğe açılan bu yollardan haberleri var mıydı? Lucy yarı uyuşuk bir haldeydi ve hepimizi bir arada tutabilmek için ona mukayyet oluyordum.

En aşağıya inmemiz ne kadar zamanımızı aldı bilmiyordum ama en sonunda küçük yol bizi insan yapımı bir mağaraya götürmüştü. Diğer merdivenleri ve diğer kızlan görebiliyordum, herkes kalın bir kapıya doğru koşuşturup duruyordu Sığmağımıza doğru koştuk.

Muhafızlardan biri hizmetçilerime, "Kızı buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Şimdi ayrılabilirsiniz," dedi

Hayır1 Benimle bırlikteler. Kalıyorlar," derken sesim otorite yüklüydü.

"Hanımefendi, onlann kalacak kendi yerleri var," diye ir etti. ^

"Peki. Onlar içeri girmiyorsa, ben de girmiyorum, Maxon'm, yokluğumun sorumlusu olduğunuzu öğrenir^ ten memnuniyet duyacağına eminim. Haydi gidelim leydilçr- Mary ile Lucy'nin

ellerinden tuttum. Anne ise şoktan kıpı^ yamıyordu.
“Bekleyin! Bekleyin! Peki, içeri girin. Fakat herhangi biri bu durumla ilgili problem yaratırsa, iş size kalır.”
“Hiç sorun değil,” dedim. Kızlan döndürdüm ve sığmağa başım dik bir şekilde girdim.
İçerisi gürültü patırtı kaynıyordu. Bazı kızlar bir köşe- ye kümelenmiş ağlıyorlardı, diğerleri dua ediyorlardı. Kral ve kraliçenin tek başlanna oturduklarını, bir sürü muhafız- la çevrelendiklerini gördüm. Onların yanında duran Maxon, Elayna’nın elini tutuyordu. Kız, biraz sarsılmış görünüyordu fakat Maxon’m dokunuşuyla sakinleştiği de belliydi. Kraliyet ailesinin konumuna baktım... Kapıya çok yakınlardı. Gemisiyle beraber batan kaptanlar gibi mi olurlardı diye merak ettim. Burayı yüzeyde tutmak için ellerinde geleni yaparlardı ama eğer dibe batarsak, ilk önce onlar boğulacaklardı.
İçeri girdiğimi görmüş ve yanımda tuttuğum eşlikçilerimin farkına varmışlardı. Yüzlerindeki şaşkın ifadeyi okumuş, başımı bir kez aşağı yukan oynatmış ve tekrar dikerek yürümüştüm. Kendimden emin olduğum süre boyunca kimsenin beni sorgulamayacağım varsaymıştım.
Yanılıyordum.
Üç adım daha atmıştım ki Silvia yanıma geldi. İnanılmaz derecede sakin görünüyordu. Belli ki bu haberler onun için ikinci baskıydı.
“Güzel. Biraz yardım. Kızlar, derhal arkadaki su kaynakla- nmn yamıu gidin ve kraliyet ailesi ile leydilere içecek servis etmeye başlayın. Hemen işe koyulun, şimdi,” diye emir verdi.
“Hayır.” Anne’e döndüm ve ilk gerçek emnmı verdim. “Anne, lütfen krala, kraliçeye ve prense içecek götür ve daha sonra gelip, bana katıl. Silvia ile yüzleştim. “Diğerleri kendi başlarının çaresine bakabilirler. Hizmetçilerini geride bırakmayı tercih ettiler, lanet sularını da kendileri alabilirler. Benimkiler yanımda oturacaklar. Gelin, leydiler.”
Kraliyet ailesine yakın olduğumuzdan beni duyabileceklerini

biliyordum. Belirli bir seviyede otorite sahibi olma çabasıyla, biraz yüksek sesle konuşmuştum. Fakat kaba olduğumu düşünmeleri umurumda değildi. Lucy, bu odada bulunan çoğu insandan daha fazla korkuyordu. Tepeden tırnağa titriyordu ve bu halde onu, iyilik konusunda kendisinin altında olan insanlara hizmet ettiremezdim.

Belki yıllarımı abla olarak geçirdiğim içindi fakat bu kızları güvende tutmak zorundaydım.

Odanın arka tarafında küçük bir yer bulabildik. Burayı her kim hazırladıysa, Seçim'in sebep olacağı kalabalık için hazırlanmamıştı, çünkü burada yeterli sayıda sandalye dahi yoktu. Fakat eger ihtiyaç doğarsa, bize aylarca yetecek kadar yiyecek ve su depolandığını görmüştüm.

insanların durumları komikti. Belli ki bazı resmi görevliler gece boyunca çalışmışlardı ki hâlâ takım elbiseler içindeydiler. Maxon da aynı şekilde giyinikti. Fakat neredeyse kızların hepsi, yukarı kattaki

odaların sıcaklığında rahatça uyumalanna yardımcı olacak ince gecelikleriyle duruyorlardı. Acele yola koyulurken sırtlarına sabahlık giyecek hallen olmamıştı. Ben bile kendi sabahlığımın içinde biraz üşüyordum.

Kızların çoğu kendilerini odanın on kısmında konum-landırmışlardı. Kapıdan biri girer girmez ilk onların öleceği belliydi. Fakat ölmezlerse, Maxon'm önünde geçirdikleri onc^ zamanı düşünsenize! Birkaçı bizim olduğumuz yere yakınlara; ve çoğu da Lucy'mn durumundaydılar-tıtrıyorlardı, gözyaşja rma bulanmış ve endişeden donakalmış bir haldeydiler.

Lucy'yı kolumun altına aldım ve Mary de onu diğer yandan kucakladı. Bu durumla ilgili söyleyecek hoş bir söz yoktu, bu nedenle sessiz kaldık ve odanın gürültüsünü dinledik. Çmla. yan sesler, bana buradaki ilk günümü, bizi süsledikleri zamanı hatırlattı. Gözlerimi kapattım ve göründüğüm kadar sakın olabilmek için o günkü olayları buradaki sesle bağdaştırarak canlandırmaya çalıştım.

"Iyi mısın?"

Kafamı kaldırdım ve Aspen oradaydı, üniformasının içinde ihtişamlıydı. Ses tonu çok resmiydi ve bu durumdan hiç de etkilenmiş görünmüyordu. Iç çektim.

'Evet, teşekkür ederim."

Bir anlığına sessiz kaldık, insanların odada yerleşmelerini izledik. Mary besbelli yorgunluktan bitap düşmüştü; çoktan uykuya dalmış ve ağırlığını Lucy'ye vermişti. Lucy, tüm bunlar hesaba katılırsa, bayağı sakindi. Ağlamayı kesmişti ve sadece orada oıurup, gözlerinde bir tür merakla Aspen'e bakıyordu.

"Hizmetçilerinizi getirmeniz çok iyi. Herkes, kendisinden aşağı seviyede oldukları düşünülen insanlara bu kadar nazik davranmazdı," dedi.

"Kast benim için asla o kadar önemli olmadı," dedim sessizce.

Bana ufacık bir gülümseme gönderdi. Lucy, sanki Aspen'e bir soru soracakmış gibi nefes aldı fakat yüksek perceden bir bağırış küçük odanın içinde yankılandı. Odanın gerisindeki bir

muhafız sessiz olmamız için resmen havlayarak direktif veriyordu.
Aspen yürüyerek uzaklaştı ki bu
çok iyi olmuştu. Binlen- nin bir
şey görebileceğinden
korkuyordum.
ucy. "Bu daha önce de gördüğümüz
muhafızdı, değil tni?" diye sordu. “Evet,
oydu.”
Son günlerde kapınızın önünde nöbet tuttuğunu görüyorum. Dehşet derecede dost canlısı biri," diye yorum yaptı.
Aspen’in, yoluna çıkan hizmetçilere de benimle konuştuğu gibi kibarca konuşacağından emindim. Sonuçta hizmetçiler Altıydılar.
“Çok yakışıklı,” diye ekledi.
Gülümsedim ve bir şey söylemeyi düşündüm fakat aynı muhaftz bize sessiz olmamızı söylemişti. Devam eden birkaç muhabbet de bitirilince, odaya ürkütücü bir sessizlik çöktü.
Sessizlik diğer tüm seslerden daha beterdi. Yönlendirmesi için tek bir duyu organımı da kullanmadığımdan, hayal gücüm beni ele geçirdi, kafamda korkunç sahneler canlandırdı: yıkılma odalar, sıralanmış cesetler, kapının sadece birkaç metre ötesinde duran merhametsiz bir ordu. Kendimi, sanki başımıza edebileceklerden birbirimizi koruyabilirmişiz gibi yakınımdaki kızlara sokulurken buldum.
Ortamı canlandırabilecek tek şey Maxon’ın kızları kontrol etmek için etrafta dolaşmasıydı. Bulunduğumuz köşeye vardığında, benimle birlikte uyanık olan sadece Lucy'di ve ara stra sessizce birkaç kelime söylüyor, dudaklarımızı okuyorduk. Ma- xon yaklaştığında, üzerime eğilen insan grubuna gülümsedi. O anda, tartışmamızdan arta kalan öfkeden eser yoktu, gerçi ben gerçekten durumu çözmek istiyordum. Bunun yerine, minnettar gülümsemesini gördüm, iyi olduğum için açıkça mutluydu. Suç- luluk duygusu hissettim... Kendimi nasıl

bir işe bulaştırmıştım?
“Durumun iyi mi?” diye sordu.
Başımla onayladım. Lucy’ye baktı ve bu tarafa doğru dö-nüp onunla konuştu. Nefes aldım. Majcon. parfüm sûrrnûj kokmuyordu. Tarçın ya da vanilya hatta çabucak hatırladı^! ev vapımı sabun gibi de değildi. Kendine özgü bir kokusu^ ^ di. vücudundaki kimyasalların oluşturduğu bir çeşniydi Lucy’ye “Peki sen7" diye sordu.
O da başıyla onayladı.
“Kendini burada bulduğuna şaşırdın mı?" Bu akıl aln^
olayı kıza hatırlatarak Lucy’ye gülümsedi. “Hayır,
Majesteleri. Onunla birlikteyken değil." Lucy, sını bana
doğru salladı.
Maxon, bana bakmak için döndü ve suratı inanılmaz derecç. de yakınımdaydı. Rahatsız oldum. Bizi

birçok insan görebilirdi- Aspen de dâhil. Fakat o an hızlıca geçti ve Lucy'ye geri döndü.
“Ne demek istediğini biliyorum.” Maxon tekrar gülümsedi Bir şeyler da ha söyleyecek gibi duruyordu fakat fikrini değiştir, di ve ayağa kalkmak için davrandı.
Hızlıca kolunu yakaladım ve fısıldadım, “Kuzey mi Güney mi?“ “Fotoğraf çekimini hatırlıyor musun?" derken nefes verdi. Şaşkınlıkla kafamı salladım. Bu asilerin rotası kuzeybatıdan geçiyordu, yol boyunca ekinleri yakıyor ve insanları duruyorlardı. Yoüanm keselim, demişti. Bu asiler, bu katiller bunca zamandır bize doğru usulca geliyorlardı ve onlan durdurama- mıştık. Onlar katildi. Onlar Güneyliydi.
“Kimseye söyleme.” Kendme sarılan ve sakince ağlayan Fiona’ya doğru giderek yanımızdan ayrıldı. Yavaşça nefes almaya çalıştım, bize ulaşırlarsa nasıl kaçabileceğimi hayal etmeye çalışıyordum ama aslında kendimi kandırıyordum. Eğer asiler buraya gelirlerse, işimiz bitmişti. Beklemekten başka yapacak hiçbir şey yoktu.
Saatler ilerledi. Saatin kaç olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu fakat sızan insanlar uyanmıştı ve zaman içinde kendine mu- kay yet olanlarımız da yılmaya başlamışlardı
Sonunda, kapı açıldı ve bazı muhafızlar araştırma yapmak için ayrıldılar. Saray aranırken saatler geçti ve nihayet gen döndüler.
Muhafızlardan bin, “Bayanlar ve baylar,” diye seslendi, “asiler sindirildi. Herkesin arka taraftaki merdivenlerden çıkarak odalarına dönmelerini rica ediyoruz. Ortalık darmadağınık ve birçok yaralı muhafız var. Düzenlenene kadar ana odalardan ve koridorlardan uzak durmanız yerinde olacaktır. Seçime ka- tılanlardan biriyseniz, lütfen odanıza gidin ve yeni bir duyuru gelene kadar orada kalın. Aşçılarla konuştum, yemeğiniz bir saat içinde sîzlere ulaştırılacak. Tüm tıbbı personelin hastane kanadında bana rapor vermesi gerekiyor.”
Bunlar söylendikten sonra, insanlar ayağa kalktı ve sanki hiçbir

şey olmamış gibi kıpırdamaya başladılar. Lucy gibi insanlar hariç, sanki herkes bu saldırıyı telaşa kapılmadan, bekleniyormuş gibi karşılamıştı sanki
Odam yagmalanmıştı. Yatak yerde, elbiseler dolaptan çıkarılmış, ailemin fotoğrafları yırtılıp yere atılmış. Kavanozumu aradım ve hâlâ içindeki kuruşla birlikte tek parça halinde, yatağımın altına saklanmış vaziyetteydi. Ağlamamaya çalıştım fakat gözlerim dolup duruyordu. Korktuğum için değildi, gerçi korkmuştum. Bir düşmanın sahip olduğum şeylerde ellerini gezdirmesi, onları mahvetmesi hoşuma gitmemişti.
Yorgun olduğumuzdan, hepsini yerleştirmek çokça vakit aldı. Yerleştirmeyi başardık, gerçi. Anne, fotoğraflarımı bırleştırebılmem için biraz bant bile buldu Bandımı alır almaz hizmetçilerimi yataklarına yolladım. Anne karşı çıktı fakat hiçbir şey dinleyecek durumda değildim. Artık emir verebilme yete- neğimi kazandığıma göre, emretmekten korkmuyordum.
Tek başıma kalır kalmaz gözyaşlarıma müsaade ettim Korkunun, çoğu geçmiş olsa bile, hâlâ üzerimde etkisi vardı Maxon'm bana verdiği kot pantolonlardan biri ile evdetl tındığım bir t-shirt'umü çıkarıp üzerime geçirdim. Bu şelfi biraz daha normal hissediyordum. Saçım, gece ve daha çok sabah yaşanan olaylar nedeniyle dağınıktı, ben de rahat bir puz yaptım ve birkaç telin yüzüme düşmesine göz yumdum Fotoğrafların parçalarını yatağımın üzerine koydum, han parçaların birleşmesi gerektiğine karar vermeye çalıştım Tcl bir kutudan çıkan dört farklı yapboz parçası gibiydiler. Sadece tek bir tanesini birleştirmeyi başarmıştım ki kapım çalındı Maxon, diye düşündüm. Lütfen Maxon olsun. Umutla kapıy, açtım. "Merhaba canım." Silvıa'ydı. Dudaklarını hafifçe büzmûştu sanırım teselli etmeye çalışıyordu Beni geçerek odaya sızdı ve daha sonra dönüp, uzerımdekılen idrak etti. "Ah, sen de bana ayrıldığını söyleme," diye sızlandı. "Cidden, bu önemsizdi" Tum olayı eliyle bir çırpıda siliverdi.

Ben bu olaya önemsiz demezdim. Suratımdan ağladığım belli olmuyor muydu7
“Ayrılmıyorum," dedim, saç tellerimi kulağımın arkasına attım. “Diğerleri evlerine mı gidiyorlar?”
İç çekti “Evet, şu ana kadar üç kişi gitti. Maxon ise, sevgili çocuk, ayrılmak isteyen herkesin evine gitmesine izin vermemi söyledi Biz konuşurken düzenlemeler yapılıyor. Çok komik. Sanki Maxon kızların ayrılacağını zaten biliyormuş gibi. Senin yerinde olsam, bu saçmalığın ertesinde ayrılmadan önce iki kez düşünürdüm ”
Silvıa odamda dolaşarak, dekora göz atıyordu. Saçmalık mı? Bu kadının sorunu neydi? “Bir şey almışlar mı?" diye rastgele sordu.

‘Hayır, elendim Ortalığı dağıtmışlar fakat görebildiğim ka- danyla eksik yok."
“Çok iyi." Bana doğru yürüdü ve elime bir reisiz telefon koydu. “Bu saraydaki en güvenli hattır. Aileni araman ve onlara iyi olduğunu söylemen gerekiyor. Şimdi çok uzun konuşma Hâlâ görmem gereken birkaç kız var."
Küçücük objeye merakla baktım Hayatımda telsiz bir telefon tutmamıştım, ikilerin ve Üçlerin ellerinde görmüştüm ama kullanabileceğim aklıma bile gelmemişti. Ellerim heyecandan titriyordu. Seslerini duyacaktım!
Hevesle numarayı tuşladım. Olan onca olaydan sonra, suratıma bir gülümseme yerleştirmişti. İki kere çaldıktan sonra annem telefonu açtı.
“Alo?”
“Anne?"
“America! Sen mısın? İyi misin? Bir muhafız bizi arayıp, sana birkaç gün ulaşamayacağımızı söylemişti ve biz de o lanet asilerin içeri sızdığını biliyorduk. Çok korktuk." Ağlamaya başladı.
“Ah, ağlama, anne. Güvendeyim" Silvia’ya baktım. Sıkılmış görünüyordu. “Bekle." Bir hareketlilik vardı.
“America?” May’ın sesi, gözyaşları nedeniyle kalınlaşmıştı. Hayatının en kötü gününü geçirmiş olmalıydı.
“May! Ah, May, seni çok özledim!” Gözyaşlarımın akmaya başlayacağını hissediyordum. “Öldün sandım! America, seni seviyorum. Ölmeyeceğine söz ver," diye inledi.
“Söz veriyorum.” Böyle bir söz karşısında gülümsedim.
“Eve gelecek misin? Gelemez misin? Artık orada olmanı istemiyorum.” May apaçık yalvarıyordu. “Eve gelmek mı?” diye sordum.
Çok fazla duygu hissediyordum. Ailemi özlemiştim ve asilerden saklanmaktan yorulmuştum Aspen ve Maxon ile

ilgili
hıslerim sürekli daha kafa karıştırıcı bir hal alıyorlardı ve larla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.
Yapılacak en bas'>Un ayrılmaktı
Fakat hala. 5eV “Hayır, May,
eve gelemem. Burada kalmam
gerekiyor» “Neden?" May
sızlanıyordu.
“Çünkü”
dedim sadece.
“Çünkü ne?"
“Sadece... Çünkü.”
May bir anlığına sessiz kaldı, düşünüyordu. “Maxon’a âşı|<
mısın?" Bir anlığına, o alışkın olduğum tatlı romantik May'jn sesini duydum. Durumu iyi olacaktı.
“Hımm, o kadarını pek bilmiyorum ama..."
“America! Maxona âşıksın! Aman Tanrım!" Babamın bağırdığını duydum. Arka planda “Ne?” dediğini duydum ve annem de “Evet, evet, evet!” diyordu.
“May, ben asla öyle...”
“Biliyordum1" May sadece kahkaha üstüne kahkaha attı
Böylece, beni kaybetme korkuları yok oldu. “May, kapatmam gerek. Diğerlerinin de telefona ihtiyacı var Fakat iyi olduğumu bilmenizi istedim.
Yakında
yazacağım,
söz
veriyorum.”
“Peki, peki. Bana Maxon’ı anlat! Daha fazla ikram da gönder! Seni seviyorum!" diye bağırdı. “Ben de seni seviyorum Hoşça kal."
Daha başka bir şey soramadan telefonu kapattım. Gerçi sesi kesilir kesilmez onu daha da fazla özledim.
Silvıa hızlıydı. Saniyeler içinde telefonu elimden alıp kapıya doğru

yürüdü
“işte uslu bir kız,” dedi ve koridorda gözden kayboldu.
Kesinlikle iyi hissetmiyordum. Fakat Aspen ve Maxon ile işleri yoluna koyar koymaz ıyı hissedeceğimi biliyordum.

24.bölüm

Amy. Fiona ve Tallulah bir iki saat içinde ayrılmışlardı ve ben bu hızm sebebinin Silvia’nın marifeti mi yoksa kızların gerilmiş sinirleri mi olduğundan emin değildim. On dokuz kişi kalmıştık ve bir anda her şeyin çok hızlı olduğunu hissetmeye başlamıştım. Bu kadar hızlı olacağını önceden tahmin edemezdim.
Saldırıdan sonraki Pazartesi günü, günlük rutinimize geri döndük. Kahvaltı her zamanki gibi lezzetliydi

ve ileride bu harika öğünlere burun kıvıracağım bir an gelir mi diye merak ediyordum.

“Kriss, şahane değil mi?” diye sorarken yıldız şeklindeki meyveden bir parça ısırdım. Saraya gelmeden önce hayatımda hiç görmemiştim. Kriss’in ağzı doluydu ama onaylamasına kafasını sallamıştı. Bu sabah, kardeşlik bağları hissediyordum. Büyük bir saldırıdan birlikte kurtulduğumuz için bu küçük bağlar kınlamaz bir şeye dönüşmüşlerdi. Kriss’in yanındaki Emily de bana bal uzatıyordu. Benim yanımda oturan Tiny. gözlerinden okunan hayranlıkla birlikte bülbül kolyemi nereden aldığımı soruyordu. Atmosfer aynı ailemle birlikte birkaç sene önceki akşam yemeklerimizdeki gibiydi. Kota hödüğün tekine dönüşmeden ve Kenna’yı -tok, neşeli, konuşkan oîan- kocasma kaptırmadan önceki gibi.

Aniden anladım ki aynı Maxon’m annesinin yaptığı ben de bu kızlarla görüşmeye devam edecektim. Herkesin kı^ le evlendiğim öğrenmek isteyecek ve onlara Noel kartları gön derecektim. Aradan yirmi küsur yıl geçince de eğer Maxon'ın oğlu olduysa, yem Seçim deki favori kızlarını sormak için arayacaktım Başımızdan geçenleri, sanki bir yarışma değil de ma. ceraymış gibi hatırlayacak ve kahkahalarla gülecektik.

Odada strese girmiş gibi görünen tek kişinin Maxon olması garipti Yemeğine hiç dokunmayıp, kızları dikkatlice süzüyor-du Arada sırada duraksıyor, aklından geçen bir şeyle kendi içinde çatışıyor ve daha sonra yaptığı şeylere devam ediyordu Benim oturduğum sırayı gözden geçirdiğinde bakışlarımı yakaladı ve bana zayıf bir tebessüm gönderdi. Dün akşamki ufak mola hariç, tartıştığımız günden ben hiç konuşmamıştık ve söylenmesi gereken bazı şeyler vardı. Bu kez, fitili ateşleyen ben olmalıydım Yüzümde talep değil rica olduğunu belli eden bir ifadeyle kulağıma dokundum, ifadesi yumuşamadı fakat o da aynısını yaptı

Rahatlayarak nefes aldım ve gözlerimi devasa odanın kapısına doğru bakarken buldum Şüphelendiğim gibi, bir çift göz de

bana bakıyordu İçeri girdiğimde Aspen'ı fark etmiştim fakat gördüğümü belli etmek istememiştim. Sanırım o kadar çok sevdiğin birim görmezden gelmek imkânsızdı.
Maxon. ayağa kalktı Anı hareketi sandalyesinin gacırdamasına sebep olmuş, bu da hepimizin dikkatini çekmişti. Hepimiz ona döndüğümüzde, fark edilmeden geri oturmak istiyormuş gibi gorunüyordu Bunun seçenekler arasında yer almadığını fark ederek, konuştu
"Leydiler," derken kafasıyla selam verdi. Gerçekten acı içindeymiş gibiydi "Korkarım kı dunku saldırıdan sonra, Seçim'in yûrüiûlmesmı tekrar gözden geçirmek zorunda bırakıldım.
Bildiğiniz gibi, dün üç leydi ayrılmak istediklerini söylediler, ben de buna uydum Burada kimsenin kendi rızası dışında kalmasını istemem. Dahası, ortak bir geleceği paylaşmayacağımızı hissettiğim kişileri, devamlı tehdit altındayken sarayda tutmaktan da rahatsızlık duyuyorum "
Odadaki kafa karışıklığı, yerini
mutsuz bir anlayışa bıraktı Tiny,
"Hayır olamaz..." diye fısıldadı.
"Oldu bile," diye cevapladım.
"Bu beni derinden üzse de konuyu ailemle ve birkaç yakın danışmanla görüştüm ve Seçim'in süresini bitirerek Elit e geçmemize karar verdim Diğer yandan, on kişi yerine, altı kişi hariç herkesi evlerine göndermeye karar verdim" Maxon, bunları işadamı edasıyla söylemişti.
Knss'in ağzından "Altı mı?" lafı çıktı.
Tiny ise nefes nefese, "Bu hiç adil
değil," dedi ve ağlamaya başladı.
Şikâyetlerin uğultusu yükselir ve tekrar alçalırken odaya göz gezdirdim. Celeste, sanki savaşarak kendine bir yer edinebilecekmiş gibi kendisini hazırlamıştı. Bariel, gözlerim kapatmış ve iki parmağını çapraz yapmıştı, sanki bu ifadeyle insanların onu anlayabileceğini umuyor gibiydi. Maxon'ı

umursamadığını itiraf eden Marlee ise inanılmaz derecede gergin görünüyordu. Neden kalmayı bu kadar çok istiyordu ki?
“Bu ışı gereksizce uzatmak istemiyorum, bu nedenle sadece söylediğim leydiler kalacaklar. Leydi Marlee ve Leydi Kriss.”
Marlee rahatlayarak nefesini verdi ve tek elini göğsüne koydu Krıss, sandalyesinde otururken mutlu, kıpır kıpır bir dans gösterisi yaptı ve etrafındaki kızlara bakarak, herkesin mutlu olmasını bekledi. Altı kişilik yerin ikisinin hemen dolduğunu fark edene kadar mutluydum da Aramızdaki anlaşmazlık sürerken Maxon beni eve gönderir miydi? Benimle birlikte bir ge-lecek göremiyor muydu7 Görmesini istiyor muydum7 q(gerekirse ne yapardım7
Bunca zaman gitmek isteseydim, güç benim ellerimde olu^ Aniden, kalmamın ne kadar önemli olduğunun farkına vard^ "Leydi Natalie ve Leydi Celeste," diye devam ederken ne de bakıyordu. Celeste’nin adını duyduğumda irkildim On' tutarken beni gönderemezdi. Onu tuttuğuna güçlükle inanabj

liyordum. Fakat bu benim gidiyor olduğum yönünde bir iŞarç, miydi? Kızın buradaki varlığı yüzünden dahi kavga etmiştik
“Leydi Elise,” dedi ve odadaki herkes nefes alarak, son istnj„ açıklanmasını bekledi. Tiny ile birbirimizin elini sıktığı^ fark ettim.
“Ve Leydi America." Maxon bana baktı ve vücudumda^ tüm kasların gevşediğini hissettim. Tiny derhal bağırıp çağırmaya başladı ve bu konuda yalnız da değildi. Maxon derin de- rin iç çekti.
“Diğer herkese karşı, son derece mahcubum fakat bunun sizin açınızdan da iyi bir şey olduğunu söylediğimde, bana güvenmenizi umuyorum. Kimsenin boş yere umutlanmasını vç bu süreç içinde hayatını riske atmasını istemem. Eğer ayrılan- lardan herhangi biri benimle konuşmak isterse, koridorun sonundaki kütüphanede olacağım ve yemeğinizi yer yemez beni ziyarete gelebilirsiniz."
Maxon, koşmadan ne kadar hızlı olabilirse, o kadar hızla odadan çıktı. Aspen’in önünden geçtiğini gördüm ve ardından dikkatim dağıldı. Aspen'in suratından kafasının kanştıgı anlaşılıyordu ve sebebini de biliyordum, ona Maxon’ı sevmediğimi söylemiştim, yani Maxon’m gözünde değerimin neredeyse bir hiç olabileceğini hesap etmişti. Öyleyse neden kalmak ya da gitmek konusunda bu kadar gergindim ki? Hem neden Maxon beni buralarda tutmak istiyordu ki7
Aradan bir saniye bile geçmeden, Emmica ile îuesday. \4axorim arkasından koşarak, şüphesiz ki bir açıklama y.yr-r. düşmüşlerdi. Bazı kızlar gözyaşlarına boğulmuşlardı, kalplerinin kırıldığı belliydi ve onları sakinleştirmek de geride kalanlara düşmüştü.
Dayanılamayacak derecede tuhaftı. Tiny, sonunda ellerime vurdu ve odadan koşarak çıktı. Bana karşı kötü duygular beslememesini umuyordum.
İnsanlar dakikalar içinde odadan çıktılar, artık aç değillerdi. Ben de oyalanmadım, duygu seliyle baş edemiyordum. Ben

yanından geçerken, Aspen, “Bu gece,” diye fısıldadı. Hafifçe başımı salladım ve yoluma devam ettim.
Sabahın geri kalan kısmı garipti. Hayatımda hiç özleyeceğim arkadaşlarım olmamıştı. İkinci katta kullanılan tüm odaların kapıları açıktı, kızlar içeri girip çıkıyorlardı, notlar ve adresler topluyorlardı. Birlikte ağladık ve birlikte güldük ve öğleden sonrasında saray, geldiğimde olduğundan çok daha ciddi bir yere dönüştü.
Benim kaldığım küçük kanatta artık kimse yoktu, yani hizmetçilerin sağa sola koşuştururken çıkardıkları ya da kapanan kapıların oluşturduğu sesler kesilmişti. Hizmetçilerim toz alırken. ben de masama oturup bir kitap okudum. Saray insanı hep böylesine bir başına hissettirir mi diye merak ettim. Boşluk, ailemi özlememe neden olmuştu.
Aniden kapıma vuruldu. Anne aceleyle bakmaya gitti, bana dönerek ziyaretçi önüne çıkmaya hazır mıyım diye kontrol etti. Ben de hafifçe başımı sallayarak onayladım.
Maxon odaya girdiğinde zıplayarak
ayağa kalktım. Hizmetçilerime
bakarak, “Leydiler,” dedi.
“Tekrargörüştük.’’
Eğilerek selam verdiler ve kıkırdadılar. Maxon. onlar:
selamladı ve gözlerini bana çevirdi. Onu görmek için nasıl da istekli olduğumu fark etmemiştim. Büyülenmiş bir şekilde sanın yanında dikildim.
“Beni affedin fakat Leydi America
ile konuşmam gerekiy0 Bize bir
dakika verebilir misiniz?”
Daha fazla selamlaşma ve kıkırdama oldu, Anne -pren tapınmaya yakın bir ses tonuyla- herhangi bir şey getirebilir^ diye sordu Maxon geri çevirdi ve onlar da bizi yalnız bıraktı lar. Elleri ceplenndeydı Bir süreliğine sessiz kaldık.
“Beni tutmak istemeyeceğini
düşünmüştüm," diye itiraf et um sonunda.

"Neden7” diye sorarken, cidden şaşırmış
gibiydi.
“Çünkü kavga ettik. Çünkü aramızdaki her şey acayip Çünkü...” Çünkü sen her ne kadar beş kadınla daha çıksan da sanırım seni aldatıyorum, diye düşündüm.
Maxon, usulca aramızdaki mesafeyi kapattı, yürürken söyleyeceği kelimeleri seçiyordu. Sonunda bana ulaştığında elleri- mı luttu ve her şeyi açıkladı.
“Öncelikle, üzgün olduğumu söylememe müsaade et. Sana bagırmamalıydım.” Ses tonu tamamıyla samimiydi. “Bazı komiteler ve babam, zaten bu konuda bana baskı uyguluyorlar ve ben gerçekten seçimi kendi başıma yapmak istiyorum. Kendi görüşlerimin ciddiye alınmadığı bir diğer durumla karşılaşmak sinir bozucuydu ”
“Bir diğer durum mu7" diye sordum.
“Eh, seçimlerimi gördün. Marlee halkın favorisi ve bu gözden kaçınlamazdı Celeste çok güçlü bir genç kadın ve aynı safta yer alınabilecek, muhteşem bir ailesi var. Natalie ve Kriss büyüleyici kızlar, ikisi de

hoş ve bazı aile üyelerimin gözdeleri. Elise'in Yeni Asya'da bazı bağlantıları varnuş. Bu lanet savaşı durdurmak istediğimizden, düşünmeye değer bir şey. Bu kararı verirken tartışmalara maruz kaldım ve her taraftan kuşatıldım."
Ba açımama benim için yeterlıydı ve neredeyse bur.u talep etmemiştim bile. OnceliKİe arkadaş olduğumuzu ve poimk aç*- dan bir değerimin olmadığını biliyordum. Fakat &u kelimeler', duymam lazımdı kı kendi kararımı verebileyim. Gözlerine bakamıyordum.
"Peki, ben neden hâlâ buradayım?" Sesim neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı. Bunun canımı yakacağından emindim. Kamımın derinliklerinde bir yerde hissediyordum kı burada olmamın tek sebebi verdiği sözü bozamayacak kadar ıyı biri olmasıydı.
"America, kendimi açıkça ifade ettiğimi düşünmüştüm," dedi sakince. Sabırlı bir şekilde ıç çekti ve çenemi kaldırmak için elini kullandı. Sonunda gözlerine baktığımda itiraf etti.
"Eğer daha basit bir durum söz konusu olsaydı, şu ana kadar herkesi elemiştim. Senin için neler hissettiğimi biliyorum. Belki emin olduğumu söylerken aceleci davranıyorum fakat seninle mutlu olacağıma eminim."
Kızarmıştım. Gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu hissedebiliyordum ama gözlerimi kırparak engel oldum. Yüzündeki ifade tapar gibiydi. Bunu kaçırmak istemiyordum.
"Bazı anlar geliyor, seninle tüm duvarları yıkmışız gibi hissediyorum ve bazen de senin sadece rahatlığın için burada kaldığını düşünüyorum. Keşke benim, sadece benim, burada kalman için yeterli sebep olduğuma emm olabilseydim..."
Duraksadı ve sanki cümlenin son kısmı istememesi gereken bir şeymiş gibi kafasını sağa sola salladı. "Hâla benden emin olamadığını söylemek haksızlık olur mu?"
Onu incitmek istemiyordum fakat dürüst olmak zorundaydım.
"Hayır."
"O halde kendimi tutmalıyım. Ayrılmak isteyebilirsin ve istersen, gitmene izin veririm. Bu arada, kendime bir eş

bulmalıyım. Bana verilen sınırlar dâhilinde, verebileceğim en iyi
kararı vermeye çabalıyorum fakat lütfen, bir an içjn sana verdiğim değer verdiğimden, hem de çok değer ve A den, şüphe etme.” •tŞjşmMp;
Artık gözyaşlanmı tutamıyordum. Aspen’i ve yaptıkla düşündüm ve çok utandım.
“Maxon?” derken burnumu çektim. “Beni bir gün.. Affe(j bilir mısın7” İtirafını tamamlayamadım. Daha da yaklaştı guçlu parmaklarıyla yüzümdeki gözyaşlarını silmeye başladı “Neyi affedebilir mıyım? Küçük, aptal kavgamızı mı? q çoktan unutuldu. Duygularının benden daha yavaş gelişmesin, mi? Beklemek için hazırlıklıyım,” derken omuz silkti. “Burada senm yapıp da benim affedemeyeceğim bir şey olduğunu sanmıyorum Bir tarafıma attığın tekmeyi hatırlatmam gerekiyor mu?”
Kahkahamı engelleyemedim. Maxon tek bir kez güldü vc aniden ciddileşti “Sorun nedir?" diye sordum.
Kafasını sağa sola salladı. “Bu kez çok hızlıydılar." Maxon’ın ses tonundan, asilerin yetenekleriyle yakından ilgilendiği belli oluyordu Aniden, hizmetçilerimi kurtarmaya çalışırken felakete ne kadar yaklaştığımı merak ettim
“Her an daha fazla endişeleniyorum, America. Kuzey ya da Güney, inanılmaz derecede azimli bir hale geliyorlar. İstedikleri neyse alana kadar durmayacaklar gibi görünüyor ve bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz bile yok" Maxon şaşkın ve üzgün görünüyordu. “Benim için önemli olan birini yok etmelerinin an meselesi olduğunu hissediyorum "
Gözlerimin içine baktı
“Biliyorsun, hâlâ bu konuda seçim yapma hakkın var. Eğer kalmaya korkuyorsan, bunu söylemelisin.”
Duraksadı, düşü nûyordu “Ya da eğer beni sevemeyeceğini düşünüyorsan, bunı

bana şimdi söylemen daha iyi olur. Kendi yoluna gitmene izin veririm ve arkadaş olarak ayrılabiliriz ” Onu kollarımla sardım ve kafamı göğsüne koydum Maxon hem rahatlamış hem de bu jest karşısında şaşırmış görünüyordu. Kollarını güvenle boynuma dolamadan önce sadece bir an beklemişti.
“Maxon, ne olduğumuzdan tam
olarak emin değilim fakat
kesinlikle arkadaştan öteyiz.”
İç çekti. Kafam göğsündeyken, takım elbisesinin ceketinin içinde çarpan kalbinin gürültüsünü kısmen duyuyordum Kalp atışları hızlanmış gibiydi. Eli, daima olduğu gibi nazikçe uzanıp yanağımı kavradı. Gözlerine baktığımda, aramızda büyüyen adlandırılamaz duyguyu hissettim.
Maxon gözleriyle, ikimizin de daha önce beklemek konusunda anlaştığımız bir şeyi istiyordu. Artık onun beklemek islemediğine memnun olmuştum. Başımla hafifçe onayladım ve aramızdaki ufak mesafeyi, beni

hayal edilemeyecek kadar nazik bir şekilde öperek kapattı. Dudaklarında ufak bir tebessüm oluştuğunu hissettim

ve bu tebessüm uzun süre orada kaldı. 25.Bölüm

Birinin kolumu ¡[(irdiğini hissettim. Karanlıktı, ya çok erken ya da çok geç bir saatti. Bir anlığına, tekrar yeni bir saldırı ¡|e karşılaştığımızı düşündüm. Sonrasında, beni uyandırmak içm kullanılan tek bir kelime ile
yanıldığımı anladım. “Mer?”
Sırtım Aspen’e dönüktü ve onunla yüzleşmek üzere kendimi toparlamak için bir an duraksadım. Kafamın içinde, yoluna koymam gereken sorunların olduğunu biliyordum. Kalbimin bunları söylememe izin vereceğini umuyordum.
Döndüm, Aspen’in parlak yeşil gözlerini yakaladım ve bunun zor olacağını anladım. Birden odamın kapısını açık bıraktığını fark ettim
“Aspen deh mısın7" diye fısıldadım. “Kapıyı kapat."
“Hayır, bunu planladım. Kapı açık olduğundan, biri gelirse, bir ses duyduğumu ve sem kontrol etmeye geldiğimi söyleyeceğim kı bu benim ışım Kimse şüphelenmeyecek.”
Basit ve zekiceydı Anladığımı belli ederek başımı salladım.
“Tamam"
Gelip geçen biri olursa, bir şey sakladığımızı düşünmesin diye başucu sehpamdaki minik abajuru yaktım. Saatin gpce üçü gösterdiğini fark eltim.
Aspen kesinlikle halinden memnundu. Gülümsemem, aynı beni ağaç evinde karşıladığı gecelerdeki gibi kocamandı
“Saklamışsı
n,” dedi.
“Ha?”
Aspen. başucumdakı masanın altında, içinde tek bir kuruş olan kavanozumu işaret etti. “Evet.” dedim.
"Onu atmaya gönlüm razı olmadı"

Her geçen an, yüz ifadesi umutla doluyordu. Kapıya doğru bakmak için döndü, sanki orada kimsenin olmadığını kontrol ediyordu. Sonra beni öpmek için eğildi.
Sessizce geri çekilerek, “Hayır,” dedim. “Bunu yapamazsın." Gözlerindeki ifade şaşkınlık ve üzüntü doluydu; sözlerimin işleri daha beter hale sokacağından korkmaya başlamıştım.
“Yanlış bir şey mi yaptım?”
“Hayır,” diye net bir şekilde söyledim. “Kusursuzdun. Seni tekrar gördüğüme ve beni hâlâ sevdiğini öğrendiğime mutlu olmuştum. Bu her şeyi değiştirdi."
Gülümsedi. “İyi. Cönkü seni gerçekten seviyorum ve bu konuda hiç endişelenmediğinden eminim.”
Kıvrandım. “Aspen, şu anda ya da
önceden nasılsak, burada eyle
olamayız.”
“Ne demek istiyorsun?” diye sorarken ağırlığını diğer tarafına verdi.
“Şu anda Seçim’in bir parçasıyım. Burada Maxon için bulunuyorum ve bu süre içinde, seninle çıkamam ya da bu yaptığımız her neyse işte.” Yorganımın bir ucunu kıvırmaya başlamıştım.
Bir anlığına düşündü. “Yani bana yalan mı söylüyordun7 Ben: sevmekten asla vazgeçmediğini söylerken...”
Hayır.” dive güvence verdim. “Her an kalbimdeydin. Her şeyin bu kadar ağırdan ahnmasmm sebebi şendin. Maxonlw den hoşlanıyor fakat ben senin yüzünden, onu önemsem ' yanaşmıyorum."
Dalga geçer gibi, “Eh, harika." dedi. “Ben burada olmasa dım onunla çıkmayacağını öğrendiğime memnun oldum" ' Asabiyetinin altında yatanın kırık kalbi olduğunu anlayab;- yordum fakat işlerin bu şekilde gelişmesi benim suçum değity
“Aspen?” diye usulca sorarak bana bakmasını sağladı^ “Ağaç evinde beni terk ettiğinde, beni mahvettin."
“Mer. sana dedim ben..."
“Bırak da bitireyim." Oflayıp pofiadı ve sonra sustu, "s^ benim

hayallerimi vıktm ve burada olmamın tek nedeni senin kayıt olmam için ısrar etmendi.”
Kafasını sağa sola salladı, gerçek karşısında rahatsız olmuştu
“Kendimi toparlamaya çalışıyordum ve

Maxon gerçekten beni önemsiyor. Benim için çok değerlisin, önemli olduğunu biliyorsun. Fakat ben artık bu işin bir parçasıyım ve olabilecekleri görmeyi reddedersem aptalın tekiyim demektir."
“Yani onu bana tercih ediyorsun?" diye ümitsizce sordu.
“Hayır. Onu ya da seni tercih etmiyorum. Kendimi tercih ediyorum."
Bu, her şeyin özünde yatan gerçekti. Henüz ne istediğimi bilmiyordum ve kolay olan ya da başka birinin gözünden doğru olan bir şey nedeniyle yolumdan ayrılmak istemiyordum. Benim için en iyi olanın ne olduğuna karar vermek için kendime zaman tanımak zorundaydım.
Aspen, bir an için bunlan düşündü, hâlâ dediklerimden dolayı mutsuzdu. Sonunda gülümsedi. “Vazgeçmiyorum, biliyorsun, değil mi?" Ses tonundan meydan okuduğu belliydi, yapmacık bir şekilde gülümsedim. Aspen in yenilgiyi kabul edecek tipte bir: olmadığı doğruydu.
'Burası, benim uğruma savaşmak için gerçekten iyi bir yer değil Azimli olmak burada tehlikeli.” Alay ederek,
“O tabım elbiseden korkmuyorum,” dedi
Gözlerimi devirdim, ilişkinin bu kısmında olmam neşelenmemi sağlamıştı. Daima bırilen Aspen’ı elimden alacak diye endişelenirdim. Bu sefer, binlerinin beni onun elinden alacağı için endişelendiğini görmek hoşuma gittiğinden suçluluk hissettim.
“Tamam. Onu sevmediğini söyledin... Fakat yme de burada kalmak için ondan biraz hoşlanıyor olman gerekiyor, değil mP”
Başımı önüme eğdim. “Hoşlanıyorum," derken hafifçe başımı salladım. “O, olacağını sandığım kişiden fazlası.”
Bir anlığına bunu düşünüp anladı.
“Sanırım bunun anlamı düşündüğümden daha sert savaşmam gerektiği,” derken koridora doğru gidiyordu. Sonra döndü ve bana göz kırptı. “İyi geceler, Leydi America”
“İyi geceler Subay Leger."

Kapı çıt sesiyle kapandı, hissettiğim huzur yorucuydu. Seçim başladığından beri, hayatımı mahvetmesinden endişe ediyordum. Fakat şu anda, düşünebildiğim en doğru anı yaşıyordum.
Hemen sonra, hizmetçilerim içeri daldılar. Anne perdelen çekti ve ışık üzerime yağdı, sanki bu saraydaki ilk gerçek günümdü.
Seçim, artık başıma gelen bir şey değildi, ben onun içinde etken bir rol oynuyordum. Ben artık Elit'tım Yatak örtülerimi geriye çekip sabaha adım attım

TEŞEKKÜRLER
Pekâlâ, gerçekten çok meşgul olduğunuz için ya da kitabı bitireceğim diye yorulmuş olabileceğinizden dolayı, öncelik^ kitabımı okuduğunuz için teşekkür etmek istiyorum. Sizi sçvj. yorum, cidden. Teşekkürler.
Simdi bunu gerçekleştiren insanlara gelelim. Eh, aslında birazcık daha geriye gidelim.
Her zaman olduğu gibi, kelimeleri yarattığı için Tann'va şükrediyorum. Antenimle ya da başka bir şeyle bu hikâyeyi size anlatmak zorunda kalmadığıma öyle memnunum ki. Kelimeler çok lezizler ve var oldukları için sonsuza kadar mutluluk duyacağım.
Callaway: Şu işe bak' Beni desteklediğin ve her zaman mükemmel olduğun için teşekkürler. Guyden: Anneciği kafasının içindeki arkadaşlarıyla paylaştığın için teşekkür ederim.
Anneme, babama ve erkek kardeşime, beni tuhaf olmaya yüreklendirdikleri için kucak dolusu sevgiler. Ayrıca, anneme, babama ve kayınbiraderime inanılmaz amigolar oldukları için sevgiler, sizlen kucaklıyorum. Sizin aranızda heyecan fırtınasına tutuldum vç yanımda olduğunuz için öylesine minnettarım ki
[nlcf) ve FTW ekibine, yol boyunca benimle birlikte kutlama

yaptıkları için teşekkürler. Sizi kucaklıyorum!
Mary ye -Beni Seç'i okuyan ilk kişi- havalı olduğunu düşündüğü için teşekkürler ve Liz ile Mıchelle'e düşünceli, rasyonel ve benim aksime derin okurlar oldukları için teşekkürler. Bu kitap sizin sayenizde daha iyi oldu, arkadaşlar. Ayrıca, şahane olduğunuzu düşünüyorum.
Ashley Brouillette'e harika bir video hazırladığı için ve ödül olarak isminin kitapta geçmesi nedeniyle teşekkürler. Bravo, hanımefendi! Ayrıca, Elizabeth O'Brien'a, Emıly Arnolda ve Kayleıgh Poulın'e, ben ineğin tekiyken benimle takıldıkları için teşekkürler. İsimlerinizi kullanmama izin verdiğiniz için de teşekkürler.

Ödünç aldığım diğer isimler: Jenna, Elise, Mary. Lucy, Gerad, Amy vs. Ne yazacağımı bilmediğimde aklıma geldiğiniz için teşekkürler. Oiey!

Elana Roth: Temsilcilerin rock tanrıçasısın ve telefonda gerçekten, gerçekten berbat olmama rağmen bana bir şans verdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az. O anda seni neyin ele geçirdiğim hâlâ anlayabilmiş değilim. Ayrıca, sana sarılmama izin verdiğin için de teşekkürler. Sevgiler!

JLA'dekı Çaren ve Colleene, yanımda oldukları ve genei anlamda süper oldukları için teşekkürler.

Enca Sussman: Lanet olsun kı çok havalısın. Cidden. America'yı bu kadar iyi anlaman ve çalışırken bu kadar eğlenceli olman inanılmaz. Sana ve mor kalemine tapıyorum. Bunu hiçbir zaman ış olarak algılatmadığın için teşekkür ederim.

Tyler, sem ukala kız, her şeyde enerjini hissediyorum. Tüm çalışmaların ıçm teşekkürler.

Sevgili HarperTeen'dekıler: Ee, TEŞEKKÜR EDERİM! Sız benim dile getirmeye bile cesaret edemediğim bir rüyaydınız ve

yazarlarınızdan biri olmak beni onurlandırdı ve benim yaptığınız tüm çalışmalarınıza minnettarım. Kapak görsç]^ den pazarlamaya, benimle iletişime geçme şeklinize kadar hç» şey benim umut edebileceğimden çok daha iyiydi. Teşekknj. ederim. İçtenlikle.

Jeanne tte'e, Cathcrinee. Katiye. Ciara'ya. Christina'ya, Guy'm kreşindeki hanımefendilere ve unutmuş olabileceğim herkese-Ben çalışabileyim diye Guydena çeşitli zaman dilimlerinde baktığınız için teşekkür ederim. Bu işte tek başıma olmadığımı bilmek benim için çok anlamlıydı.

Ve eğer sonuna kadar gelebiîdiysen sana tekrar teşekkürler! Bazılarınız, ben daha ilk kez kameranın önüne geçip, "Merhaba Intervvebs." dediğimden beri yanımdasınız. Bazılarınız The Sireni okudu ya da beni Tvritter'da buldu. Bazılarınız sadece kapaktaki güzel kızı gördü ve kitabı almaya karar verdi. Beni

nasıl ve ne zaman bulmuş olursanız olun, kitabımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım sizi farklı şekillerde mutlu etmiştir